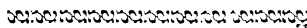

GL SANS 891.21

JAG

125633
LBSNAA

राष्ट्रीय प्रशासन अकादमी

L.B.S. National Academy of Administration

मसूरी
MUSSOORIE

पुस्तकालय
LIBRARY

12-5633

अवाप्ति संख्या

Accession No.

वर्ग संख्या

Class No.

पुस्तक संख्या

Book No.

~~14372~~

GL Sans

891.21

JAG जगजिबन्ता

परिडतराज - काव्य - सङ्ग्रहः

(परिडतराजजगन्नाथचिरचिन्तानां पद्यगद्यमयानां
निखिलानां काव्यानां समुच्चयः)

उस्मानियाविश्वविद्यालयसंस्कृतविभागाध्यक्षेण

डा० आर्येन्द्रशर्मणा

संपादितः

हंदराबादनगरे
उस्मानियाविश्वविद्यालयस्थ-
संस्कृतपरिषदा
प्रकाशितः

प्रथमं संस्करणम्

१९५८

SANSKRIT ACADEMY SERIES No. 2.

PAṆḌITARĀJA-KĀVYA-SAṄGRAHA
(COMPLETE POETICAL WORKS OF
PAṆḌITARĀJA JAGANNĀTHA)

Edited by
Dr. Aryendra Sharma,
*Head of the Department of Sanskrit,
Osmania University.*

THE SANSKRIT ACADEMY,
OSMANIA UNIVERSITY,
HYDERABAD-DECCAN.

All copyrights reserved.

First Edition 1958.

Price

~~Galico bound Rs. 8.00~~

Wrapper bound Rs. ~~6.00~~

Printed at the Osmania University Press, Hyderabad-7.

CONTENTS

१.	Introduction	pp. (i)–(xi)	
२.	Acknowledgements	(xi)	
३.	Bibliography	(xii)–(xiv)	
४.	गङ्गालहरी	१–९	
५.	अमृतलहरी	१३–१४	
६.	करुणालहरी	१७–२०	
७.	लक्ष्मीलहरी	२३–२७	
८.	सुधालहरी	३१–३४	
९.	प्रास्ताविकविलासः	३७–४८	}
१०.	शृङ्गारविलासः	५१–६६	
११.	करुणविलासः	६९–७१	
१२.	शान्तविलासः	७५–७९	
१३.	आसफविलासः	८३–८५	= भामिनीविलासः
१४.	रसगङ्गाधरमात्रस्थपद्यानि	८९–१९७	
१५.	प्राणाभरणम् (जगदाभरणम्)	१११–१२०	
१६.	अवशिष्टान्योक्तयः	१२३–१९०	
१७.	रसगङ्गाधरमात्रस्थपद्यानि (अवशिष्टांशः)	१९३–२०१	
१८.	Index of Verses and Prose Passages	२०५–२२८	
१९.	Errata	२२९	

INTRODUCTION

I. The present collection of Paṇḍitarāja's poetical works, published for the first time in a single volume, is based upon the following printed works and manuscripts:—

(1) GAṄĀLAHARĪ, edited with commentary by Lakshmana Shastri Panasikar and published by Nirnaya-sagara Press, Bombay, 1930.

(2) GAṄĀLAHARĪ, edited with a Marathi translation by Shri D. G. Padhye and published as Poona Oriental Series No. 63, 1953 (Second Edition).

(3) AMṚTALAHARĪ, SUDHĀLAHARĪ, KARUṆĀ-LAHARĪ and LAKṢMĪLAHARĪ, published in the Kāvya-mālā Series, Nos. 1 and 2, Nirnayasagara Press, Bombay, 1929-1932.

(4) A MANUSCRIPT COPY OF VIṢṆULAHARĪ, with Marathi translation, prepared by Shri D. G. Padhye (editor of No. (2) above) from the Marathi Journal Ārya-mitra (Vol. I, Nos. 7, 8, 9 and 10), and kindly lent to us. (See III (b), below.)

(5) BHĀMINIVILĀSA, edited with commentary by Dr. H. D. Sharma and published as No. 50 of the Poona Oriental Series, 1935.

(6) BHĀMINIVILĀSA, edited with commentary by Acyutaraya Modak and published by Nirnayasagara Press, Bombay, 1933.

(7) A MANUSCRIPT COPY OF ĀSAFAVILĀSA, kindly lent by Shri D. G. Padhye.

(8) A MANUSCRIPT OF ĀSAFAVILĀSA, kindly lent by the Bhandarkar Oriental Research Institute, Poona.

(9) ĀSAFAVILĀSA, printed as an appendix to Muslim Patronage of Sanskrit Learning, Part I, by Shri J. B. Chowdhuri, Calcutta, second edition, 1954. (This is based on No. (8) above.)

(10) PRĀṆĀBHARAṆA, published in the Kāvya-mālā Series No. I, Nirnayasagara Press, Bombay, 1929.

(11) COPY OF A MANUSCRIPT OF JAGADĀBHARAṆA, preserved in the Collection of Ānandāśrama, Poona and kindly made available to us by the Trustees.

(12) RASAGAṄGĀDHARA, with Nāgeśa's Commentary, edited by Shri Mathuranatha Shastri and published by Nirnayasagara Press, Bombay, sixth edition, 1947.

(13) RASAGAṄGĀDHARA, with Nāgeśa's Commentary, edited by Pandit Gangadhara Shastri, and published by Braj B. Das and Co., Chowkhamba Sanskrit Book Depot, Banaras, 1903.

(14) A COLLECTION OF ABOUT 1400 ANYOKTIS ascribed to Paṇḍitarāja, printed in 1899 in the Telugu script (published by the Raja of Tuni, Vizag. Dt.).

(15) PAṆḌITARĀJAŚATAKAM (in Telugu script), edited by Shri B. Satyanarayana Sharma and Published by Āndhra Jātiya Maṇḍali, 1926.

(16) CITRAMĪMĀMSĀKHAṆḌANA, edited by Pandit Shivadatta and Lakshmana Shastri Panasikar and published by Nirnayasagara Press, Bombay, 1926.

II. This collection includes the following works of Paṇḍitarāja, in the order in which they are given:—

1. Gaṅgālaharī
2. Amṛtalaharī
3. Karuṇālaharī (= Viṣṇulaharī)
4. Lakṣmilaharī

5. Sudhālaharī
  6. Prāstāvika-vilāsa
  7. Śṛṅgāra-vilāsa
  8. Karuṇa-vilāsa
  9. Śānta-vilāsa
  10. Āsaṇḍa-vilāsa
- } (= Bhāminīvilāsa)
11. Verses found exclusively in the Rasagaṅgādhara.
  12. Prāṇābharāṇa and Jagadābharāṇa.
  13. Additional Anyoktis ascribed to Paṇḍitarāja. (See I (14), above.)
  14. Additional verses found exclusively in the Rasagaṅgādhara. (Owing to an oversight these were not included under No. 11).

To the above is appended a complete index of verses and prose passages arranged in alphabetical order.

III. The following remarks with regard to some of the above works may be of interest.

(a) The Gaṅgālaharī (also called Pīyūṣalaharī) is traditionally believed to be the last work of Paṇḍitarāja. This, however, is rendered impossible by the fact that Paṇḍitarāja refers to his five Laharīs in the Rasagaṅgādhara (मन्त्रिमिताः पञ्च लहरीः, p. 134, N. S. Press Edn.), and further, that verses Nos. 1, 15 and 21 of the Gaṅgālaharī are quoted in the Rasagaṅgādhara and verse No. 2 in the Citramīmāṃsākhaṇḍana (Kāvya-mālā edition, 1926, p. 17).

(b) The Viṣṇulaharī, as published in the Marathi Journal Āryamitra (see I (4), above), is identical with the Karuṇālaharī, except that the former omits six verses (Nos. 37, 54, 56, 57, 58 and 59) found in the latter, and adds a 'phala-śruti' as follows:—

इमां वै विष्णुलहरीं जगन्नाथेन निमित्ताम् ।

यः पठेत् तस्य सर्वत्र जायन्ते सर्वसम्पदः ॥

(c) Prāstāvika-vilāsa, Śṛṅgāra-vilāsa, Karuṇa-vilāsa and Śānta-vilāsa comprise the Bhāminī-vilāsa. The num-

ber of verses in each of these four Vilāsas (for a detailed discussion regarding which, see Jagannātha Paṇḍita, by V. A. Ramaswami Sastri, P. 66) varies in different editions. The texts as included in the present collection are, with minor adjustments, based upon Dr. H. D. Sharma's edition of Bhāminī-vilāsa (see I 5), above), inclusive of the verses given in the Appendix.

(d) The Āsaḍa-vilāsa is a eulogy on Asaf Khan (died 1641), brother-in-law of Shahjahan and a patron of Paṇḍitarāja. It is not an elegy bewailing the death of Asaf Khan as supposed by Kane (History of Sanskrit Poetics, p. 132). Asaf Khan is mentioned twice in the Rasagaṅgādhara (verses No. 163 on p. 192 and No. 100 on p. 201 of the present collection, hereafter referred to as PKS = Paṇḍitarāja-Kāvya-Saṅgraha). The Āsaḍa-vilāsa, however, is so lacunary and ends so abruptly that it is not likely to be complete. Probably the major portion of the work is missing. The Rasagaṅgādhara quotes twice from the Āsaḍa-vilāsa, a verse (यम्बोदाम०) on p. 46 (PKS, p. 83) and a prose passage (प्रतिचरनिकरशिलातल etc.) on p. 417 (PKS, p. 83).

(e) Prāṇābharāṇa and Jagadābharāṇa are essentially identical. The former eulogizes King Prāṇanārāyaṇa of Kāmarūpa (Assam) (reigned 1633-1666), and the latter, King Jagatsimha of Udaipur (reigned* 1628-1654 A.D.)¹.

Paṇḍitarāja has utilized one and the same work to eulogize two patrons, merely by changing names, titles and a few

1. The view that the Jagadābharāṇa is a eulogy on Dara Shikoh (see Kane, History of Sanskrit Poetics, P. 311; Das Gupta & De, History of Sanskrit Literature, p. 566; Chaudhuri, Muslim Patronage to Sanskrit learning, Vol. I, pp. 62-63 etc.) is untenable. The last verse and the colophon of the Jagadābharāṇa leave no doubt on this point:—

श्रीराणाकलिकर्णनन्दनजगत्सिंहप्रभोर्वर्णनम् ।

..... विनिर्मितं जगदाभरणाख्यं जगत्सिंहवर्णनम् ।

See p. 120 of PKS. See also verses No. 2, 5 and 23 of the Jagadābharāṇa (PKS).

epithets in four verses (Nos. 2, 5, 23 and 53) and adding, in the case of the Prāṇābharāṇa, three verses not found in the Jagadābharāṇa (Nos. 15, 16 and 33). Thus—

Verse No. 2 जागर्तु क्षितिमण्डले चिरमिह श्रीकामरूपेश्वरः । (Prāṇābharāṇa)
जागर्तु क्षितिमण्डलोपरि जगत्सिंहो घराधीश्वरः । (Jagadābharāṇa)

Verse No. 5 दुग्धाब्धे भवता समो विजयते श्रीप्राणनारायणः । (Prāṇābharāṇa)
दुग्धाब्धे भवता समो विजयते श्रीकर्णजन्मार्णवः । (Jagadābharāṇa)

Verse No. 23 नुतो निखिलभूसुरैर्जयति कामरूपेश्वरः । (Prāṇābharāṇa)
नुतो निखिलभूसुरैर्विजयते जगत्केसरी । (Jagadābharāṇa)

Verse No. 53 सन्तुष्टः कमताधियस्य कवितामाकर्ष्य तद्वर्णनम् । (Prāṇābharāṇa)
श्रीराणाकलिकर्णनन्दनजगत्सिंहप्रभोवर्णनम् । (Jagadābharāṇa)

Almost all the verses contained in Prāṇābharāṇa-Jagadābharāṇa are quoted in the Rasagaṅgādhara (except Nos. 1, 2, 3, 10, 32 and 52), and here Paṇḍitarāja has utilised them to please a third patron, Shahjahan (possibly also Jahangir?)! Thus, e.g., the verse माहात्म्यस्य परोऽब्धिः (PKS 112.5) would serve as a eulogy on Prāṇanārāyaṇa, Jagatsimha or Shahjahan, according as the last word reads—

श्रीप्राणनारायणः (Prāṇābharāṇa),
or श्रीकर्णजन्मार्णवः (Jagadābharāṇa),
or दिल्लीघरावल्लभः (Rasagaṅgādhara).

Similarly, the verse द्विनेत्र इव वासवः (PKS 115.23) would refer to Prāṇanārāyaṇa, Jagatsimha and Shahjahan(?), according as the last word reads— कामरूपेश्वरः, जगत्केसरी or कोऽपि भूमीपतिः. The rest of the verses are 'neutral': they could be used for eulogizing any one of his royal patrons.

It is almost certain that the Jagadābharāṇa was written earlier than the Prāṇābharāṇa, since the latter contains three additional verses, and since Paṇḍitarāja is likely to

have migrated to Assam only after the death of Shahjahan in 1658, Jagatsimha having died four years earlier in 1654¹.

(f) The additional Anyoktis, 588 in number, have been selected from out of 1400 Anyoktis as printed in the Telugu text (see I, No. 14). The eliminated verses were found either included in the other works of Paṇḍitarāja, as published in the present collection, or they were found to be spurious because of their being ascribed to other poets in such anthologies as Subhāṣitāvalī, Sūktimuktāvalī and Śārṅgadharapaddhati etc., which are prior to Paṇḍitarāja.

In spite of intensive elimination we fear that many spurious verses have found place in the 588 Anyoktis as printed in our collection. We ourselves found 33 Anyoktis which are ascribed to other poets or are anonymously quoted in the Padyāmṛtatarāṅgiṇī and the Padyavenī (published by J. B. Chowdhuri, 1941 and 1944 respectively = Samśkr̥ta-Kośa-Kāvya-Saṅgraha, Vol. Nos. I and III). It is also clear from the style and diction of some of the verses that they are not likely to be Paṇḍitarāja's composition, although the majority of the Anyoktis could be easily from his pen.

We request our readers to help us in tracing other spurious verses so that we can eliminate them in the second edition. (The help, of course, will be duly acknowledged).

IV. Apart from these poetical works, the Rasagaṅgādhara, and the Citramīmāṃsākhaṇḍana, Paṇḍitarāja is known to have written the following works:—

1. Manoramākucamardana
2. Yamunāvarṇanacampū (quoted in the Rasagaṅgādhara)
3. Ākhyāyikā (mentioned in the Rasagaṅgādhara on p. 58, N. S. Press edition).

1. Shri Padhye in his edition of the Gaṅgālaharī says on page 33 that the Prāṇābharaṇa was written in 1627, and on page 34 that the Jagadābharṇa was written in 1647. He has, however, supplied no evidence to corroborate his statements. See also Jagannātha Paṇḍita by V. A. Ramaswami Sastri, p. 70.

In addition to the above, the following works are also ascribed to Paṇḍitarāja:—

1. Kāvya-prakāśa-ṭikā (see J. B. Chowdhuri, Muslim Patronage to Sanskrit Learning, pp. 64-70; Descriptive Catalogue of MSS. in Mithila, Vol. II, Nos. 24-25)
2. Śabdakaustubhaśāṇottejana
3. Ratimanmatha-Nāṭaka
4. Vasumatipariṇaya-Nāṭaka
5. Allopaniṣad
6. Miscellaneous verses.

PAṆḌITARĀJA'S LIFE

V. (a) Paṇḍitarāja Jagannātha was a Tailaṅga Brāhmaṇa belonging to the Veṅgināḍu (Veṅgināṭīya) Kula. His father was Peru Bhaṭṭa or Peraina Bhaṭṭa and his mother Lakṣmī.¹ He studied all the Śāstras under his father whom he refers to as 'Mahāguru' (PKS. 89-3) and who had himself acquired proficiency in various Śāstras under Jñānendra Bhikṣu, Mahendra, Khaṇḍadeva and Śeṣa.² In the Mnoramā-kuca-mardana, as quoted by Mathuranatha Shastri in his Introduction to Rasagaṅgādhara (Nirnaya-sagar Press, Sixth Edition) pp. 48-49, Paṇḍitarāja mentions Śeṣavīreśvara as his guru, presumably in Vyākaraṇa.

(b) Paṇḍitarāja mentions, besides Dillīnarapati,³ Dillīśvara,⁴ Dillīdharāvallabha⁵ and Dillīvallabha,⁶ five pat-

1. PKS. 85, 89.3, and 120.53. According to Mahādeva Dikṣita, a commentator of Bhāminivilāsa, who claims to be the grandson of Paṇḍitarāja, the name of Paṇḍitarāja's father was Jāgeśvara Sūri. See B. Satvanārāyaṇa Sharma, Paṇḍitarāja-Jīvitam, p. 3, and V. A. Rāmaswamy Shāstri, Jagannātha Paṇḍita, p. 11, foot-note 2.

2. PKS. 89.2. According to Nāgeśa, Śeṣa here refers to Śeṣavīreśvara. But since Paṇḍitarāja mentions Śeṣavīreśvara as his own guru, is it not more likely that by Śeṣa in the above verse is meant Śeṣa Śrīkṣṇa, the guru of Bhaṭṭoji Dikṣita who must have been a contemporary of Paṇḍitarāja's father?

3. PKS. 106.212.

4. PKS. 190.79

5. PKS. 112.5, 114.15.

6. PKS. 78.32.

rons by name —Jahangir¹ (reigned 1605-1627 A.D.), Shah-jahan² (reigned 1628-1658 A.D.), Asaf Khan³ (Noor Jahan's brother, died 1641 A.D.), Jagatsimha of Udaipur⁴ (reigned 1628-1659 A.D.) and Prāṇanārāyaṇa of Kāmarūpa⁵ (Assam, reigned 1633-1666 A.D.). The epithets Dillīśvara etc. would seem to refer to Shahjahan (or/ and to Jahangir?).⁶ In one verse (PKS 201.102) he praises an unidentified King of Nepal (Nepālendra).

On the basis of the dates of these patrons, it is safe to assume that the literary activity of Paṇḍitarāja extended from c. 1620 to c. 1660, as suggested by Kane in History of Sanskrit Poetics (p. 312).

(c) Paṇḍitarāja has criticised Appayya Dikṣita in the Rasagaṅgādhara and the Citrāmīmāṃsākhaṇḍana and Bhaṭṭoji Dikṣita in the Manoramākucamardana. Appayya Dikṣita is known to have been born in 1520 (or 1523) and to have died in 1593 (or 1626). (See V. A. Ramaswamy Sastry, Jagannātha Paṇḍita, p. 21.) The literary activity of Bhaṭṭoji Dikṣita extended, according to Kane (ibid, p. 312), from 1580 to 1630. These dates corroborate the dates given for Paṇḍitarāja's literary activity, who must have been considerably junior to both the Dikṣitas.⁷

(d) Presuming that the well-known Lavaṅgī verses (PKS. 190. 582-588) are genuine (and there is nothing to show that they are not), the story that Paṇḍitarāja fell in

1. PKS. 200.95. where नूरदीन = जहाँगीर.

2. PKS. 83, first para; 85, last para; 101.150 (शहाबदीन = शाहजहाँ)

3. Āsafavilāsa (PKS. 83.85; PKS. 102.163, 201.100).

4. Jagadābharaṇa (PKS. 111-120), especially 111.2, 112.5, 115.23, 1205.3.

5. Prāṇābharaṇa (PKS. 111.120), especially 111.2, 112.5, 114.15, 115.23, 117.33, 120.53.

6. There is no evidence to show that they refer to Dara Shikoh. See V. A. Ramaswamy Shastri, Jagannātha Paṇḍita, p. 55.

7. For further details, see Kane, History of Sanskrit Poetics p. 312, and V. A. Ramaswamy Shastri, Jagannātha Paṇḍita, pp. 21-23.

love with a Muslim girl in the Moghul Court may also be true.¹

(e) As Paṇḍitarāja himself says in the Bhāminī-vilāsa (PKS. 78.32), he spent his youth (navīnaṁ vayah) at the Moghul Court (Dillivallabhapāṇipallavatale) and his later life at Mathura or Banaras, according as we accept the reading “Madhupurī-madhye” or “Andhakaśāsanasya nagare.” (Tradition supports the latter).²

(f) It is clear from the internal evidence that Paṇḍitarāja lived at the courts of four rulers—Jahangir, Jagatsimha, Shahjahan and Prāṇanārāyaṇa. Jahangir reigned from 1605 to 1627, and Shahjahan succeeded him in 1628. Jagatsimha became the ruler of Udaipur also in 1628. Shahjahan reigned for about 30 years. His death in 1658 was followed by a war of succession. Prāṇanārāyaṇa reigned from 1633 to 1666, except for a short break of two years (1659 to 1661) when he had to flee to Bhutan to escape capture at the hands of Mirjunla, Governor of Bengal.³ In all likelihood, therefore, Paṇḍitarāja spent the first few years of his literary activity at the court of Jahangir. After his death in 1627 all was not well at Agra, and Paṇḍitarāja probably migrated to Udaipur (court of Jagatsimha). There would be otherwise no occasion for him to write a eulogy on Jagatsimha. After things had settled down at Agra and Shahjahan become the ruler, Paṇḍitarāja probably returned to the Moghul court, perhaps at the invitation of Shahjahan. Apparently he remained at Agra until Shahjahan's death in 1658. The Rasagaṅgādhara and the Citrāmīmāṃsākhaṇḍana as well as the Āsafavilāsa must have been written during this period.⁴

1. For a full discussion regarding the Lavaṅgī episode, see V. A. Ramaswamy Shastri, Jagannātha Paṇḍita, pp. 19-21.

2. See Pandit Mathuranatha Shastri, Introduction to Rasagaṅgādhara (6th Edition), p. 47, f.n. 9. The verse is undoubtedly genuine.

3. See V. A. Ramaswamy Shastri, Jagannātha Paṇḍita, pp. 59-61.

4. This is corroborated by the fact that we have a manuscript of Citrāmīmāṃsākhaṇḍana dated 1652-53 A.D. Citrāmīmāṃsākhaṇḍana was, of course, written after the Rasagaṅgādhara. See Kane, History of Sanskrit Poetics, p. 312.

It can be safely assumed that he migrated to Prāṇanārāyaṇa's court somewhere about 1658. But he could not have remained there for long, since in 1659 Prāṇanārāyaṇa himself had to flee to Bhutan. From the Assam Court Paṇḍitarāja appears to have gone to Banaras where he lived a quiet life of meditation and devotion.

(g) That Paṇḍitarāja spent his last days at Banaras rather than at Mathura, is not only supported by tradition, but would also seem probable, because it is hardly likely that he would return to the vicinity of Agra where political conditions were still unsettled. There is enough evidence to show that his father had his education and lived at Banaras. Paṇḍitarāja also must have spent his boyhood days there, and it would be only natural for him to return to Banaras, which was more or less his home, rather than to Mathura. We may also assume that he wrote the Manoramākucamardana and the Śabdakaustubhaśāṇottejana during this period. Banaras, rather than Mathura or Agra, would provide the necessary incentive and atmosphere for writing works on Grammar. The Bhāminīvilāsa, as is evident from the verse referred to above (PKS. 78.32), was compiled after Paṇḍitarāja had retired from a courtier's life.

(h) Thus, the sequence in which Paṇḍitarāja wrote the thirteen works would seem to be as follows:—

FIRST PERIOD: before joining Shahjahan's court—
the five Laharīs and the Jagadābharāṇa.

SECOND PERIOD: at Shahjahan's Court—
Āsafavilāsa, Rasagaṅgādhara and Citramīmāṃsākhṇḍana.

THIRD PERIOD: at Prāṇanārāyaṇa's Court—
Prāṇābharāṇa.

FOURTH PERIOD: at Banaras—
Manoramākucamardana, Śabdakaustubhaśāṇottejana and
Bhāminīvilāsa (compilation).

(xi)

(i) The exact date of Paṇḍitarāja's death as well as of his birth cannot be ascertained. If we accept the tradition that he died an old man, we may roughly put his date of birth around 1590 and his death around 1670.

ACKNOWLEDGEMENTS

We gratefully acknowledge the help rendered by the following :

1. Dr. S. Bhagavantam, former Vice-Chancellor of the Osmania University and Vice-President of the Sanskrit Academy, for kindly placing at our disposal a printed copy of Paṇḍitarāja's Anyoktis (in Telugu script).
2. Shri D. G. Padhye, for kindly supplying us with a hand-written copy of the Āsafavilāsa and other material.
3. The Bhandarkar Oriental Research Institute, Poona, for kindly lending to us their manuscript of the Āsafavilāsa.
4. The Managing Trustees of the Ānandāśrama, Poona,• for kindly allowing us to copy their manuscript of the Jagadābharaṇa.

BIBLIOGRAPHY

1. Anyoktiśatakasaṅgraha, ed. by Pratibha D. Trivedi, Bharatiya Vidya Bhavan Series No. II, Bombay, 1946.
2. Anyoktistabaka of Vamśīdhara Miśra, ed. by J. J. Parikh, and R. G. Asti, Chunnilal Gandhi Vidya Bhavan, Surat, 1955.
3. Bhāminīvilāsa, ed. Dr. Haradatta Sharma, Poona Oriental Series No. 50, 1935.
4. Bhāminīvilāsa, ed. Acyutaraya Modak, Nirnaya Sagara Press, Bombay, 1894.
5. Bhartṛhari-Śatakatrāyam, Lakshmi Venkateswara Steam Press, Bombay, 1867.
6. History of Classical Sanskrit Literature, M. K. Acharya, Tirumalai Temple Devasthanam Press, 1937.
7. Descriptive Catalogue of MSS. in Mithilā, Vol. II, ed. K. P. Jayaswal, Bihar and Orrissa Research Society, Patna, 1933.
8. Gaṅgālaharī, ed. D. G. Padyhe, Poona Oriental Series, No. 63, 1953.
9. Gaṅgālaharī, edited with Commentary by Pandit Lakshmana Shastri Panashikar, Nirnayasagara Press, Bombay, 1930.
10. History of Sanskrit Literature, Das Gupta and De, Vol. I, Calcutta University, 1947.
11. History of Sanskrit Poetics, P. V. Kane, 1951.
12. Jagannātha Paṇḍita, V. A. Ramaswamy Sastri, Annamalai University Sanskrit Series No. 8, 1942.

13. Kane Memorial Volume, ed. P. K. Gode, Poona Oriental Series, 1941.
14. Kāvyaṃālā Series, Nos. 1 to 14, Nirnayāsagara Press, Bombay.
15. Kuvalayānanda, ed. Narayana Ramacarya, Nirnayāsagara Press, Bombay, 1942.
16. Muslim Patronage to Sanskrit Learning, J. B. Chaudhuri, II Edition, Prācya Vāṇī Research Series, No. 3, Calcutta, 1954.
17. Padyāmṛtatarāṅgiṇī, of Haribhāskara, ed. J. B. Chaudhuri, Calcutta, 1941.
18. Padyaveṇī of Veṇīdatta, ed. Chaudhuri, Prācya Vāṇī Mandira Saṃskṛta Granthamālā, Vol. I. Calcutta 1944.
19. Pañcatantra, ed. Narayana Ramacarya, Nirnayāsagara Press, Bombay, 1950.
20. Paṇḍitarāja Jīvitam, (Telugu), B. Satyanarayana Sarma, Albert Power Printing Press, Kakinada, 1926.
21. Rasagaṅgādhara, ed. Mathuranatha Sastri, Nirnayāsagara Press, Bombay, 1947.
22. Sabhyālaṃkāraṇa, ed. J. B. Chaudhuri, Calcutta 1947.
23. Saṃskṛta-Kavi-Jīvitam, (in Telugu) Malladi Suryanarayana Sastri, Dhavaleswaram, 1910.
24. Sārṅgadharapaddhati, MS. in the Osmania University Collection.
25. Subhāṣitaratnabhāṇḍāgāra, Nirnayāsagara Press, Bombay, 1935.

26. Subhāṣitaratnaakoṣa of Vidyākara. Harvard University Press, 1957.
27. Subhāṣitāvalī, ed. Peterson & Durgaprasad, Education Society Press, Byculla, Bombay, 1886.
28. Sūktimuktāvalī, ed. E. Krishnamacarya, Gaikwad Oriental Series No. 82. Baroda, 1938.
29. Sūktimuktāvalī or Harihara-Subhāṣita, ed. Ramnanda Jha, Newspapers & Publications Press Patna, 1949.

परिडतराज - काव्य - सङ्ग्रह :

(१) गङ्गालहरी

(१) गङ्गालहरी

समृद्धं सौभाग्यं सकलवसुधायाः किमपि तन्
महेश्वर्य लीलाजनितजगतः खण्डपरशोः ।
श्रुतीनां सर्वस्वं सुकृतमथ मूर्तं सुमनसां
सुधासौन्दर्यं ते सलिलमशिश्वं नः शमयतु ॥१॥

वरिद्राणां दैन्यं दुरितमथ दुर्वासनहृदां
द्रुतं दूरीकुर्वन् सकृदपि गतो दृष्टिसरणिम् ।
अपि द्रागाविद्याद्रुमदलनदीक्षामुरिह
प्रवाहस्ते चारां श्रियमयमपारां दिशतु नः ॥२॥

उदञ्चन्मातृण्डस्फुटकपटहेरम्वजननी-
कटाक्षव्याक्षेपक्षणजनितसंक्षोभनिवहाः ।
भवन्तु त्वङ्गान्तो हरशिरसि गङ्गागतनुभूव-
स्तरङ्गाः प्रोत्तुङ्गा दुरितभयभङ्गाय भवनाम् ॥३॥

नवालम्बादम्ब स्फुरदलघुगर्वेण सहसा
मया सर्वेष्वज्ञासरणिमथ नीताः सुरगणाः ।
इदानीमौदास्यं भजसि यदि भागीरथि तदा
निराधारो हा रोदिमि कथय केषामिह पुरः ॥४॥

स्मृतिं याता पुंसामकृतसुकृतानामपि च या
हरत्यन्तस्तन्द्रां तिमिरमिव चन्द्रांशसरणिः ।
इयं सा ते मूर्तिः सकलसुरसंसेव्यसलिला
ममान्तःसंतापं त्रिविधमपि पापं च हरताम् ॥५॥

अपि प्राज्यं राज्यं तृणमिव परित्यज्य सहसा
विलोलद्वानीरं तव जननि तीरं श्रितवताम् ।
सुधातः स्वादीयः सलिलभरमातृप्तिं पिबतां
जनानामानन्दः परिहसति निर्वाणपदवीम् ॥६॥

प्रभाते स्नान्तीनां नृपतिरमणीनां कुचतटी-
गतो यावन् मातंगिलति तव तोयैर्मृगमदः ।
मृगास्तावद् वेमानिकशतसहस्रैः परिवृता
विशन्ति स्वच्छन्दं विमलवपुषो नन्दनवनम् ॥७॥

स्मृतं सद्यः स्वान्तं विरचयति शान्तं सकृदपि
प्रगीतं यत् पापं झटिति भवतापं च हरति ।

इदं तद् गङ्गोति श्रवणरमणीयं खलु पदं
मम प्राणप्रान्तर्वदनकमलान्तर्विलसतु ॥८॥

यदन्तः खेलन्ती बहुलतरसंतोषभरिता
न काका नाकाधीश्वरनगरमाकाङ्क्षमनसः ।
निवासात् लोकानां जनिहरणशोकापहरणं
तदेतत् ते तीरे अमशमनधीरं भवतु नः ॥९॥

न यत् साक्षाद् वेदैरपि गलितभेदैरवसितं
न यस्मिन् जीवानां प्रसरति मत्तोवागवसरः ।
निराकारं दिव्यं निजमहिमनिर्वासिततपो
विशुद्धं यत् तत्त्वं सुरतटिनि तत् त्वं न विषयः ॥१०॥

महादानैर्ध्यानैर्बहुविधवितानैरपि च यन्
न लभ्यं घोराभिः भुविमलतपोराशिभिरपि ।
अचिन्त्यं तद् विष्णोः पदमखिलसाधारणतया
ददाना केनासि त्वमिह तुलनीया कथय नः ॥११॥

नृणामीक्षामात्रादपि परिहरन्त्या भवभयं
शिवायास्ते मूर्तेः क इह महिमानं निगदतु ।
अमर्षम्लानायाः परममनुरोधं गिरिभुवो
विहाय श्रीकण्ठः शिरसि नियतं धारयति याम् ॥१२॥

विनिन्द्यान्युन्मत्तैरपि च परिहार्याणि पतितं-
रवाच्यानि आर्त्यैः सपुलकमपास्यानि पिशुनैः ।
हरन्ती लोकानामनवरतमेनासि कियतां
कदाप्यश्रान्ता त्वं जगति पुनरेका विजयसे ॥१३॥

सखलन्ती स्वर्लोकादवनितलशोकापहतये
जटाजूटग्रन्थौ यदसि विनिबद्धा पुरभिदा ।
अये निर्लोभानामपि भनसि लोभं जनयतां
गुणानामेवायं तव जगनि दोषः परिणतः ॥१४॥

जडानन्धान् पङ्गून् प्रकृतिबधिरानुक्तिविकलान्
ग्रहग्रस्तानस्ताखिलदुरितनिस्तारसरणीन् ।
निलिम्पेनिर्मुक्तानपि च निरयान्तनिपततो
नरानम्ब आत् त्वमिह परमं भेषजमसि ॥१५॥

स्वभावस्वच्छानां सहजशिशिराणामयमपा-
मपारस्ते मातर्जयति महिमा कोऽपि जगति ।

मुदा यं गायन्ति द्युतलमनवद्यद्युतिभूतः

समासाद्याद्यापि स्फुटपुलकसान्द्राः सगरजाः ॥१६॥

कृतक्षुद्राघौघानथ सपदि संतप्तमनसः

समुद्धर्तुं सन्ति त्रिभुवनतले तीर्थनिवहाः ।

अपि प्रायश्चित्तप्रसरणपथातीतचरितान्

नरानूरीकर्तुं त्वमिव जननि त्वं विजयसे ॥१७॥

निधानं धर्माणां किमपि च विधानं नवमुदां

प्रधानं तीर्थानाममलपरिधानं त्रिजगतः ।

समाधानं बुद्धेरथ खलु तिरोधानमधियां

श्रियामाधानं नः परिहरतु तापं तव वपुः ॥१८॥

पुरो धावंधावं द्रविणमदिराधूणितदृशां

महीपानां नानातरुणतरखेदस्य नियतम् ।

ममैवायं मन्तुः स्वहितशतहन्तुर्जडधियो

वियोगस्ते मातर्यदिह करुणातः क्षणमपि ॥१९॥

मरुल्लीलालोलल्लहरिलुलिताम्भोजपटली-

स्खलत्पांसुव्रातच्छुरणविसरत्कीडकुमरुचि ।

सुरस्त्रीवक्षोजक्षरदगुरुजम्बालजटिलं

जलं ते जम्बालं मम जननजालं जरयतु ॥२०॥

समुत्पत्तिः पद्मारमणपदपद्मामलनखान्

निवासः कन्दपप्रतिभटजटाजूटभवने ।

अथायं व्यासङ्गः पतितजननिस्तारणविधौ

न कस्मादुत्कर्षस्तव जननि जागर्ति जगति ॥२१॥

नगेभ्यो यान्तीनां कथय तदिनीनां कतमया

पुराणां संहर्तुः सुरधुनि कपदोऽधिरुहे ।

कया वा श्रीभर्तुः पदकमलमक्षालि सलिलै-

स्तुलालेशो यस्यां तव जननि दीयेत कविभिः ॥२२॥

विधत्तां निःशङ्कं निरवधि समाधि विधिरहो

सुखं शेषे शेतां हरिरविरतं नृत्यतु हरः ।

कृतं प्रायश्चित्तैरलमथ तपोदानयजनैः

सवित्री कामानां यदि जगति जागर्ति भवती ॥२३॥

अनाथः स्नेहाद्रां विगलितगतिः पुण्यगतिदां

पतन् विश्वोद्धर्त्री गदविगलितः सिद्धभिषजम् ।

सुधासिन्धुं तृष्णाकुलितहृदयो मातरमयं
शिशुः संप्राप्तस्त्वामहमिह विदध्याः समुचितम् ॥२४॥

बिलीनो वै वैवस्वतनगरकोलाहलभरो
गता दूता दूरं क्वचिदपि परेतान् मृगयितुम् ।
विमानानां वातो विदलयति वीथीदिविषदां
कथा ते कल्याणी यदवधि महीमण्डलमगात् ॥२५॥

स्फुरत्कामक्रोधप्रबलतरसंजातजटिल-
ज्वरज्वालाजालज्वलितवपुषां नः प्रतिदिनम् ।
हरन्तां संतापं कमपि मरुदुल्लासलहरि-
च्छटाश्चञ्चत्पाथःकणसरणयो दिव्यसरितः ॥२६॥

इदं हि ब्रह्माण्डं सकलभुवनाभोगभवनं
तरङ्गैर्यस्यान्तर्लुठति परितस्तिन्दुकमिव ।
स एष श्रोकण्ठप्रविततजटाजूटजटिलो
जलानां संघातस्तव जननि तापं हरतु नः ॥२७॥

त्रपन्ते तीर्थानि त्वरितमिह यस्पोद्धृतिविधौ
करं कर्णे कुर्वन्त्यपि किल कपालिप्रभृतयः ।
इमं तं मामम्ब त्वमियमनुकम्पाद्रहृदये
पुनाना सर्वेषामघमथनदर्पं दलयसि ॥२८॥

श्वपाकानां वातैरमितविचिकित्साविचलितै-
विमुक्तानामेकं किल सदनमेनःपरिषदाम् ।
मुदा मामुद्धर्तुं जननि घटयन्त्याः परिकरं
तव श्लाघां कर्तुं कथमिव समर्था नरपशुः ॥२९॥

न कोऽप्येतावन्तं खलु समयमारभ्य मिलितो
यदुद्धारादाराब् भवति जगतो विस्मयभरः ।
इतीमामीहां ते मनसि चिरकालं स्थितवती-
मयं संप्राप्तोऽहं सफलयितुमम्ब प्रणय नः ॥३०॥

श्ववृत्तिव्यासङ्गो नियतमथ मिथ्याप्रलपनं
कुतकष्वभ्यासः सततपरपशुन्यमननम् ।
अपि श्रावंश्रावं मम तु पुनरेवंविधगुणा-
नृते त्वत् को नाम क्षणमपि निरीक्षेत वदनम् ॥३१॥

विशालाभ्यामाम्भ्यां किमिह नयनाभ्यां फलमसौ
न याभ्यामालीढा परमरमणीया तव तनः ।

अयं तु न्यक्कारः श्रवणयुगलस्य त्रिपथगे
यदन्तर्नायातस्तव लहरिलीलाकलकलः ॥३२॥

विमानैः स्वच्छन्दं सुरपुरमयन्ते सुकृतिनः
पतन्ति द्राक् पापा जननि नरकान्तः परवशाः ।
विभागोऽयं तस्मिन्नुभयमूर्तो जनपदे
न यत्र त्वं लीलादलितमनुजाशेषकलुषा ॥३३॥

अपि धनन्तो विप्रानविरतमुशन्तो गुरुसतीः
पिबन्तो मरेयं पुनरपहरन्तश्च कनकम् ।
विहाय त्वय्यन्ते तनुमतनुदानाध्वरजुषा-
मुपर्यम्ब क्रीडन्त्यखिलसुरसंभावितपदाः ॥३४॥

अलभ्यं सौरभ्यं हरति सततं यः सुमनसां
क्षणदेव प्राणानपि विरहशस्त्रक्षतभृताम् ।
त्वदीयानां लीलाचलितलहरीणां व्यतिकरात्
पुनीते सोऽपि द्रागहह पवमानस्त्रिभुवनम् ॥३५॥

कियन्तः सन्त्येके नियतमिह लोकार्थघटकाः
परे पूतात्मानः कति च परलोकप्रर्णायिनः ।
सुखं शेते मातस्तव खलु कृपातः पुनरयं
जगन्नाथः शश्वत् त्वयि निहितलोकद्वयभरः ॥३६॥

भवत्या हि व्रात्याधमपतितपाखण्डपरिषत्-
परित्राणस्नेहः श्लथयितुमशक्यः खलु यथा ।
ममाप्येवं प्रेमा दुरितनिवहेष्वम्ब जगति
स्वभावोऽयं सर्वैरपि खलु यतो दुष्परिहरः ॥३७॥

प्रदोषान्तर्नृत्यपुरमथनलीलोद्धृतजटा-
तटाभोगप्रेङ्खललहरिभुजसंतानविधुतिः ।
बिलक्रीडक्रीडज्जलडमरुङ्कारमुभग-
स्तिरोधत्तां तापं त्रिदशतटिनीताण्डवविधिः ॥३८॥

सदैव त्वय्येवापितकुशलचिन्ताभरमिमं
यदि त्वं मामम्ब त्यजसि समयोऽस्मिन् सुविषमे ।
तदा विश्वासोऽयं त्रिभुवनतलावस्तमयते
निराधारा चेयं भवति खलु निर्व्याजकरुणा ॥३९॥

कपर्दाबुल्लस्य प्रणयमिलदर्धाङ्गयुवतेः
पुरारेः प्रेङ्खन्त्यो मृदुलतरसीमन्तसरणौ ।

भवान्या सापत्न्यस्फुरितनयनं कोमलरुचा
करेणाक्षिप्तास्ते जननि विजयन्तां लहरयः ॥४०॥

प्रपद्यन्ते लोकाः कति न भवतीमत्रभवती-
मुपाधिस्तत्रायं स्फुरति यदभीष्टं वितरसि ।
शये तुभ्यं मातर्मम तु पुनरात्मा सुरधुनि
स्वभावादेव त्वय्यमितमनुरागं विधूतवान् ॥४१॥

ललाटे या लोकरिह खलु सलीलं तिलकिता
तमो हन्तुं धत्ते तरुणतरमार्तण्डतुलनाम् ।
विलुम्पन्ती सद्यो विधिलिखितदुर्वर्णसरणिं
त्वदीया सन्मृत्स्ना मम हरतु कृत्स्नामपि शुचम् ॥४२॥

नरान् मूढांस्तत्तज्जनपदसमासक्तमनसो
हमन्तः सोल्लासं विकचकुसुमघ्रातमिषतः ।
पुनानाः सौरभ्यः सततमलिनो नित्यमलिनान्
सखायो नः सन्तु त्रिदशतटिनीतीरतरयः ॥४३॥

यजन्त्येके देवान् कठिनतरसेवांस्तदपरे
वितानव्यासक्ता यमनियमरक्ताः कतिपये ।
अहं तु त्वन्नामस्मरणभृतकामस्त्रिपथगे
जगज्जालं जाने जननि तृणजालेन सदृशम् ॥४४॥

अविश्रान्तं जन्मावधि सुकृतजन्मार्जनकृतां
सतां श्रेयः कर्तुं कति न कृतिनः सन्ति विबुधाः ।
निरस्तालम्बानामकृतशुक्रतानां तु भवतीं
विनामुष्मिललोके न परमवलोके हितकरम् ॥४५॥

पयः पीत्वा मातस्तव सपदि यातः सहचरै-
विमूढैः संरन्तुं क्वचिदपि न विश्रान्तिमगमम् ।
इदानीमुत्सङ्गे मृदुपवनसंचारशिशिरे
चिरादुन्निद्रं मां सद्यहृदये शायय चिरम् ॥४६॥

वधानं द्रागेव द्रढिमरमणीयं परिकरं
किरीटे बालेन्दुं नियमय पुनः पद्मगणैः ।
न कुर्यास्त्वं हेलामितरजनसाधारणतया
जगन्नाथस्यायं सुरधुनि समुद्धारसमयः ॥४७॥

शरच्चन्द्रश्वेतां शशिशकलश्वेतालमुकुटां
करैः कुम्भाम्भोजे वरभयनिरासो च दधतीम् ।

मुधाधाराकाराभरणवसनां शुभ्रमकर-

स्थितां त्वां ये ध्यायन्त्युदयति न तेषां परिभवः ॥४८॥

दरस्मितसमुल्लसद्वदनकान्तिपूरामृतं-

भवज्वलनभजिताननिशमूर्जयन्ती नरान् ।

चिदेकमयचन्द्रिकाचयचमत्कृति तन्वती

तनोतु मम शं तनोः सपदि शन्तनोरङ्गना ॥४९॥

मन्त्रंभीलितभौषधंमुकुलितं त्रस्तं सुराणां गणैः

स्वस्तं सान्द्रसुधारसंविदलितं गारुत्मतंश्रवभिः

वीचिक्षालितकालियाहितपदे स्वर्लोककल्लोलिनि

त्वं तापं तिरयाधुना मम भवज्वालावलीढात्मनः ॥५०॥

द्यूते नागेन्द्रकृत्तिप्रमथगणमणिश्रेणिनन्दीन्दुमुह्यं

सर्वस्वं हारयित्वा स्वमथ पुरभिदि द्राक् पणोकर्तुकामे ।

साकूतं हैमयत्या मृदुलहसितया वीक्षितायास्तत्राम्ब

व्यालोलोल्लासिवलगल्लहरिनटघटीताण्डवं नः पुनातु ॥५१॥

विभूषितानङ्गरिपूतमाङ्गा

सद्यःकृतानेकजनार्तिभङ्गा ।

मनोहरोत्तुङ्गचलत्तरङ्गा

गङ्गा ममाङ्गान्यमलीकरोतु ॥५२॥

इमां पीयूषलहरीं जगन्नाथेन निर्मिताम् ।

यः पठेत् तस्य सर्वत्र जायन्ते सुखसंपदः ॥५३॥

-----

(२) अमृतलहरी

.

(२) अमृतलहरी

मातः पातकपातकारिणि तव प्रातः प्रयातस्तदं

यः कालिन्दि महेन्द्रनीलपटलस्निग्धां तनुं वीक्षते ।
तस्यारोहति किं न धन्यजनुषः स्वान्तं नितान्तोल्लस-
श्रीलाम्भोधरवृन्दवन्दितरुचिर्देवो रमावल्लभः ॥१॥

नित्यं पातकभङ्गमङ्गलजुषां श्रीकण्ठकण्ठत्विषां
तोयानां यमुने तव स्तवविधौ को याति वाचालताम् ।
येषु द्राग् विनिमज्ज्य सज्जतितरां रम्भाकराम्भोरुह-
स्फूर्जञ्चामरवीजितामरपदं जेतुं वराको नरः ॥२॥

दानान्धीकृतगन्धसिन्धुरघटागण्डप्रणालीमिलद्-
भृङ्गालीमुखरीकृताय नृपतिद्वाराय बद्धोऽञ्जलिः ।
त्वत्कूले फलमूलशालिनि मम श्लाघ्यामुरीकुर्वतो
वृत्तिं हन्त मुनेः प्रयान्तु यमुने वीतज्वरा वासराः ॥३॥

अन्तर्मोक्षितकपुञ्जमञ्जिम बहिः स्निग्धेन्द्रनीलप्रभं
मातर्म मुदमातनोतु करुणावत्या भवत्याः पयः ।
यद् रूपद्वयधारणादिव नृणामाचूडमामञ्जतां
तत्कालं तनुतेतरां हरिहराकारामुदारां तनुम् ॥४॥

तावत् पापकदम्बडम्बरमिव तावत् कृतान्ताद् भयं
तावन् मानसपद्मसद्यनि भवभ्रान्तेर्महानुत्सवः ।
यावल्लोचनयोः प्रयाति न मनागम्भोजिनीबन्धुजे
नृत्यन्तुङ्गतरङ्गभङ्गगिरुचिरो वारां प्रवाहस्तव ॥५॥

कालिन्दीति कदापि कौतुकवशात् त्वन्नामवर्णानिमान्
व्यस्तानाल्पतां नृणां यदि करे खेलन्ति संसिद्धयः ।
अन्तर्ध्वान्तकुलान्तकारिणि तव क्षिप्तामृते वारिणि
स्नातानां पुनरन्वहं स महिमा केनाधुना वर्ण्यते ॥६॥

स्वर्णस्तेयपरानपेयरसिकान् पाथःकणास्ते यदि
ब्रह्मघ्नान् गुरुतल्पगानपि परित्रातुं गृहीतव्रताः ।
प्रायश्चित्तकुलैरलं तदधुना मातः परेताधिप-
प्रौढाहंकृतिहारिहृङ्कृतिमुचामग्रे तव श्रोतसाम् ॥७॥

पायंपायमपायहारि जननि स्वादु त्ववीयं पयो
 नायंनायमनायनीमकृतिनां मूर्ति वृशोः कंशवीम् ।
 स्मरंस्मारमपारपुण्यविभवं कृष्णेति वर्णद्वयं
 चारंचारमितस्ततस्तव तटे मुक्तो भवेयं कदा ॥८॥

मातर्वारिणि पापहारिणि तव प्राणप्रयाणोत्सवं
 सम्प्राप्तेन कृतां नरेण सहतेऽवज्ञां कृतान्तोऽपि यत् ।
 यद्वा मण्डलभेदनादुदयिनीश्चण्डद्युतिर्वेदना-
 शिचित्रं तत्र किमप्रमेयमहिमा प्रेमा यदौत्पत्तिकः ॥९॥

संज्ञाकान्तमुते कृतान्तभगिनि श्रीकृष्णनित्यप्रिये
 पापोन्मूलिनि पुण्यधात्रि यमुने कालिन्दि तुभ्यं नमः ।
 एवं स्नानविधौ पठन्ति खलु ये नित्यं गृहीतव्रता-
 स्तानामन्त्रितसंख्यजन्मजनितं पापं क्षणादुज्झति ॥१०॥

अयं पण्डितराजेन श्रीजगन्नाथशर्मणा ।
 स्तवः कलिन्दनन्दिन्या निर्मलो निरमोयत ॥११॥

(३) करुणालहरी

(३) करुणालहरी

विषीदता नाथ विषानलोपमे विषादभूमौ भवसागरे विभो ।
 परं प्रतीकारमपश्यताधुना मयायमात्मा भवते निवेदितः ॥१॥
 भवानलज्वालविलुप्तचेतनः शरण्य तेऽङ्घ्रिं शरणं भयादयाम् ।
 विभाव्य भूयोऽपि दयामुधाम्बुधे विधेहि मे नाथ यथा यथेच्छसि ॥२॥
 विहाय संसारमहामरुस्थलीमलीकदेहादिमिलन्मरीचिकाम् ।
 कृपातरङ्गाकुलमन्मनोमृगो विगाढुमीश त्वयि गाढमीहते ॥३॥
 त्वदङ्घ्रिफुल्लाम्बुजमध्यनिर्गलन्मरन्दनिःस्यन्दनितान्तलम्पटः ।
 मनोमिलिन्दो मम मुक्तचापलस्त्वदन्यमीशान तृणाय मन्यते ॥४॥
 जगत्त्रयत्राणविधौ धृतशतं तवाङ्घ्रिराजीवमपास्य ये जनाः ।
 शरण्यमन्यन् मृगयन्ति यान्ति ते नितान्तमीशान कृतान्तबेहलीम् ॥५॥
 रमामुखाम्भोजविकासनक्षमो जगत्त्रयोद्बोधविधानदीक्षितः ।
 कदा मदज्ञानविभावरीं हरे हरिष्यति त्वन्नयनारुणोदयः ॥६॥
 सुरासुरस्वान्तचकोरचुम्बिता समस्तसंतापचयापनोदिनी ।
 महानिशीथे मम मानसे कदा स्फुरिष्यति त्वन्मुखचन्द्रचन्द्रिका ॥७॥
 सुयौवनापाण्डुरगण्डमण्डलप्रतिस्फुरत्कुण्डलताण्डवाद्भुतम् ।
 गदाप्रज त्वन्मुखफुल्लपङ्कजं कदा मदक्ष्णोरतिथीभविष्यति ॥८॥
 सुरापगातुङ्गतरङ्गचालितां सुरासुरानीकललाटलालिताम् ।
 कदा दधे देव दयामृतोदधे भवत्पदाम्भोरुहधूलिघोरणीम् ॥९॥
 महाजवाशिष्ठन्नविवेकरश्मयो मदोद्धता देव मदक्षवाजिनः ।
 हरे समासाद्य तवाङ्घ्रिमन्वुरामपास्तवेगा दधतां सुशीलताम् ॥१०॥
 पुरातनानां वचसामगोचरं महेशितारं पुरुषोत्तमं पतिम् ।
 अपास्य तं त्वां निरपत्रपा सती सती मतिर्मे कथमन्यमेष्यति ॥११॥
 न जाग्रता स्वप्नगतेन वा मया समीहितं ते करुणालवादृते ।
 गिरं मदीयां यदि वेत्सि तात्त्विकीं तदा जगन्नायक मामुरीकुर ॥१२॥
 अयि दीनतरं दयानिधे दुरयस्थं सकलैः समुज्जितम् ।
 अधुनापि न मां निभालयन् भजसे हा कथमदमचित्तात्मा ॥१३॥
 सुमहन्ति जगन्ति बिभ्रतस्तव यो नाधिरभून् मनागपि ।
 स कथं परमाप्त देहिनां परमाणोर्मम धारणं श्रमः ॥१४॥
 नितरां विनयेन पृच्छते सुविचार्योत्तरमत्र यच्छ मे ।
 करितो गिरितोऽप्यहं गुरुस्त्वरितो नोद्धरसे यदद्य माम् ॥१५॥

न धनं न च राज्यसंपदं नहि विद्यामिवमेकमर्थये ।
 मयि धेहि मनागपि प्रभो करुणाभङ्गितरङ्गितां वृशम् ॥१६॥
 अयमत्यधमोऽपि निर्गुणो दयनीयो भवता दयानिधे ।
 वमतां फणिनां विषानलं किमु नानन्दयिता हि चन्दनः ॥१७॥
 क्षुधितस्य नहि त्रपास्ति मे प्रतिरथ्यं प्रतिगृह्णतः कणान् ।
 अकलङ्कक यशस्करं न ते भवदीयोऽपि यदन्यमृच्छति ॥१८॥
 नितरां नरकेऽपि सीदतः किमु हीनं गलितत्रपस्य मे ।
 भगवन् कुरु सूक्ष्ममीक्षणं परतस्त्वां जनता किमालपेत् ॥१९॥
 नरके निजकर्मकल्पिता भजतो मे महतीरपि व्यथाः ।
 इदमेकमसह्यमीक्षका यदनाथं निगदन्ति मां विभो ॥२०॥
 मृगदन्तिमुखान् मया सह प्रतिरुद्धान् भवजालबन्धने ।
 तव मामपहाय मुञ्चतः करुणा किं न भिनत्ति मानसम् ॥२१॥
 निरुपाधिजनार्तिहारिणं भगवंस्त्वामवगत्य तत्त्वतः ।
 कृतपुण्यचयावहेलनं कथमब्जेक्षण मामुपेक्षसे ॥२२॥
 सततं निगमेषु शृण्वता वरद त्वां पतितानुपावनम् ।
 पुरु पापमुपास्यतेऽनिशं त्वयि विश्वासधिया मया विभो ॥२३॥
 सुकृतं न कृतं पुरा कदाप्यथ सर्वं कृतमेव दुष्कृतम् ।
 अधुना गलितहिंसा मया भगवंस्त्वां प्रति किं निगद्यताम् ॥२४॥
 मदकामविमोहमत्सरा रिपवस्त्वत्पुर एव तावकम् ।
 धृतशाङ्गगदारिनन्दक प्रतिकर्षन्ति कथं न वीक्षसे ॥२५॥
 अयि गतंमुखे गतः शिशुः पथिकेनापि निवार्यते जवात् ।
 जनकेन पतन् भवार्णवे न निवार्यो भवता कथं विभो ॥२६॥
 सुकृतप्रिय मान्यथास्तु ते सुकृतिभ्यः सुखदस्य सुप्रया ।
 अपि पापमबिभ्रतस्तु मां तव विश्वंभरनाम दुर्लभम् ॥२७॥
 वचनैः परुषैरिह प्रभो यदि रोषं समुपागतोऽसि मे ।
 मुखरं कृतकोटिकल्मषं करुणाब्धे जगतोऽपसारय ॥२८॥
 यदि वीक्ष्य ददासि मत्कृतिं न मयैव प्रतिगृह्यते तदा ।
 अथ चेन् निजमाशयं प्रभो परितुष्टः शिरसा वहामि तत् ॥२९॥
 पतितोऽप्यतिदुर्गतोऽपि सन्नकृतज्ञो निखिलागसां पदम् ।
 भवदीय इतीरयस्त्वया दयनीयस्त्रपयैव केवलम् ॥३०॥
 सुकृतप्रकृतौ जने त्वया कृतया किं कृपया कृपानिधे ।
 यदि मादृशि सा विधीयते तव कीर्तिर्वद कीदृशी तदा ॥३१॥
 अयि शशबलालितः शिशुः प्रतिबुद्धो जनकेन ताड्यते ।
 न कदापि च लालितस्त्वया किमु ताड्यो भगवन् कुकर्मभिः ॥३२॥

अहमेव हि दोषदूषितो भगवंस्त्वां समुपालभे मुधा ।
 रमणीधिरहज्वरज्वलन्नमृतांशं कुमतिर्विनिन्दति ॥३३॥
 करुणाकर दुर्दशाकुलं पतितालम्बन पापपञ्जरम् ।
 अमृताम्बुनिधे महाज्वरं नहि जह्या जगदीश जातु माम् ॥३४॥
 कटुजल्पनमल्पकस्य मे नहि ते कल्पयतु क्रुधं विभो ।
 कुपितातुरबालभाषितं किमु गृह्णन्ति मनाः महाशयाः ॥३५॥
 भुजगाहितकल्पितध्वज स्फुरदाशाभुजगालिवेल्लितम् ।
 जटिलज्वरकुञ्जराङ्कुश ज्वरजुष्टं न जहीहि जातु माम् ॥३६॥
 न वदामि न दुष्कृतं मया कृतमित्युक्तिमिमां तु मे शृणु ।
 मम भीतिमनीनशब्दं विभो पतितोद्धारक नाम तावकम् ॥३७॥
 अपि शर्वपितामहाविभिर्भजनीयः पुरुषोत्तमो हि यः ।
 तमुपालभमानमुद्धतं धिगमं मां धिगमां धियं मम ॥३८॥
 अथ सर्वमिव मयोज्झितं भवतोऽन्यन् नहि किञ्चिदर्थये ।
 मम मानसगोचरीभवत्वरविन्दाक्ष तवाद्भुतं वपुः ॥३९॥
 हरिनीलमयावनीतले वरवृन्दाविपिने विलासिनि ।
 मणिमण्डपमध्यविस्फुरद्विबुधक्षमार्हमूलमाश्रितम् ॥४०॥
 शिखिपिच्छमहामणिस्फुरन्मुकुटाकुञ्चितकान्तकुन्तलम् ।
 कमनीयतरालकावलिभ्रमणभाजिललाटसुन्दरम् ॥४१॥
 शरविन्दुसहोदराननं दलदम्भोजपलाशलोचनम् ।
 अरुणाधरकान्तिदन्तुरस्फुटदन्तांशुविकासिताम्बरम् ॥४२॥
 दरपाण्डुरगण्डमण्डलप्रतिसर्पकमनीयकुण्डलम् ।
 मणिमौक्तिकमञ्जुमञ्जरीमहनीयद्युतिरञ्जितश्रुति ॥४३॥
 पृथुवर्तुलमौक्तिकावलीसुषमावेल्लितकान्तकन्धरम् ।
 हरिनीलगिरिद्युतिद्रुहा कमलामन्दिरवक्षसाञ्चितम् ॥४४॥
 चरणाब्जनखावलम्बिनीं भुजगाकारभुजान्तरागताम् ।
 निबिडाभ्रमिव क्षणप्रभां बहदुत्फुल्लवनामल्लजम् ॥४५॥
 मणिकङ्कणकान्तिमांसलं वरफुल्लाम्बुजसुन्दरद्युति ।
 पतितोद्धारणे दृढव्रतं कमनीयं करयोर्युगं दधत् ॥४६॥
 वररत्नमयाङ्गुलीयकावलिशोभामिलिताङ्गुलीगणैः ।
 मुहुराकुलितेन वेणुना वशयत् प्राणभृतां मनःश्रुतीः ॥४७॥
 उदरद्युतिनिम्नगोच्छलल्लहरीरूपकरोमराजिकम् ।
 पशुपालविलासिनीलसन्नयनाकर्षणनाभिनिम्नितम् ॥४८॥
 कनकद्रवगौरमम्बरं दधतोऽद्वितयेन सुन्दरम् ।
 उदयन्मणिनूपुरप्रभासरणिश्रेणिजटालजानुकम् ॥४९॥

अरिगीर्णगजेन्द्रगोपने दधता जाड्झिघकतामलौकिकीम् ।
त्रिजगन्महनीयमूर्तिना वरजड्घायुगलेन शोभितम् ॥५०॥

कुलिशाड्कुशकम्बुसाम्बुजध्वजचक्राद्यभिरामलक्ष्मणा ।
अरुणारुणकोमलत्विषा कमनीयेन तलेन राजितम् ॥५१॥

विधिशर्वमुखामरस्फुरन्मुकुटोन्निद्रमणिप्रभाकुलम् ।
नखचन्द्रमयूखमूर्च्छिताखिलतापं पदयोर्युगं दधत् ॥५२॥

सरतः सरणौ सतो बहिः स्वपतो बालपतो गृहान्तरे ।
वपुरीदृशमीश तावकं हृदयालम्बनमस्तु मे सदा ॥५३॥ (कुलकम्)

नवनीरदनीलिमद्युतिर्नमनीयो निगमैर्निरन्तरम् ।
निरये निपतन्तमाशु मां नयनेनापि सनाथयेद् विभुः ॥५४॥

प्रणिपत्य विधे भवन्तमद्धा विनिबद्धाञ्जलिरेकमेव याचे ।
जनुरस्तु कुले कृषीवलानामपि गोविन्दपदारविन्दभाजाम् ॥५५॥

-----

(४) लक्ष्मीलहरी

(४) लक्ष्मीलहरी

समुन्मीलघ्नीलाम्बुजनिकरनीराजितरुचा-
मपाङ्गानां भङ्गैरमृतलहरीश्रेणिमसृणैः ।
हि,या हीनं दीनं भृशमुदरलीनं करुणया
हरिष्यामा सा मामवतु जडसामाजिकमपि ॥१॥

समुन्मीलत्वन्तःकरणकरुणोद्गारचतुरः
करिप्राणत्राणप्रणयिनि दृगन्तस्तव मयि ।
यमासाद्योन्माद्यद्विपनियुतगण्डस्थलगल-
न्मदक्लिप्तद्वारो भवति सुखसारो नरपतिः ॥२॥

उरस्यस्य भ्रश्यत्कबरभरनिर्यत्सुमनसः
पतन्ति स्वर्वालाः स्मरशरपराधीनमनसः ।
सुरास्तं गायन्ति स्फुरिततनु गङ्गाधरमुखा-
स्तवायं दृक्पातो यदुपरि कृपातो विलसति ॥३॥

समीपे संगीतस्वरमधुरभङ्गो मृगदृशां
विदूरे दानान्धद्विरदकलभोद्दामनिनदः ।
बहिद्वरि तेषां भवति ह्यहेषाकलकलो
दृगेषा ते येषामुपरि कमले देवि सदया ॥४॥

अगण्यैरिन्द्राद्यैरिह परमपुण्यैः परिचितो
जगज्जन्मस्थानप्रलयरचनाशिल्पनिपुणः ।
प्रसर्पत्पीयूषाम्बुधिलहरिलीलाविलसितो
दृगन्तस्तेऽमन्दं मम कलुषवृन्दं दलयतु ॥५॥

नमन्मौलिश्रेणित्रिपुरपरिपन्थिप्रतिलसत्-
कपर्दव्यावृत्तिस्फुरितफणिफूत्कारचकितः । .
लसत्फुल्लाम्भोजध्रुदिमहरणः कोऽपि चरण-
श्चिरं चेतश्चारी मम भवतु वारीशदुहितुः ॥६॥

प्रबालानां दीक्षागुरुरपि च लाक्षारुणरुचां
नियन्त्री बन्धूकष्टुतिनिकरबन्धूकृतिपटुः ।
नृणामन्तर्ध्वान्तं निबिडमपहर्तुं तव किल
प्रभातश्रीवेषा चरणरुचिरेषा विजयते ॥७॥

प्रभातप्रोन्मीलत्कमलवनसचारसमय
शिक्षाः किंजल्कानां विदधति रजं यत्र मृदुलाः

तवेतन् मातस्ते चरणमरुणश्लाघ्यकरुणं

कठोरा मद्वाणी कथमियमिदानीं प्रविशतु ॥८॥

स्मितज्योत्स्नामज्जद्विजमणिमयूखामृतमर-
निषिञ्चन्तीं विश्वं तव विमलमूर्तिं स्मरति यः ।

अमन्दं स्यन्दन्ते वदनकमलादस्य कृतिनो

विविक्तौ वैकल्पाः सततमविकल्पा नवगिरः ॥९॥

शरौ मायाबीजौ हिमकरकलाक्रान्तशिरसौ

विधायोर्ध्वं बिन्दुं स्फुरितमिति बीजं जलधिजे ।

जपेद् यः स्वच्छन्दं स हि पुनरमन्दं गजघटा-

मदभ्राम्यद्भृङ्गैर्मुखरयति वेदमानि विदुषाम् ॥१०॥

स्मरो नामंतामं त्रिजगदभिरामं तव पदं

प्रपेदे सिद्धिं यां कथमिव नरस्तां कथयतु ।

यया पातंपातं पदकमलयोः पर्वतचरो

हरो हा रोषाद्रामिनूनयति शैलेन्द्रतनयाम् ॥११॥

हरन्तो निःशङ्कं हिमकरकलानां रुचिरतां

किरन्तः स्वच्छन्दं किरणमयपीयूषनिकरम् ।

विलुम्पन्तु प्रौढा हरिहृदयहाराः प्रियतमा

ममान्तःसंतापं तव चरणशोणाम्बुजनखाः ॥१२॥

मिषान् माणिक्यानां विगलितनिमेषं निमिषता-

ममन्दं सौन्दर्यं तव चरणयोरम्बुधिसुते ।

पदालंकाराणां जयति कलनिक्वाणनपटु-

रुदञ्चश्रुहामः स्तुतिवचनलीलाकलकलः ॥१३॥

मणिज्योत्स्नाजालैर्निजतनुरुचां मांसलतया

जटालं ते जङ्घायुगलमघभङ्गाय भवतु ।

भ्रमन्ती यन्मध्ये दरदलितशोणाम्बुजरुचां

दृशां माला नीराजनमिव विधत्ते मुररिपोः ॥१४॥

हरद् गर्वं सर्वं करिपतिकराणां मृदुतया

भृशं भाभिर्वम्भं कनकमयरम्भावनिरुहाम् ।

लसज्जानुज्योत्स्नातरणिपरिणद्धं जलधिजे

तवोरुद्वन्द्वं नः श्लथयतु भवोरुज्वरभयम् ॥१५॥

कलक्वाणां काञ्चीं मणिगणजटालामधिवहन्

वसानः कौसुम्भं वसनमसनं कौस्तुभरुचाम् ।

मुनिव्रातः प्रातः शुचिवचनजालैरतिनुतं

नितम्बस्ते बिम्बं हसति नवमम्बाम्बरमणेः ॥१६॥

जगन् मिथ्याभूतं मम निगदतां वेवचसा-
 मभिप्रायो नाद्यावधि हृदयमध्याविशदयम् ।
 इदानीं विद्वेषां जनकमुदरं ते विमृशतो
 विसंदेहं चेतोऽजनि गरुडकेतोः प्रियतमे ॥१७॥

अनल्पैर्वादीन्द्रैरगणितमहायुक्तिनिबहै-
 निरस्ता विस्तारं क्वचिदकलयन्ती तनुमपि ।
 असत्ख्यातिव्याख्याधिकचतुरिमाख्यातमहिमा
 बलग्ने लग्नेयं सुगतमतसिद्धान्तसरणिः ॥१८॥

निदानं शृङ्गारप्रकरमकरन्दस्य कमले
 महानेवालम्बो हरिनयनरोलम्बवरयोः ।
 निदानं शोभानां निधनमनुतापस्य जगतो
 जवेनाभीतिं मे विशतु तव नाभीसरसिजम् ॥१९॥

गभीरामुद्वेलां प्रथमरसकल्लोलमिलितां
 विगाढुं ते नाभीविमलसरसीं गौर्मम मनाक् ।
 पदं यावन् न्यस्यत्यहह विनिमग्नैव सहसा
 नहि क्षेमं सूते गुरुमहिमभूतेष्वविनयः ॥२०॥

कुचौ ते दुग्धाम्भोनिधिकुलशिखामण्डनमणे
 हरेते सौभाग्यं यदि सुरगिरेश्चित्रमिह किम् ।
 त्रिलोकीलावण्याहरणनवलीलानिपुणयो-
 र्ययोर्वत्ते भूयः करमखिलनाथो मधुरिपुः ॥२१॥

हरक्रोधत्रस्यन्मदननवदुर्गद्वयतुलां
 दधत् कोकद्वन्द्वद्युतिवमनवीक्षाधिगुरुताम् ।
 तवैतद् वक्षोजद्वितयमरविन्दाक्षमहिले
 मम स्वान्तध्वान्तं किमपि च नितान्तं गमयतु ॥२२॥

अनेकब्रह्माण्डस्थितिनियमलीलाविलसिते
 दयापीयूषाम्भोनिधिसहजसंवासभवने ।
 विधोश्चित्तायामे हृदयकमले ते तु कमले
 मनाङ्गमस्तिस्तारस्मृतिरपि च कोणे निवसतु ॥२३॥

मृणालीनां लीलाः सहजलवणिम्ना लघयतां
 चतुर्णां सौभाग्यं तव जननि दोष्णां वदतु कः ।
 लुठन्ति स्वच्छन्दं मरकतशिलामांसलरुचः
 श्रुतीनां स्पर्धा ये दधत इव कण्ठे मधुरिपोः ॥२४॥

अलभ्यं सौरभ्यं कविकुलनमस्या रुचिरता
 तथापि त्वद्धस्ते निवसदरविन्दं विकसितम् ।

कलापे काव्यानां प्रकृतिकमनीयस्तुतिविधौ
 गुणोक्तर्षाधानं प्रथितमुपमानं समजनि ॥२५॥
 अनल्पं जल्पन्तु प्रतिहतधियः पल्लवतुलां
 रसज्ञामज्ञानां क इव कमले मन्थरयतु ।
 श्रपन्तु श्रीभिक्षावितरणवशीभूतजगतां
 कराणां सौभाग्यं तव तुलयितुं तुङ्गगरसनाः ॥२६॥
 समाहारः श्रीणां विरचितविहारो हरिदृशां
 परीहारो भक्तप्रभवभवसंतापसरणेः ।
 प्रहारः सर्वासामपि च विपदां विष्णुदयिते
 ममोद्धारोपायं तव सपदि हारो विमृशतु ॥२७॥
 अलङ्कुर्वाणानां मणिगणधृणीनां लवणिमा
 यदीयाभिर्भाभिर्भजति महिमानं लघुरपि ।
 सुपर्वश्रेणीनां जनितपरसौभाग्यविभवा-
 स्तवाङ्गुल्यस्ता मे ददतु हरिवामेऽभिलषितम् ॥२८॥
 तपस्तेपे तीव्रं किमपि परितप्य प्रतिदिनं
 तव ग्रीवालक्ष्मीलवपरिचयादाप्तविभवम् ।
 हरिः कम्बुं चुम्बत्यथ वहति पाणौ किमधिकं
 वदामस्तत्रायं प्रणयवशतोऽस्यै स्पृहयति ॥२९॥
 अभूदप्रत्यूहः सकलहरिदुल्लासनविधि-
 विलीनो लोकानां स हि नयनतापोऽपि कमले ।
 तवास्मिन् पीयूषं किरति वदने रम्यवदने
 कुतो हेतोश्चेतो विधुरयमुदेति स्म जलधेः ॥३०॥
 मुखाम्भोजे मन्दस्मितमधुरकान्त्या विकसतां
 द्विजानां ते हीरावलिबिहितनीराजनरुचाम् ।
 इयं ज्योत्स्ना कापि लवदमृतसंदोहसरसा
 ममोद्यद्धारिद्रघज्वरतरुणतापं तिरयतु ॥३१॥
 कुलैः कस्तूरीणां भृशमनिशमाशास्यमपि च
 प्रभातप्रोन्मीलन्नलिननिवहंरश्रुतचरम् ।
 बहन्तः सौरभ्यं मृदुगतिविलासा मम शिवं
 तव श्वासा नासापुटविहितवासा विदधताम् ॥३२॥
 कपोले ते दोलायितललितलोलालकवृते
 विमुक्ता धम्मिल्लादभिलसति मुक्तावलिरियम् ।
 स्वकीयानां बन्दीकृतमसहमानैरिव बलात्
 निबध्योर्ध्वं कृष्टा तिमिरनिकुरम्बैर्विधुकला ॥३३॥
 प्रसादो यस्यायं नमदमितगीर्वाणमुकुट-
 प्रसर्पज्ज्योत्स्नाभिश्चरणतलपीठाचितविधिः ।

वृग्म्भोजं तत् ते गतिहसितमत्तेभगमने
वने लीनैर्दीनैः कथय कथमीयादिह तुलाम् ॥३४॥

दुरापा दुर्वृत्तैर्दुरितदमने दारणभरा
दयाव्रा दीनानामुपरि दलदिन्दीवरनिभा ।
बहन्ती दारिद्र्यद्रुमकुलमुदारद्रविणदा
त्वदीया दृष्टिर्मे जननि दुरदृष्टं दलयतु ॥३५॥

तव श्रोत्रे फुल्लोत्पलसकलसौभाग्यजयिनी
सदैव श्रोतारायणगुणगणौघप्रणयिनी ।
रखैर्दीनां लीनामनिशमवधानातिशयिनी
ममाप्येतां वाचं जलधितनये गोचरयताम् ॥३६॥

प्रभाजालैः प्राभातिकदिनकराभापनयनं
तवेदं खेदं मे विघटयतु ताटङ्कयुगलम् ।
महिम्ना यस्यायं प्रलयसमयेऽपि ऋतुभुजां
जगत् पायंपायं स्वपिति निरपायं तव पतिः ॥३७॥

निवासो मुक्तानां निबिडतरनीलाम्बुदनिभ-
स्तवायं धम्मिलो विमलयतु मल्लोचनयुगम् ।
भृशं यस्मिन् कालागुरुबहुलसौरभ्यनिवहैः
पतन्ति श्रीभिक्षार्थिन इव मदान्धा मधुलिहः ॥३८॥

विलग्नौ ते पाश्वर्द्वयपरिसरे मत्तकरिणौ
करोक्षीतैरञ्चन्मणिकलशमृग्धास्यगलितैः ।
निषिञ्चन्तौ मुक्तामणिगणजयैस्त्वां जलकणै-
र्नमस्यामो दामोदरगृहिणि दारिद्र्यदलिताः ॥३९॥

अये मातर्लक्ष्मि त्वदरुणपदाम्भोजनिकटे
लुठन्तं बालं मामविरलगलद्वाष्पजटिलम् ।
सुधासेकस्निग्धैरतिमसृणमुग्धैः करतलैः
स्पृशन्ती मा रोदीरिति वद समाश्वास्यसि कदा ॥४०॥

रमे पद्मे लक्ष्मि प्रणतजनकल्पद्रुमलते
सुधाम्भोधेः पुत्रि त्रिदशनिकरोपास्तचरणे ।
परे नित्यं मातर्गुणमयि परब्रह्ममहिणे
जगन्नाथस्याकर्णय मृदुलवर्णावलिमिमाम् ॥४१॥

(५) सुधालहरी

(५) सुधातहरी

उल्लासः फुल्लपङ्ककेरुहपटलपतन्मत्तपुष्पंधयानां

निस्तारः शोकदावानलविकलहृदां कोकसीमन्तिनीनाम् ।

उत्पातस्तामसानामुपहतमहसां चक्षुषां पक्षपातः

संघातः कोऽपि धाम्नामथमुदयगिरिप्रान्ततः प्रादुरासीत् ॥१॥

पद्मब्रोहोद्दुराणां धवलितहरितामन्दवीनां द्युतीनां

दपं द्राम् द्रावयन्तो विदलदरुणिमोत्रेकदेदीप्यमानाः ।

दूरादेवान्धकारान्धितधरणितलद्योतने बद्धवीक्षा -

स्ते दैन्यध्वंसदक्षा मुवमुदयदिनोद्वेलदुस्त्रा दिशन्तु ॥२॥

त्रातामीवार्तलक्षाः प्रतिदिनविहितानेकगीर्वाणरक्षा

भक्तानां कल्पवृक्षाः स्फुरदनलगतस्वर्णभासां सदृक्षाः ।

लोकक्षेमात्तदीक्षा नलिनपरिषदां दत्तसौभाग्यलाक्षा

दुर्वृत्तध्वंसदक्षा मम रविकिरणाः सन्त्वघानां विपक्षाः ॥३॥

प्रालेयानां करालाः कवलितजगतीमण्डलध्वान्तजालाः

त्रातस्वलोकपाला विदलदरुणिमक्षिप्तबालप्रवालाः ।

विशिलष्यत्कोकबालाज्वरहरणभवत्कीर्तिजालैर्जटाला

व्योमव्याप्तौ विशालास्त्वयि दधतु शिवं भास्वतो भानुमालाः ॥४॥

निभिद्य क्षमारुहाणामतिघनमुदरं येषु गोत्रां गतेषु

ब्राघिष्ठस्वर्णदण्डभ्रमभृतमनसो हन्त धित्सन्ति पादान् ।

येः संभिन्ने दलाग्रप्रचलहिमकणे दाडिमीबीजबुद्ध्या

चञ्चूचाञ्चल्युमञ्चन्ति च शुकशिशवस्तैश्शवः पान्तु भानोः ॥५॥

अह्नि क्रीडोचितानां सरसिरुहलसन्मन्दिराणां प्रभाते

प्रोद्धाटय द्राक् कपाटान्यथ कुमुदगृहान् मुद्रयन्तो विमुक्तान् ।

सिञ्चन्तः किं च भूमीतलमखिलमपि क्षुण्णकाश्मीरनीरैः

पायासुः श्रीसपर्याविरचनपटवः पद्मबन्धोः करा नः ॥६॥

आलेपा हिङ्गुलीनामिव धरणिभुजामञ्छसौधाग्रमौलि-

व्यग्रेषु क्षमारुहाणामभिनवविदलत्पल्लवोल्लासलीलाः ।

प्रौढप्रालेयपुञ्जोपरि चितखदिराङ्गारभारा इवारात्

पारावारात् प्रयान्तो दिनकरकिरणा मङ्गलं नः कृषीरन् ॥७॥

कीलालैः कुङ्कुमानां निखिलमपि जगज्जालमेतन् निषिक्तं

मुक्ताश्चोन्मत्तभृङ्गा विदलितकमलक्रीडकारागृहेभ्यः ।

उत्सृष्टं गोसहस्रं बहलकलकलः श्रूयते च द्विजानां
 भाग्यैर्बृन्दारकाणां हरिहयहरिता स्रूयते पुत्ररत्नम् ॥८॥
 या सूते सर्वभूतेष्वनुदिनमुदये चेतनाया विलासान्
 यान्ती सायं निकायं जलनिधिजठरं संजरीहति सद्यः ।
 अत्यर्थं वर्धयन्ती मणिगणसुषमासंपदं रत्नसानोः
 सा नो भानोः प्रभा नो नयनसरणितो दूरतो जातु यातु ॥९॥

नीहारं नीरजानां निबिडतमतमोराशिभिर्लोचनानां
 श्रौतस्मार्तक्रियाणामपि खलु निशया नाशमालक्ष्य दूरात् ।
 सद्यः सिन्धोः सकाशादधिकतरजवेनागता वासवाशा-
 माशापाशानशेषानपहरतुतरां तीक्ष्णभानोः प्रभा नः ॥१०॥
 शीते शोकं शशाङ्के कृशतमरुचितामाशु नाशं निशायां
 धिक्कारं ध्वान्तवर्गे कुमुदपरिषदि प्रोद्गमं दीनतायाः ।
 पाण्डित्यं पुण्डरीकेष्वनुदिनमधिकां कान्तिमाशासु तन्व-
 श्रन्वञ्चत्यन्वहं धामुषसि करुणया विश्ववन्द्यो विवस्वान् ॥११॥

स्वापं स्वापाकुलानां गदमथ गदिनामन्धकारं त्रिलोक्याः
 पापं पापाविलानां सपदि परिहरन्नागतो वासवाशाम् ।
 नित्यप्रस्थानलीलाकुपितकमलिनीनर्मनिर्माणकर्म
 विश्वातित्राणधर्मा गगनमणिरसौ पातु शर्मानिशं वः ॥१२॥

अन्तर्नीरं नदीनामनुदिनमुदये बिम्बिता ये समन्ताद्
 गोर्वाणाद्वेरुदञ्चन्मणिगणजटिलां मेदिनीं दर्शयन्ति ।
 विप्रप्रोक्षितसन्ध्याञ्जलिजलकणिकाजालमाकाशमध्ये
 माणिक्यव्रातयन्तो मम मिहिरकरा मान्द्यमुन्मूलयन्तु ॥१३॥

प्रत्यग्रोढाः प्रगल्भा युवतिपरिषदः प्रोषितप्राणनाथा
 यस्मिन्नस्ताद्विमौलेरुपरिमणिमयच्छत्रलीलां दधाने ।
 सत्रासं सप्रसादं परिणतकरुणं लोचनान्युत्क्षिपन्ति
 स्थेमानं स प्रियाणां घटयतु भगवान् पद्मिनीवल्लभो वः ॥१४॥

अन्तर्द्यावापृथिव्योरधिरजनि भूतानन्धकारानुदारान्
 विद्राव्य द्राक् तदीर्यैरिव जगदरुणं शोणितैर्यद् विधत्ते ।
 सायं प्रातश्च सन्ध्याञ्जलिमवनिमुराः सम्प्रयच्छन्ति यस्मै
 तस्मै कस्मैचिदेतन् मम परमहसे देवतायै नमोऽस्तु ॥१५॥

त्राणं त्रैविष्टपानां तरणमथ पयस्तोमताम्यत्तनूनां
 नद्यन्तानामतर्क्यं त्रिगुणमयतया यत् त्रयाणां तुरीयम् ।
 तत् तावृक् तुन्दिलायास्तरुणतरतमः सन्ततेरन्तकृत् त्वां
 तेजस्त्रैलोक्यताम्रीकरणचतुरिम त्रायतां तीक्ष्णभानोः ॥१६॥

गीर्वाणग्रामणीभिर्गगनतलगतंगीभिरुदगीथगाभि-

गन्धर्वैश्चापि गीता गुणगणगरिमोद्गारिगाथासहस्रैः ।

गाहंगाहं गूहालीरगतिकगदिनां गन्धयन्तो गदातिं

ग्लानिग्रामं ग्रसन्तां ग्रहरुचिगुरवो गोपतेर्गोविलासाः ॥१७॥

जीवातुर्जाड्यजालाधिकजनितरुजां तप्तजाम्बूनदाभं

जङ्घालं जाड्यकानां जलधिजठरतो जृम्भमाणं जगत्याम् ।

जीवाधानं जनानां जनकमथ रुचो जीवज्जवातृकादे-

ज्योतिर्जाज्वल्यमानं जलजहितकृतो जायतां वो जयाय ॥१८॥

प्रातर्निगंत्य गोभिः सह रुचिविषये संचरन्त्योऽह्नि ताभिः

साकं सायं निकायं प्रति पुनरपि याः सम्प्रयातुं त्वरन्ते ।

यासां दिव्यप्रभावस्त्रिजगदघवनश्रेणिदाहृकदावः

क्षेमं तन्वन्तु ता वः शिवमयवपुषो वासरेशस्य गावः ॥१९॥

वृन्दैर्वृन्दारकाणां दनुजतनुजुषां रक्षसां च क्षपान्ते

गन्धर्वाणां धुरीणैः प्रणतमहिवरैः किश्रुर्यन् नरैश्च ।

विद्यां हृद्यां निजेभ्यो वितरदविरतं दीप्तिभिर्दीपयद् द्या-

मद्यादाद्यामविद्यामिदमुदयगिरेरुद्यदकस्य बिम्बम् ॥२०॥

आपाथोजासनायुः क्षणलवघटिकाद्यात्मकं कालचक्रं

प्राहुः पूर्वं पुराणागमविषयविदो यस्य लीलाविलासम् ।

भावानां षड् विकारानथ खलु गतिभिर्यश्च नित्यं प्रसूते

स प्रातः पौरुहूते परिलसति हरिन्मण्डले चण्डभानुः ॥२१॥

अङ्गानि ब्राह्मणानामुषसि हिमभरासङ्गतो भङ्गुराणि

व्यालक्ष्य द्राक् प्रयाता रिपुजनितरूपेवारुणा वासबाशाम् ।

धर्मध्वंसोद्धुराणामखिलमपि कुलं जक्षतः शोभितक्ष्मा

यक्ष्माणं मे हरन्तु त्वरितमघभिदो भानवश्चण्डभानोः ॥२२॥

विभ्रान्तिं ब्राह्मणानां मुखमतिशयितं कामिनां स्थायिलीला-

मम्भोजानां प्रबोधं कुसुमपरिषदां यश्चिकीर्षन् दयार्द्रः ।

निर्यात्यन्तःसमुद्रं सकलमपि नृणां भारमाधाय वह्ना-

वह्नायाह्नामधीशः स भवतु भवतां भूयसे मङ्गलाय ॥२३॥

द्रागाहत्य प्रभाते रजनिहिमवतः कौमुदीः कौतुकेन

प्रोद्यत्प्रोढानुकम्पाः पुनरपि खलु ये सायमुज्जीवयन्ति ।

आरुण्ये पल्लवानामथ गुरुचरणाः शक्रगोपावलीनां

ते युष्मद्भावलीनां दिनकरकिरणाः क्लान्तिमुन्मूलयन्तु ॥२४॥

द्रागद्वैतं वितन्वस्त्रिभुवनमभितः कौङ्कुमीनां द्युतीनां
 न्यक्कुर्वन् मान्द्यमुद्रामथ रजनिरुजां कोकसीमन्तिनीनाम् ।
 तन्त्रान्धानान्ध्यसिन्धोरिह वितततरैरुद्धानं करारैः
 स्वान्तध्वान्तं धुनीतामुदयगिरिशिरश्चुम्बि मारतण्डबिम्बम् ॥२५॥

शुद्धं ब्रह्मालवालं प्रकृतिशबलितं यस्य मूलं करास्त-
 द्राघिष्ठस्वर्णशाखा विकसदरुणिषा पल्लवानां विलासः ।
 नीलं व्योमालिमाला मुरसफलभरो धर्मकामार्थमोक्षाः
 स श्रीमान् वाञ्छितार्थं वितरतु सततं सूर्यकल्पद्रुमो वः ॥२६॥

नीहारं निम्नगाभ्यो निखिलनयनतो नीरजेभ्यश्च निद्रां
 नीडेभ्यो नीडजानां निकरमुर्षसि ये नित्यमुद्रासयन्ति ।
 सायं तेष्वेव तेषां पुनरपि घृणया कल्पयन्ते च वासं
 ते वः सन्तु प्रयासं घृणिघनघृणयो हन्तुमाबद्धकक्षाः ॥२७॥

संहृत्य द्राग् बहिःस्थं तिमिरकुलमथाभ्यन्तरं हर्तुकामा
 रन्ध्रशालीभिर्गृहाणामुदरमनुदिनं पेश्विशङ्कं विशन्ति ।
 भानोस्तेऽमी हृषीकाण्यखिलतनुभृतां हर्षयन्तो हितेहा
 हृद्रोगं संहरन्तां हिममहिमहतो हेमहृद्याः करा नः ॥२८॥

ब्रह्माण्डं मण्डयन्तो वियति बलयिनो मण्डलैरण्डजानां
 पाखण्डान् दण्डयन्तो दनुतनुजनुषां शोभिताखण्डलाशाः ।
 ये खण्डान् पौण्डरीकान् विदलयितुमथोदण्डपाण्डित्यभाज-
 स्ते चण्डांशोरचण्डास्त्वरितमिह कराः पाण्डुतां खण्डयन्तु ॥२९॥

ऊर्ध्वं पापावलिभ्यः स्थित इति जगदे यस्य वेदैरुदाहृत्या
 निन्युः कप्यासनाभं खलु सहचरतां नेत्रयोः पुण्डरीकम् ।
 गेष्णावृक्साम यस्य द्रुतकनकनिभश्मश्रुकेशाखिलाङ्गः
 सोऽयं सर्वान्तरात्मा तव दिशतुतरां वासवेशः शिवानि ॥३०॥

-----

(६) प्रास्ताविकविलासः

(६) प्रास्ताविकविलासः

दिगन्ते श्रूयन्ते मदमलिनगण्डाः करटिनः

करिण्यः कारुण्यास्पदमसमशीलाः खलु मृगाः ।

इदानीं लोकेऽस्मिन्ननुपमशिखानां पुनरयं

नखानां पाण्डित्यं प्रकटयतु कस्मिन् मृगपतिः ॥१॥

पुरा सरसि मानसे विकचसारसालिस्खलत्-

परागसुरभीकृते पयसि यस्य यातं वयः ।

स पल्वलजलेऽधुना मिलदनेकभेकाकुले

मरालकुलनायकः कथय रे कथं वर्तताम् ॥२॥

तृष्णालोलविलोचने कलयति प्राचीं चकोरीगणे

मीनं मुञ्चति किं च कंरवकुले कामे धनुर्धुनवति ।

माने मानवतीजनस्य सपदि प्रस्थातुकामेऽधुना

धातः किं नु विधौ विधातुमुचितो धाराधराडम्बरः ॥३॥

अयि बलदरविन्द स्यन्दमानं मरन्दं

तव किमपि लिहन्तो मञ्जु गुञ्जन्तु भृङ्गाः ।

दिशि दिशि निरपेक्षस्तावकीनं विवृण्वन्

परिमलमयमन्यो बान्धवो गन्धवाहः ॥४॥

समुपागतवति देवादवहेलां कुटज मधुकरे मा गाः ।

मकरन्दतुन्दिलानामरविन्दानामयं महामान्यः ॥५॥

तावत् कोकिल विरसान् यापय दिवसान् वनान्तरे निवसन् ।

यावन् मिलदलिमालः कोऽपि रसालः समुल्लसति ॥६॥

नितरां नीचोऽस्मीति त्वं खेवं कूप मा कदापि कृयाः ।

अत्यन्तसरसहृदयो यतः परेषां गुणग्रहीतासि ॥७॥

कमलिनि मलिनीकरोषि चेतः

किमिति बकंरवहेलितानभिज्ञः ॥

परिणतमकरन्दमामिकास्ते

जगति भवन्तु चिरायुषो मिलिन्दाः ॥८॥

यनामन्दमरन्दे बलदरविन्दे दिनान्यनायिषत ।

कुटजे खलु तेनेहा तेने हा मधुकरेण कथम् ॥९॥

अयि मलयज महिमायं कस्य गिरामस्तु विषयस्ते ।
उद्गिरतो यद् गरलं फणिनः पुष्पासि परिमलोद्गारैः ॥१०॥

पाटीर तव पटीयान् कः परिपाटीमिमामुरीकर्तुम् ।
यत् पिषतामपि नृणां पिष्टोऽपि तनोषि परिमलं पुष्टिम् ॥११॥

नीरक्षीरविवेके हंसारस्यं त्वमेव तनुषे चेत् ।
विश्वस्मिन्नधुनान्यः कुलव्रतं पालयिष्यति कः ॥१२॥

उपरि करवालधाराकाराः क्रूरा भुजङ्गमपुङ्गववात् ।
अन्तः साक्षाद् द्राक्षादीक्षागुरवो जयन्ति केऽपि जनाः ॥१३॥

स्वच्छन्दं दलदरविन्द ते मरन्वं
विन्दन्तो विदधतु गुञ्जितं मिलिन्दाः ।
आमोदानथ हरिदन्तराणि नेतुं
नैवान्यो जगति समीरणात् प्रवीणः ॥१४॥

याते मय्यचिरान् निदाघमिहिरज्वालाशतैः शुष्कतां
गन्ता कं प्रति पान्थसंततिरसौ संतापमालाकुला ।
एवं यस्य निरन्तराधिपटलैर्नित्यं वपुः क्षीयते
धन्यं जीवनमस्य मार्गसरसो धिग् वारिधीनां जनुः ॥१५॥

आपेदिरेऽम्बरपथं परितः पतङ्गा
भृङ्गा रसालमुकुलानि समाश्रयन्ति ।
संकोचमञ्चति सरस्वयि दीनदीनो
मीनो नु हन्त कतमां गतिमभ्युपेतु ॥१६॥

मधुप इव मारुतेऽस्मिन् मा सौरभलोभमम्बुजिनि मंस्थाः ।
लोकानामेव मुदे महितोऽप्यात्मानामुनार्थितां नीतः ॥१७॥

गुञ्जति मञ्जु मिलिन्दे मा मालति मौनमुपयासीः ।
शिरसा वदान्यगुरवः सादरमेनं वहन्ति सुरतरवः ॥१८॥

येस्त्वं गुणगणवानपि सतां द्विजिह्वैरसेव्यतां नीतः ।
तानपि वहसि पटीरज किं कथयामस्त्वदीयमौन्नत्यम् ॥१९॥

अपनीतपरिमलान्तरकथे पदं न्यस्य देवतरुकुमुमे ।
पुष्पान्तरेऽपि गन्तुं वाञ्छसि चेद् भ्रमर धन्योऽसि ॥२०॥

तटिनि चिराय विचारय विन्ध्यभुवस्तव पवित्रायाः ।
शुष्यन्त्या अपि युक्तं किं खलु रथ्योदकादानम् ॥२१॥

पत्रफलपुष्पलक्ष्म्या कदाप्यदृष्ट वृत च खलु शूकः ।

उपसर्पेभ्यो भवन्तं वर्बुर वद कस्य लोभेन ॥२२॥

एकस्त्वं गहनेऽस्मिन् कोकिल न कलं कदाचिदपि कुर्याः ।

साजात्यशङ्कयामी न त्वां निघ्नन्ति निर्दयाः काकाः ॥२३॥

तरुकुलसुषमापहरां जनयन्तीं जगति जीवजातातिम् ।

केन गुणेन भवानीतात हिमानीमिमां वहसि ॥२४॥

कलभ तवान्तिकमागतमलिमेनं मा कदाप्यवज्ञासीः ।

अपि बानसुन्दराणां द्विपधुर्याणामयं शिरोधार्यः ॥२५॥

अमरतरुकुसुमसौरभसेवनसंपूर्णसकलकामस्य ।

पुष्पान्तरसेवेयं भ्रमरस्य विडम्बना महती ॥२६॥

पृष्ठाः खलु परपृष्ठाः परितो दृष्टाश्च विटपिनः सर्वे ।

माकन्द न प्रपेदे मधुपेन तवोपमा जगति ॥२७॥

तोयैरल्पैरपि करुणया भीमभानौ निदाघे

मालाकार व्यरचि भवता या तरोरस्य पुष्टिः ।

सा किं शक्या जनयितुमिह प्रावृषेण्येन वारां

धारासारानपि विकिरता विश्वतो वारिदेन ॥२८॥

आरामाधिपतिविवेकविकलो नूनं रसा नीरसा

वात्याभिः परुषीकृता दश दिशश्चण्डातपो दुःसहः ।

एवं धन्वनि चम्पकस्य सकले संहारहेतावपि

त्वं सिञ्चन्नमृतेन तोयद कुतोऽप्याविष्कृतो वेधसा ॥२९॥

न यत्र स्थेमानं दधुरतिभयभ्रान्तनयना

गलद्दानोद्रेकभ्रमदलिकदम्बाः करटिनः ।

लुठन्मुक्ताभारे भवति परलोकं गतवतो

हरेरद्य द्वारे शिव शिव शिवानां कलकलः ॥३०॥

बधानः प्रेमाणं तरुषु समभावेन विपुलां

न मालाकारोऽसावकृत करुणां बालबकुले

अयं तु द्रागुद्यत्कुसुमनिकराणां परिमलं-

दिगन्तानातेने मधुपकुलझङ्कारभरितान् ॥३१॥

मूलं स्थूलमतीव बन्धनदृढं शाखाः शतं मांसला

वासो दुर्गमहीधरे तरुपते कुत्रास्ति भीतिस्तव ।

एकः कितु मनागयं जनयति स्वान्ते ममाधिज्वरं
ज्वालीवलीवलीभवन्नकरुणो दावानलो घस्मरः ॥३२॥

ग्रीष्मे भीष्मतरः करंदिनकृता दग्धोऽपि यश्चातक-
स्त्वां ध्यायन् घन वासरान् कथमपि द्राघीयसो नीतवान् ।
देवाल् लोचनगोचरेण भवता तस्मिन्निदानीं यवि
स्वीचक्रे करकानिपातनकृपा तत् कं प्रति ब्रूमहे ॥३३॥

बवदहनजटालज्वालजालाहताना
परिगलितलतानां म्लायतां भूह्राणाम् ।
अयि जलधर शैलश्रेणिशृङ्गेषु तोयं
वितरसि बहु कोऽयं श्रीमदस्तावकीनः ॥३४॥

शृण्वन् पुरः परुषगर्जितमस्य हन्त
रे पान्थ विट्बलमना न मनागपि स्याः ।
विश्वातिवारणसमर्पितजीवनोऽयं
नाकर्णितः किमु सखे भवताम्बुवाहः ॥३५॥

सौरभ्यं भुवनत्रयेऽपि विदितं शैत्यं तु लोकोत्तरं
कीर्तिः किं च दिगङ्गनाङ्गणगता किं त्वेतदेकं शृणु ।
सर्वानेव गुणानियं निगिरति श्रीखण्ड ते सुन्दरान्
उज्जन्ती खलु कोटरेषु गरलज्वालां द्विजिह्वावली ॥३६॥

नापेक्षा न च दाक्षिण्यं न प्रीतिर्न च सङ्गतिः ।
तथापि हरते तापं लोकानामुन्नतो घनः ॥३७॥

समुत्पत्तिः स्वच्छे सरसि हरिहस्ते निवसनं
निवासः पद्मायाः सुरहृदयहारी परिमलः ।
गुणैरेतैरन्यैरपि च ललितस्याम्बुज तव
द्विजोत्तंसे हंसे यदि रतिरतीवोन्नतिरियम् ॥३८॥

साकं प्रावगणैर्लुठन्ति मणयस्तीरेऽर्कबिम्बोपमा
नीरे नीरचरैः समं स भगवान् निद्राति नारायणः ।
एवं वीक्ष्य तवाविवेकमपि च प्रीढि परामुन्नतेः
किं निन्दान्यथवा स्तवानि कथय क्षीराणव त्वामहम् ॥३९॥

किं खलु रत्नैरेतैः किं पुनरभ्रायितेन वपुषा ते ।
सलिलमपि यन् न तावकमणव वदनं प्रयाति तृषितानाम् ॥४०॥

इयत्यां संपसावपि च सलिलानां त्वमधुना
न तृष्णाभार्तानां हरसि यदि कासार सहसा ।

निवाधे चण्डांशौ किरति परितोऽङ्गारनिकरान्
कृशीभूतः केषामहह परिहर्तासि खलु ताम् ॥४१॥

अयि रोषमुरीकरोषि नो चेत्
किमपि त्वां प्रति वारिधे वदामः ।
जलदेन तवार्थिना विमुक्ता-
न्यपि तोयानि महान् न हा जहर्तासि ॥४२॥

न वारयामो भवतीं विशन्तीं वर्षानदि स्नीतसि जहनुजायाः ।
न युक्तमेतत् तु पुरो यदस्यास्तरङ्गभङ्गान् प्रकटीकरोषि ॥४३॥

पौलोमीपतिकानने विलसतां गीर्वाणभूमिरूहां
येनाघ्रातसमुज्जितानि कुसुमान्याजधिरे निजंरैः ।
तस्मिन्नद्य मधुव्रते विधिवशान् माध्वीकमाकाङ्क्षति
त्वं चेदञ्चसि लोभमम्बुज तदा किं त्वां प्रति ब्रूमहे ॥४४॥

भुक्ता मृणालपटली भवता निपीता-
न्यम्बूनि यत्र नलिनानि निषेवितानि ।
रे राजहंस वद तस्य सरोवरस्य
कृत्येन केन भवितासि कृतोपकारः ॥४५॥

प्रारम्भे कुसुमाकरस्य परितो यस्योल्लसन्मञ्जरी-
पुञ्जे मञ्जुलगुञ्जितानि रचयंस्तानातनोरुत्सवान् ।
तस्मिन्नद्य रसालशाखिनि दशां देवात् कृशामञ्चति
त्वं चेन् मुञ्चसि चञ्चरीक विनयं नीचस्त्वदन्योऽस्ति कः ॥४६॥

एणीगणेषु गुरुगर्वनिमीलिताक्षः
किं कृष्णसार खलु खेलसि काननेऽस्मिन् ।
सीमामिमां कलय भिन्नकरीन्द्रकुम्भ-
मुक्तामयीं हरिविहारवसुंधरायाः ॥४७॥

जठरज्वलनज्वलताप्यपगतशङ्कं समागतापि पुरः ।
करिणामरिणा हरिणा हरिणाली हन्यतां नु कथम् ॥४८॥
येन भिन्नकरिकुम्भविस्खलन्मोक्तिकावलिभिरञ्जिता मही ।
अद्य तेन हरिणान्तिके कथं कथ्यतां नु हरिणा पराक्रमः ॥४९॥

स्थितिं नो रे दध्याः क्षणमपि मदान्धेक्षण सखे
गजश्रणीनाथ त्वमिह जटिलायां वनभुवि ।
असौ कुम्भिभ्रान्त्या खरनखरविद्रावितमहा-
गुरुप्रावग्रामः स्वपिति गिरिगर्भे हरिपतिः ॥५०॥

गिरिगृहवरेषु गुरुगर्वगुम्फितो

गजराजपोत न कदापि संचरेः ।

यदि बुध्यते हरिशिशुः स्तनंधयो

भविता करेणुपरिशेषिता मही ॥५१॥

निसर्गादारामे तरुकुलसमारोपसुकृती

कृती मालाकारो बकुलमपि कुत्रापि निदधे ।

इवं को जानीते यदयमिह कौणान्तरगतो

जगज्जालं कर्ता कुसुमभरसौरभ्यभरितम् ॥५२॥

यस्मिन् खेलति सर्वतः परिचलत्कल्लोलकोलाहलं—

मन्थाद्रिभ्रमणभ्रमं हृदि हरिहन्तावलाः पेदिरे ।

सोऽयं तुङ्गतिमिङ्गिलाङ्गकवलीवारत्रियाकोविदः

क्रोडे क्रीडतु कस्य केलिकलहत्यक्तार्णवो राघवः ॥५३॥

लूनं मत्तगजैः कियत् कियदपि छिन्नं तुषारादितैः

शिष्टं ग्रीष्मजभीष्मभानुकिरणभस्मीकृतं काननम् ।

एषा कोणगता मुहुः परिमलैरामोदयन्ती दिशो

हा कष्टं ललिता लवङ्गललितिका दावाग्निना दह्यते ॥५४॥

स्वर्लोकस्य शिखामणिः सुरतरुग्रामस्य धामाद्भुतं

पौलोमीपुरुहूतयोः परिणतिः पुण्यावलीनामसि ।

सत्यं नन्दन किं त्विदं सहृदयैर्नित्यं विधिः प्राथ्यते

त्वत्तः खाण्डवरङ्गगताण्डवनटो दूरेऽस्तु बंदवानरः ॥५५॥

स्वस्वव्यापृतिमग्नमानसतया मत्तो निवृत्ते जने

चञ्चूकोटिविपाटिताररपुटो यास्याम्यहं पञ्जरात् ।

एवं कीरवरे मनोरथमयं पीयूषमास्वादय—

त्यन्तः संप्रविशेश वारणकराकारः फणिग्रामणीः ॥५६॥

रे चाञ्चल्यजुषो मृगाः श्रितनगाः कल्लोलमालाकुला—

मेतामम्बुधिकाभिनीं व्यवसिताः संग्राहितुं वा कथम् ।

अत्रैवोच्छलदम्बुनिर्भरमहावर्तैः समार्वातितो

यद् प्रावेव रसातलं पुनरसौ यातो गजग्रामणीः ॥५७॥

पिब स्तन्यं पोत त्वमिह मवदन्ताबलधिया

दृगन्तानाधत्से किमिति हरिदन्तेषु परुषान् ।

त्रयाणां लोकानामपि हृदयतापं परिहर—

न्नयं धीरं धीरं ध्वनति नवनीलो जलधरः ॥५८॥

धीरध्वनिभिरलं ते नीरद मे वासिको गर्भः ।
उन्मदवारणबुद्ध्या मध्येजठरं समुच्छलति ॥५९॥

वेतण्डगण्डकण्डूतिपाण्डित्यपरिपन्थिता ।
हरिणा हरिणालीषु कथ्यतां कः पराक्रमः ॥६०॥

नीरान् निर्मलतो जनिमंधुरता रामामुखस्पर्धिनी
वासः किञ्च हरेः करे परिमलो गीर्वाणचेतोहरः ।
सर्वस्वं तदहो महाकविगिरां कामस्य चाम्भोरुह
त्वं चेत् प्रीतिमुरीकरोषि मधुपे तत् त्वां किमाचक्ष्महे ॥६१॥

लीलामुकुलितनयनं किं सुखशयनं समातनुषे ।
परिणामविषमहरिणा करिनायकं वर्धते वैरम् ॥६२॥

विदुषां वदनाद् वाचः सहसा यान्ति नो बहिः ।
याताश्चेन् न पराञ्चन्ति द्विरद्वानां रदा इव ॥६३॥

औदार्यं भुवनत्रयेऽपि विदितं संभूतिरम्भोनिधे-
वासो नन्दनकानने परिमलो गीर्वाणचेतोहरः ।
एवं दातृगुरोर्गुणाः सुरतरोः सर्वेऽपि लोकोत्तराः
स्यादर्थप्रवरार्थितार्पणविधायेको विवेको यदि ॥६४॥

एको विश्वसतां हराभ्यपघृणः प्राणानहं प्राणिना-
मित्येवं परिचिन्त्य भात्ममनसि व्याधानुतापं कृथाः ।
भूपानां भवनेषु किं च विमलक्षेत्रेषु गूढाशयाः
साधूनामरयो वसन्ति कति न त्वस्तुत्यकक्षा नराः ॥६५॥

विश्वास्य मधुरवचनैः साधून् ये वञ्चयन्ति नम्रतमाः ।
तानपि दधासि मातः काश्यपि यातस्तवापि च विवेकः ॥६६॥

अन्या जगद्धितमयी मनसः प्रवृत्ति-
रन्यैव कापि रचना वचनावलीनाम् ।
लोकोत्तरा च कृतिराकृतिरार्तहृद्या
विद्यावतां सकलमेव गिरां दवीयः ॥६७॥

आपद्गतः खलु महाशयचक्रवर्ती
विस्तारयत्यकृतपूर्वमुदारभावम् ।
कालागुरुर्वहनमध्यगतः समन्तात्
लोकोत्तरं परिमलं प्रकटीकरोति ॥६८॥

विश्वामित्रमगुणगौरवगुम्फितानां
 रोषोऽपि निर्मलधियां रमणीय एव ।
 लोकपुणः परिमलैः परिपूरितस्य
 काश्मीरजस्य कटुतापि नितान्तरम्या ॥६९॥

लीलालुण्ठितशारदापुरमहासंपद्भराणां पुरो
 विद्यासन्निविर्गलत्कणमुषो वल्गन्ति चेत् पामराः ।
 अद्य इवः फणिनां शकुन्तलशिवो दन्तावलानां शशाः
 सिंहाणां च सुखेन मूर्धसु पदं धास्यन्ति शालावृकाः ॥७०॥

गीर्भगुरुणां परुषाक्षराभि—
 स्तिरस्कृता यान्ति नरा महत्त्वम् ।
 अलब्धशाणोत्कषणा नृपाणां
 न जातु मौलौ मणयो वसन्ति ॥७१॥

बहति विषधरान् पटीरजन्मा शिरसि मषोपटलं दधाति दीपः ।
 विधुरपि भजतेतरां कलङ्कं पिशुनजनं खलु विभ्रति क्षितोन्मत्ताः ॥७२॥

सत्पूरुषः खलु हिताचरणैरमन्द—
 मानन्दयत्यखिललोकमनुक्त एव ।
 आराधितः कथय केन करैरुदारै—
 रिन्दुविकासयति करविणीकुलानि ॥७३॥

परायव्यासङ्गादुपजहदथ स्वाथपरता—
 मभेदेकत्वं यो बहति गुणभूतेषु सततम् ।
 स्वभावाद् यस्यान्तः स्फुरति ललितोदात्तमहिमा
 समर्थो यो नित्यं स जयतितरां कोऽपि पुरुषः ॥७४॥

वंशभवो गुणवानपि सङ्गविशेषेण पूज्यते पुरुषः ।
 न हि तुम्बीफलविकलो वीणावण्डः प्रयाति महिमानम् ॥७५॥

अमितगुणोऽपि पदार्थो दोषेणैकेन निन्दितो भवति ।
 निखिलरसायनमहितो गन्धेनोग्रेण लशुन इव ॥७६॥

उपकारमेव तनुते विपद्गतः सद्गुणो नितराम् ।
 मूच्छां गतो मृतो वा निवर्शनं पारदोऽत्र रसः ॥७७॥

वनान्ते खेलन्ती शशकशिशुमालोक्य चकिता
 भुजप्रान्तं भर्तुर्भजति भयहर्तुः सपदि या ।
 अहो सेयं सीता दशवदननीता हलरदः
 परीता रक्षोभिः श्रयति विषया कामपि दशाम् ॥७८॥

पुरो गीर्वाणानां निजभुजबलाहोपुरुषिका—

महो कारंकारं पुरभिदि शरं संमुखयतः ।

स्मरस्य स्वर्बालानयनसुममालार्चनपदं

वपुः सद्यो भालानलभसितजालास्पदमभूत् ॥७९॥

युक्तं सभायां खलु मर्कटानां शाखास्तरूणां मृदुलासनानि ।

सुभाषितं चीत्कृतिरातिथेयो दन्तैर्नखाग्रैश्च विपाटितानि ॥८०॥

किं तीर्थं हरिपादपद्मभजनं किं रत्नमच्छा मतिः

किं शास्त्रं श्रवणेन यस्य गलति द्वैतान्धकारोदयः ।

किं मित्रं सततोपकाररसिकं तत्त्वावबोधः सखे

कः शत्रुर्वद खेददानकुशलो दुर्वासनानां चयः ॥८१॥

निष्णातोऽपि च वेदान्ते साधुत्वं नैति दुर्जनः ।

चिरं जलनिधौ मग्नो मनाक इव मार्दवम् ॥८२॥

नैर्गुण्यमेव साधीयो धिगस्तु गुणगौरवम् ।

शाखिनोऽन्ये विराजन्ते खण्ड्यन्ते चन्दनद्रुमाः ॥८३॥

परोपसर्पणानन्तचिन्तानलशिखाशतैः ।

अचुम्बितान्तःकरणाः साधु जीवन्ति पादपाः ॥८४॥

शून्येऽपि च गुणवत्तामातन्वानः स्वकीयगुणजालैः ।

विवराणि मुद्रयन् द्रागूर्णायुरिव सुजनो जयति ॥८५॥

खलः सज्जनकार्पासरक्षणैकहृताशनः

परदुःखाग्निशमनो मारुतः केन वर्ण्यताम् ॥८६॥

परगुह्यगुप्तिनिपुणं गुणमयमखिलैः समीहितं नितराम् ।

ललिताम्बरमिव सज्जनमाखव इव दूषयन्ति खलाः ॥८७॥

यशःसौरभ्यलशुनः शान्तिशैत्यहृताशनः ।

कारुण्यकुसुमाकाशः खलः सज्जनदुःखदः ॥८८॥

घत्ते भरं कुसुमपत्रफलावलीनां

घर्मव्यथां वहति शीतभवां रुजं च ।

यो देहमर्पयति चान्यसुखस्य हेतो—

स्तस्मै वदान्यगुरवे तरवे नमोऽस्तु ॥८९॥

हालाहलं खलु पिपासति कौतुकेन

कालानलं परिचुम्बिषति प्रकामम् ।

व्यालाधिपं च यतते परिरब्धुमद्धा

यो दुर्जनं वशयितुं तनुते मनीषाम् ॥९०॥

दीनानामिह परिहाय शुष्कसस्या-

न्यौदार्यं प्रकटयतो महीधरेषु ।

औन्नत्यं विपुलमवाप्य दुर्मवस्य

ज्ञातोऽयं जलधर तावको विवेकः ॥९१॥

गिरयो गुरवस्तेभ्योऽप्युर्वीं गुर्वीं ततोऽपि जगदण्डम् ।

तस्मादप्यतिगुरवः प्रलयेऽप्यचला महात्मानः ॥९२॥

व्योमनि बीजाकुरुते चित्रं निर्माति सुन्दरं पवने ।

रचयति रेखाः सलिले यस्तु खले चरति सत्कारम् ॥९३॥

हारं वक्षसि केनापि दत्तमज्ञेन मर्कटः ।

लेढि जिघ्रति संक्षिप्य करोत्युन्नतमासनम् ॥९४॥

मलिनेऽपि रागपूर्णां विकसितवदनामनल्पजल्पेऽपि ।

त्वयि चपलेऽपि च सरसां भ्रमर कथं वा सरोजिनीं त्यजसि ॥९५॥

स्वार्थं धनानि धनिकात् प्रतिगृह्णतो य-

दास्यं भजेन् मलिनतां किमिदं विचित्रम् ।

गृह्णन् परार्थमपि वारिनिधेः पयोऽपि

मेघोऽयमेति सकलोऽपि च कालिमानम् ॥९६॥

जनकः सानुविशेषो जातिः काष्ठं भुजङ्गमैः सङ्गः ।

स्वगुणैरेव पटीरज यातोऽसि तथापि महिमानम् ॥९७॥

कस्मै हन्त फलाय सज्जन गुणग्रामार्जने सज्जसि

स्वात्मोपस्करणाय चेन् मम यच्च पथ्यं समाकर्णय ।

ये भावा हृदयं हरन्ति नितरां शोभाभरैः संभृता-

स्तैरेवास्य कलेः कलेवरपुष्पो देनंदिनं वर्तनम् ॥९८॥

धूमायिता दश दिशो दलितारविन्दा

देहं वहन्ति वहना इव गन्धवाहाः ।

त्वामन्तरेण मृदुताम्रदलाम् मञ्जु-

गुञ्जन्मधुव्रत मधो किल कोकिलस्य ॥९९॥

भिन्ना महागिरिशिलाः करजाग्रजाग्र-

दुहामशौर्यनिकरैः करटिभ्रमेण ।

दंवे पराच्च करिणामरिणा तथापि

कुत्रापि नापि खलु हा पिशितस्य लेशः ॥१००॥

गर्जितमाकर्ण्य मनागङ्गे मातुर्निशार्धजातोऽपि ।

हरिशिशुरुत्पतितुं द्रागङ्गान्याकुञ्च्य लीयते निभृतम् ॥१०१॥

किमहं वदामि खलु दिव्यमते गुणपक्षपातमभितो भवतः ।

गुणशालिनो निखिलसाधुजनान् यदहर्निशं न खलु विस्मरसि ॥१०२॥

रे खलु तव खलु चरितं विदुषामग्रे दिविच्य ध्यायामि ।

अथबालं पापात्मन् कृतया कथयापि ने हृतया ॥१०३॥

आनन्दमृगदावाग्निः शीलशाखिसदद्विपः ।

ज्ञानदीपमहावायुरयं खलसमागमः ॥१०४॥

खलास्तु कुशलाः साधुहितप्रत्यहकर्मणि ।

निपुणाः फणिनः प्राणानपहर्तुं निरागसाम् ॥१०५॥

वदने विनिवेशिता भुजङ्गी पिशुनानां रसनामिषेण धात्रा ।

अनया कथमन्यथावलीढा न हि जीवन्ति जना मनागमन्त्राः ॥१०६॥

कृतं त्वयोद्धतं कृत्यमर्जितं चामलं यशः ।

यावज्जीवं सखे तुभ्यं दारयामो विपुलाशिषः ॥१०७॥

अविरतं परकार्यकृतां सतां मधुरिमातिशयेन वचोऽमृतम् ।

अपि च मानसमम्बुनिधिर्यशो विमलशारदचन्द्रिचन्द्रिका ॥१०८॥

निर्गुणः शोभते नैव विपुलाङ्गम्बरोऽपि ना ।

आपातरम्यपुष्पश्रीशोभितः शात्मलिर्यथा ॥१०९॥

पङ्कजविना सरो भूति सदः खलजर्तविना ।

कटुवर्णविना काव्यं मानसं विषयैविना ॥११०॥

तत्त्वं किमपि काव्यानां जानाति विरलो भुवि ।

मार्मिकः को मरन्दानामन्तरेण मधुवतम् ॥१११॥

सरजस्कां पाण्डुवर्णा कण्टकप्रकर्णान्विताम् ।

केतकीं सेवसे हन्त कथं रोलम्ब निस्त्रपः ॥११२॥

यथा तानं विना रागो यथा मानं विना नृपः ।

यथा दानं विना हस्ती तथा ज्ञानं विना यतिः ॥११३॥

सन्तः स्वतः प्रकाशन्ते गुणा न परतो नृणाम् ।

आमोदो न हि कस्तूर्याः शपथेन विभाव्यते ॥११४॥

अयि बत गुरुगर्वं मा स्म कस्तूरि यासी-

रखिलपरिमलानां मौलिना सौरभेण ।

गिरिगहनगुहायां लीनमत्यन्तवीनं

स्वजनकममुनैव प्राणहीनं करोषि ॥११५॥

दूरीकरोति कुमति विमलीकरोति चेतश्चिरन्तनमघं चुलुकीकरोति ।
भूतेषु किं च करुणां बहुलीकरोति सङ्गः सतां किम् न मङ्गलमातनोति ॥११६॥

अविरतपरोपकरणव्यग्रीभवदमलचेतसां महताम् ।
आपातकाटवानि स्फुरन्ति वचनानि भेषजानीव ॥११७॥

व्यागुञ्जन्मधुकरपुञ्जमञ्जुगीताभाकर्ण्य स्तुतिमुदयस्रयातिरेकात् ।
आभूमीतलनतकन्धराणि मन्येऽरण्येऽस्मिन्नवनिरुहां कुटुम्बकानि ॥११८॥

मृतस्य लिप्सा कृपणस्य दिप्सा विमार्गगायाश्च रुचिः स्वकान्ते ।
सर्पस्य शान्तिः कुटिलस्य मंत्री विधातृसृष्टौ न हि दृष्टपूर्वा ॥११९॥

उत्तमानामपि स्त्रीणां विश्वासो नैव विद्यते ।
राजप्रियाः कंरविण्यो रमन्ते मधुपैः सह ॥१२०॥

अयाचितः सुखं दत्ते याचितश्च न यच्छति ।
सर्वस्वं चापि हरते विधिरुच्छृङ्खलो नृणाम् ॥१२१॥

खण्डितानेत्रकञ्जालिमञ्जुरञ्जनपण्डिताः ।
मण्डिताखिलविक्रान्ताश्चण्डांशोः पान्तु भानवः ॥१२२॥

-----

(७) शृङ्गारविलासः

(७) शृङ्गारविलासः

न मनागपि राहुरोषशङ्का
न कलङ्ककानुगमो न पाण्डुभावः ।
उपचीयत एव कापि शोभा
परितो भामिनि ते मुखस्य नित्यम् ॥१॥

नितरां परुषा सरोजमाला
न मृणालानि विचारपेशलानि ।
यदि कीमलता तवाङ्गकाना—
मथ का नाम कथापि पल्लवानाम् ॥२॥

स्वेदाम्बुसान्द्रकणशालिकपोलपाली—
बोलायितश्रवणकुण्डलमण्डनीया ।
आनन्दमङ्कुरयति स्मरणेन कापि
रम्या दशा मनसि मे मदिरेक्षणायाः ॥३॥

कस्तूरिकातिलकमालि विधाय सायं
स्मेरानना सपदि शीलय सौधमौलिम् ।
प्रौढि भजन्तु कुमुदानि मुदामुदारा—
मुल्लासयन्तु परितो हरितो मुखानि ॥४॥

तन् मञ्जु मन्दहसितं श्वसितानि तानि
सा वै कलङ्ककविधुरा मधुराननश्रीः ।
अद्यापि मे हृदयमुन्मदयन्ति हन्त
सायंतनाम्बुजसहोदरलोचनायाः ॥५॥

प्रातस्तारां प्रणमने विहिते गुरुणा—
माकर्ण्य वाचममलां भव पुत्रिणीति ।
नेदीयसि प्रियतमे परमप्रमोद—
पूर्णादरं दयितया दधिरे दृगन्ताः ॥६॥

गुरुजनभयमद्विलोकनान्तःसमुदयदाकुलभावमावहन्त्याः ।
दरदलदरविन्दमुन्दरं हा हरिणदृशो नयनं न विस्मरामि ॥७॥

बदरामलकाम्रदाडिमानामपहृत्य श्रियमुन्नतौ क्रमेण ।
अधुना हरणे कुचौ यतेते दयिते ते करिशावकुम्भलक्ष्म्याः ॥८॥

कपोलपालि तव तन्वि मन्ये
 लावण्यधन्ये दिशमुत्तराख्याम् ।
 विभाति यस्यां ललितालकायां
 मनोहरा वैश्रवणस्य लक्ष्मीः ॥९॥

नीवीं नियम्य शिथिलामुषसि प्रकाश-
 मालोक्य वारिजदृशः शयनं जिहासोः ।
 नैवावरोहति कदापि च मानसान् मे
 नाभेः प्रभा सरसिजोदरसोदरायाः ॥१०॥

आलीषु केलीरभसेन बाला मुहुर्ममालापमुपालपन्ती ।
 आरादुपाकर्ण्य गिरं मदीयां सौदामिनीयां सुषमामयासीत् ॥११॥

मुध्वं मन्तुं परिकल्प्य गन्तुं मृध्वं रोषादुपजल्पतो मे ।
 उदभ्रुचञ्चल्यना नताङ्गी गिरं न कां कामुररीकरोति ॥१२॥

तदवधि कुशली पुराणशास्त्र-
 स्मृतिशतचारुविचारजो विवेकः ।
 यदवधि न पदं दधाति चित्ते
 हरिणकिशोरदृशो दृशोविलासः ॥१३॥

आगतः पतिरितीरितं जर्नः शृण्वती चकितमेत्य देहलीम् ।
 कौमुदीव शिशिरीकरिष्यते लोचने मम कदा मृगक्षणा ॥१४॥

अवधौ दिवसावसानकाले भवनद्वारि विलोचने दधाना ।
 अवलोक्य समागतं तदा मामथ रामा विकसन्मुखी बभूव ॥१५॥

वक्षोजाग्रं पाणिनामृश्य दूरं
 यातस्य द्रागाननाब्जं प्रियस्य ।
 शोणाग्राभ्यां भामिनी लोचनाभ्यां
 जोषं जोषं जोषमेवावतस्थे ॥१६॥

गुरुभिः परिवेल्लितापि गण्डस्थलकण्डूयनचारुकैतवेन ।
 वरवशितहेमबाहुनाला मयि बाला नयनाञ्चलं चकार ॥१७॥

गुरुमध्यगता मया नताङ्गी निहता नीरजकोरकेण मन्वम् ।
 बरकुण्डलताण्डवं नतभ्रूलतिकं मामवलोक्य घूर्णितासीत् ॥१८॥

विनये नयनारुणप्रसारः प्रणतौ हन्त निरन्तराश्रुधाराः ।
 अपि जीवितसंशयः प्रयाणे नहि जाने हरिणाक्षि केन तुष्येः ॥१९॥

अकरुण मृषाभाषासिन्धो विमुञ्च ममाञ्चलं
 तव परिचितः स्नेहः सम्यङ् मयेत्यभिधायिनीम् ।
 अविरलगलद्वाष्पां तन्वीं निरस्तविभूषणां
 क इह भवतीं भद्रे निद्रे विना विनिवेदयेत् ॥२०॥

तीरे तरुण्या वदनं सहासं
 नीरे सरोजं च मिलद्विकासम् ।
 आलोक्य धावत्युभयत्र मुग्धा
 मरन्दलुब्धालिकिशोरमाला ॥२२॥

वीक्ष्य वक्षसि विपक्षकामिनीहारलक्ष्म दयितस्य भामिनी ।
 अंसदेशविनिवेशितां क्षणादाचकर्ष निजबाहुवल्लरीम् ॥२३॥

वरानमत्कंधरबन्धमीषन्निमीलितस्निग्धविलोचनाब्जम् ।
 अनल्पनिःश्वासभरालसाङ्गं स्मरामि सङ्गं चिरमङ्गनायाः ॥२३॥

रोषावेशान् निर्गतं यामयुग्मादेत्य द्वारं काञ्चिदास्यां गृणन्तम् ।
 मामाज्ञायैवाययौ कातराक्षी मन्दं मन्दं मन्दिरादिन्दरेव ॥२४॥

हृदये कृतशैवलानुषङ्गा मुहुरङ्गानि यतस्ततः क्षिपन्ती ।
 प्रियनामपरे मुखे सखीनामतिदीनामियमादधाति दृष्टिम् ॥२५॥

इत एव निजालयं गताया वनिताया गुरुभिः समावृतायाः ।
 परिवर्तितकंधरं नतभ्रु स्मयमानं वदनाम्बुजं स्मरामि ॥२६॥

कथय कथमिवाशा जायतां जीविते मे
 मलयभुजगवान्ता वान्ति वाताः कृतान्ताः ।
 अयमपि खलु गुञ्जन् मञ्जु माकन्दमौलौ
 चुलुकयति मदीयां चेतनां चञ्चरीकः ॥२७॥

निरुध्य यान्तीं तरसा कपोतीं कूजत्कपोतस्य पुरो दधाने ।
 मयि स्मिताद्रं वदनारविन्दं सा मन्दमन्दं नमयांबभूव ॥२८॥

तिमिरं हरन्ति हरितां पुरःस्थितं
 तिरयन्ति तापमथ तापशालिनाम् ।
 वदनद्विषस्तव चकोरलोचने
 परिमुद्रयन्ति सरसीरुहश्रियः ॥२९॥

कुचकलशयुगान्तर्मामकीनं नखाङ्कं
 सपुलकतनु मन्दं मन्दमालोकयन्ती ।

विनिहितवदनं मां वीक्ष्य बाला गवाक्षे
चकितनतनताङ्गी सद्यः सद्यो विवेश ॥३०॥

विधाय सा मद्ददनानुकूलं कपोलमूलं हृदये शयाना ।
तन्वी तदानीमनुलां बलारेः साम्राज्यलक्ष्मीमधरीचकार ॥३१॥

मुहुरथितयाद्य निद्रया मे
वत यामे चरमे निवेदितायाः ।
चिबुकं सुदृशो मृशामि यावन्
मयि तावन् मुदिरोऽपि निर्दयोऽभूत् ॥३२॥

श्रुतिशतमपि भूयः शीलितं भारतं वा
विरचयति तथा नो हन्त सन्तापशान्तिम् ।
अयि सपदि यथायं केलिविश्रान्तकान्ता-
वदनकमलवल्गत्कान्तिसान्द्रो नकारः ॥३३॥

लवलीं तव लीलया कपोले
कवलीकुर्वति कोमलत्विषा ।
परिपाण्डुरपुण्डरीकखण्डे
परिपेतुः परितो महाधयः ॥३४॥

योवनोद्गमनितान्तर्शाङ्कताः शीलशौर्यंवलकान्तिलोभिताः ।
संकुवन्ति विकसन्ति राघवे जानकीनयननारजश्रियः ॥३५॥

अधिरोप्य हरस्य हन्त चापं
परितापं प्रशमय्य बान्धवानाम् ।
परिणेष्यति वा युवा न वायं
निरपायं मिथिलाधिनाथपुत्रीम् ॥३६॥

भुजपञ्जरे गृहीता नवपरिणीता वरेण रहसि वधूः ।
तत्कालजालपतिता बालकुरङ्गीव वेपते नितराम् ॥३७॥

उपनिषदः परिपीता गीतापि च हन्त मतिपथं नीता ।
तदपि न हा विधुवदना मानससदनाद् बहिर्याति ॥३८॥

अकण्ठहृदय प्रियतम मुञ्चामि त्वामितः परं नाहम् ।
इत्यालपति कराम्बुजमादायालीजनस्य विकला सा ॥३९॥

लोभाद् वराटिकानां विक्रेतुं तत्क्रमक्रममटन्त्या ।
लब्धो गोपकिशोर्या मध्येरथ्यं महेन्द्रनीलमणिः ॥४०॥

रूपारुचि निरसितुं रसयन्त्या हरिमुखस्य लावण्यम् ।
शिव शिव सुदृशः सकले जाता सकलेवरे जगत्यरुचिः ॥४१॥

किं जल्पसि मुग्धतया हन्त ममाङ्गं सुवर्णमिति ।
तद् यदि पतति हुताशे तदा हुताशे तुलां तवारोहेत् ॥४२॥

औत्सुक्यात् परिमिलतां त्रपया संकोचमञ्चतां च मुहुः ।
नवसंगमयोर्यूनोर्नयनानामुत्सवो जयति ॥४३॥

गरिमाणमर्पयित्वा लघिमानं कुचतटात् कुरङ्गदृशाम् ।
स्वीकुर्वते नमस्ते यूनां धर्याय निर्विवेकाय ॥४४॥

न्यञ्चति वयसि प्रथमे समुदञ्चति किञ्च तरुणिमनि सुदृशः ।
दधति स्म मधुरिमाणं वाचो गतयश्च विभ्रमाश्च भृशम् ॥४५॥

निःसीमशोभासौभाग्यं नताङ्ग्या नयनद्वयम् ।
अन्योन्यालोकनानन्दविरहादिव चञ्चलम् ॥४६॥

गुरुमध्ये हरिणाक्षी मार्तिकशकलैर्निहन्तुकामं माम् ।
रदयन्त्रितरसनाग्रं तरलितनयनं निवारयांचक्रे ॥४७॥

नयनाञ्चलावमर्श या न कदाचित् पुरा सेहे ।
आलिङ्गितापि जोषं तस्थौ सा गन्तुकेन दयितेन ॥४८॥

मानपराग्वदनापि प्रिया शयानेव दयितकरकमले ।
उद्वेल्लद्भुजमलसग्रीवाबन्धं कपोलमाधत्ते ॥४९॥

लोचनफुल्लाम्भोजद्वयलोभान्दोलितकमनाः ।
कस्तूरीतिलकमिषादयमलिकेशलिस्तबोल्लसति ॥५०॥

अधिरजनि प्रियसविधे कथमपि संवेशिता गुरुभिः ।
किं भवितेति सशङ्कं पङ्कजनयना परामृशति ॥५१॥

चिन्तामीलितमानसो मनसिजः सह्यो विहीनप्रभाः
प्राणेशः प्रणयाकुलः पुनरसावास्तां समस्ता कथा ।
एतत् त्वां विनिवेदयामि मम चेदुचितं हितां मन्यसे
मुग्धे मा कुरु मानमाननमिदं राकापतिर्जेष्यति ॥५२॥

अलंकर्तुं कर्णां भृशमनुभवन्त्या नवरुजं
ससीत्कारं तिर्यग्वलितवदनाया मृगदृशः ।
कराब्जध्यापारानतिसुकृतसारान् रसयतो
जनुः सर्वश्लाघ्यं जयति ललितोत्तंस भवतः ॥५३॥

आयातंव निशा निशापतिकरः पूर्ण दिशामन्तरं
 भामिन्यो भवनेषु भूषणगणैरङ्गान्यलंकुर्वते ।
 मुग्धे मानमपाकरोषि न मनागद्यापि रोषेण ते
 हा हा बालमृणालतोऽप्यतितरां तन्वी तनुः क्षाम्यति ॥५४॥

वाचो माङ्गलिकीः प्रयाणसमये जल्पत्यनल्पं जने
 केलीमन्दिरमारुतायनमुखे विन्यस्तवक्त्राम्बुजम् ।
 निःश्वासरुपिताधरं परिपतद्वाष्पाद्रवक्षोरुहा
 बाला लोलविलोचना शिव शिव प्राणेशमालोक्ते ॥५५॥

दारिद्र्यं भजते कलानिधिरयं राकाधुना ग्लायति
 स्वरं करवकाननेषु परितो मालिन्यमुन्मीलति ।
 द्योतन्ते हरिदन्तराणि मुहुदां वृन्दं समानन्दति
 त्वं चेदञ्चसि काञ्चनाङ्गि वदनाम्भोजे विकासधियम् ॥५६॥

पाटीरद्रुभुजङ्गपुङ्गवमुखायाता इवातापिनो
 वाता वान्ति बहन्ति लोचनममी ताम्हा रसालद्रुमाः ।
 एते हन्त किरन्ति कूजितमयं हालाहलं कोकिला
 बाला बालमृणालकोमलतनुः प्राणान् कथं रक्षतु ॥५७॥

आयातंव निशा मनो मृगदृशामुन्निद्रमातन्वतो
 मानो मे कथमेष संप्रति निरातङ्कं हृदि स्थास्यति ।
 ऊहापोहमिमं सरोजनयना यावद् विधत्तेतरां
 तावत् कामनृपातपत्रमुषमं बिम्बं बभासे विधोः ॥५८॥

प्रभातसमयप्रभां प्रणयिनि हनुवाना रसा-
 दमुष्य निजपाणिना दृशममोलयल् लीलया ।
 अयं तु खलु पद्मिनीपरिमलालिपाटञ्चरं
 रवेरुदयमध्यगादधिकचारु तैर्मरुतैः ॥५९॥

विदूरादाश्चर्यस्तिमितमथ किञ्चित्परिचया-
 दुदञ्चच्चाञ्चल्यं तदनु परितः स्फारितरुचि ।
 गुरुणां संघातं सपदि मयि याते समजनि
 त्रपाधूर्णस्तारं नयनमिह सारङ्गजदृशः ॥६०॥

कपोलाबुन्मीलत्पुलकनिकुरम्बौ मयि मनाक्
 स्पृशत्यन्तःस्मेरस्तबकितमुखाम्भोरुहरुचः ।
 कथंकारं शक्याः परिगदितुमिन्दीवरदृशो
 बलद्ब्राक्षानिर्यंत्रसभरसपक्षा भणितयः ॥६१॥

राजानं जनयावभूव सहसा जैवातृक त्वां तु यः

सोऽयं कुण्ठितसर्वशक्तिनिकरो जातो जरातो विधिः ।

संप्रत्युन्मदखञ्जरीटनयनावक्त्राय नित्यश्रिये

दाता राज्यमखण्डमस्य जगतां धाता नवो मन्मथः ॥६२॥

आविर्भूता यदवधि मधुस्यन्दिनी नन्दसूनीः

कान्तिः काचिन् निखिलनयनाकर्षणे कामणजा ।

श्वासो दीर्घस्तदवधि मुखे पाण्डिमा गण्डमूले

शून्या वृत्तिः कुलमृगदृशां चेतसि प्रादुरासीत् ॥६३॥

प्रसङ्गे गोपानां गुरुषु महिमानं यदुपते—

रुपाकर्ण्य स्विद्यत्पुलकितकपोला कुलवधुः ।

विषज्वालाजालं झटिति वमतः पद्मगपतेः

फणायां साश्चर्यं कथयतितरां ताण्डुलविधिम् ॥६४॥

कंशोरे वयसि क्रमेण तनुताभायाति तत्त्व्यास्तना—

वागार्मान्यखिलेश्वरे रतिपती तत्त्व्यात्मनस्याज्ञया ।

आस्ये पूर्णशशाङ्कता नयनयोस्तादात्म्यमम्भोरुहां

किं चासीदमृतस्य भेदविगमः साचिस्मिते तार्त्त्विकः ॥६५॥

शयिता शैवलशयने सुषमाशेषा नवेन्दुलेखेव ।

प्रियमागतमपि सविधे सत्कुरुते मधुरवीक्षणनेव ॥६६॥

विरहेण विकलहृदया विलपन्ती दयित दयितेति ।

आगतमपि सा सविधे परिचयहीनेव वीक्षो बाला ॥६७॥

अधरद्युतिरस्तपल्लवा मुखशोभा शशिकान्तिलङ्घिनी ।

तनुरप्रतिमा च सुभ्रूवो न विधेरस्य कृति विवर्धति ॥६८॥

ध्यन्यस्तं लपति क्षणं क्षणमहो मौनं समालम्बते

सर्वस्मिन् विदधाति किं च विषये दृष्टि निरालम्बनाम् ।

श्वासं दीर्घमुरीकरोति न मनागङ्गेषु धत्ते धृति

बेदेहोविरहध्यथाविकलितो हा हन्त लङ्केश्वरः ॥६९॥

उदितं मण्डलमन्दो रुदितं सद्यो विशोगिवर्गेण ।

मुदितं च सकलललनाचूडामणिशासनेन मदनेन ॥७०॥

इवमप्रतिमं पश्य सरः सरसिजैर्बतम् ।

सखे मा जल्प नारीणां नयनानि दहन्ति माम् ॥७१॥

मुञ्चसि नाद्यापि रुषं भामिनि मुदिरालिरुदियाय ।
इति सुदृशः प्रियवचनैरपायि नयनाब्जकोणशोणरुचिः ॥७२॥

आलोक्य सुन्दरि मुखं तव मन्दहासं
नन्दन्त्यमन्दमरविन्दधिया मिलिन्दाः ।
किं चासिताक्षि मृगलाञ्छनसम्भ्रमेण
चञ्चूषुटं चटुलयन्ति चिरं चकोराः ॥७३॥

स्मितं नैतत् किन्तु प्रकृतिरमणीयं विकसितं
मुखं ब्रूते को वा कुसुममिदमुद्यत्परिमलम् ।
स्तनद्वन्द्वं मिथ्या कनकनिभमेतत् फलयुगं
लता रम्या संयं भ्रमरकुलनम्या न रमणी ॥७४॥

संग्रामाङ्गणसंमुखाहतकियद्विश्वंभराधीश्वर—
व्यादीर्णाकृतमध्यभागविवरोन्मीलन्नभोनीलिमा ।
अङ्गारप्रखरैः करैः कपलयन्नेतन् गहीमण्डलं
मार्तण्डोऽयमुदेति केन पशुना लोके शशाङ्कीकृतः ॥७५॥

श्यामं सितं च सुदृशो न दृशोः स्वरूपं
किं तु स्फुटं गरलमेतदयामृतं च ।
नो चेत् कथं निपतनादनयोस्तदैव
मोहं मुदं च नितरां दधते युवानः ॥७६॥

अलिर्मृगो वा नेत्रं वा यत्र किञ्चिद् विभासते ।
अरविन्दं मृगाङ्का वा मुखं वेदं मृगोदृशः ॥७७॥

दयिते रदनत्विषां मिषा—
दयि तेऽमी विलसन्ति केसराः ।
अपि चालकवेषधारिणो
मकरन्दस्पृह्यालवोऽलयः ॥७८॥

अनिशं नयनाभिरामया
रमया संमदिनो मुखस्थे ते ।
निशि निःसरदिन्दिरं कथं
तुल्यामः कलयापि पङ्कजम् ॥७९॥

अङ्गोः सुकुमारतरैः सा कुसुमानां श्रियं हरति ।
विकलयति कुसुमबाणो बाणालीभिर्मम प्राणान् ॥८०॥

खिद्यति सा पथि यान्ती कोमलचरणा नितम्बभारेण ।
खिद्यामि हन्त परितस्तद्रूपविलोकनेन विकलोऽहम् ॥८१॥

मथुरागमनोन्मुखे मुरारा-

वसुभारातिभृतां व्रजाङ्गनानाम् ।

प्रलयज्वलनायते स्म राका

भवनाकाशमजायताम्बराशिः ॥८२॥

केलीभन्दिरमागतस्य अनर्करालीरपास्येङ्गितैः

सुप्तायाः सरुषः मगोरुहदृशः संवीजनं कुवंतः ।

जानन्त्याप्यनभिज्ञयेव कपटव्यामीलिताश्या सखि

श्रान्तासीत्यभिधाय वक्षसि तया पाणिर्ममार्साञ्जितः ॥८३॥

मान्थर्यमाप गमनं सह शैशवेन

रक्तं सहैव मनसाधरविम्बमासीत् ।

किं चाभवन् मृगकिशोरदृशो नितम्बः

सर्वाधिको गुरुरयं सह मन्मथेन ॥८४॥

शवासोऽन्मानवेद्यः शीतान्यङ्गानि निश्चला दृष्टिः ।

तस्याः सुभग कथेयं तिष्ठतु तावत् कथान्तरं कथय ॥८५॥

पाणौ कृतः पाणिरिलासुतायाः

सस्वेदकम्पो रघुनन्दनेन ।

हिमाम्बुगङ्गानिलविहवलस्य

प्रभातपद्मस्य बभार शोभाम् ॥८६॥

अरुणमपि विद्रुमद्रं मृदुलतरं चापि पल्लवं बाले ।

अधरीकरोति नितरां तवाधरो मधुरिमातिशयात् ॥८७॥

नयने बहतां नु खञ्जनानामिह नानाविधमङ्गभङ्गभाग्यम् ।

मुखमेतु तुलां कथं सुशोभं सुदृशो भङ्गुरसम्पदाम्बुजेन ॥८८॥

सुदृशो जितरत्नजालया सुरतान्तश्रमविन्दुमालया ।

अलिकेन च हेमकान्तिना विदधे कापि रुचिः परस्परम् ॥८९॥

परपूरुषदृष्टिपातवज्राहतिभीता हृदयं प्रियस्य सीता ।

अविशत् परकामिनीभुजङ्गीभयतः सत्वरमेव सोऽपि तस्याः ॥९०॥

जम्बीरश्रियमतिलङ्घय लीलयैव

व्यानम्रीकृतकमनीयहेमकुम्भौ ।

नीलाम्भोरुहनयनेऽधुना कुचौ ते

स्पर्धेते किल कनकाचलेन सार्धम् ॥९१॥

अङ्गानि दत्त्वा हेमाङ्गि प्राणान् क्रीणासि चेन् नृणाम् ।

युक्तमेतन् न तु पुनः कोणं नयनपद्मयोः ॥९२॥

जितरत्नरुचां सदा रवानां
 सहवासेन परां मुदं दधानाम् ।
 विरसादधरीकरोति नासा—
 मधुना साहसशालि मौक्तिकं ते ॥९३॥

निभाल्य भूयो निजगौरिमाणं
 मा नाम मानं सहसैव यायाः ।
 गृहे गृहे पश्य तवाङ्गवर्णा
 मुग्धे सुवर्णावलयो लुठन्ति ॥९४॥

करिकुम्भतुलामुरोजयोः क्रियमाणां कविभिर्विशृङ्खलैः ।
 कथमालि शृणोषि सादरं विपरीतार्थविदो हि योषितः ॥९५॥

तिरस्कृतो रोषवशात् परिष्वजन्
 प्रियो मृगाक्ष्या शयितः पराङ्मुखः ।
 किं दुःखितोऽसाविति कादिशोकया
 कयाचिदाचुम्ब्य चिराय सस्वजे ॥९६॥

चेलाञ्चलेनाननशीतरश्मि
 संवृण्वतीनां हरिवृश्वरीणाम् ।
 व्रजाङ्गनाना स्मरजातकम्पा—
 दकाण्डसम्पातमियाय नीवी ॥९७॥

अधरेण समागमाद् रवानामरुणिम्ना पिहितोऽपि शुद्धभावः ।
 हसितेन सितेन पक्षमलाक्ष्याः पुनरुल्लासमवाप जातपक्षः ॥९८॥

सरसिरुहोदरसुरभावधरितबिम्बाधरे मृगाक्षि तव ।
 वद वदने मणिरवने ताम्बूलं केन लक्षयेम वयम् ॥९९॥

शयिता सविधेऽप्यनीश्वरा सफलीकर्तुमहो मनोरथान् ।
 दयिता दयिताननाम्बुजं दरमीलन्नयना निरीक्षते ॥१००॥

किमिति कृशासि कृशोदरि किं तव परकीयवृत्तान्तैः ।
 कथय तथापि मुदे मम कथयिष्यति पथिक तव जाया ॥१०१॥

वदनारविन्दसौरभलोभादिन्दिन्द्विरेषु निपतत्सु ।
 मय्यधरार्थिनि सुदृशो दृशो जयन्त्यतिरुषा परुषाः ॥१०२॥

यदवधि दयितो विलोचनाभ्यां सहचरि दैववशेन दूरतोऽभूत् ।
 तदवधि शिथिलीकृतो मदीयैरय करणैः प्रणयो निजक्रियासु ॥१०३॥

निखिलां रजनीं प्रियेण दूरादुपयातेन विबोधिता कथाभिः ।
अधिकं न हि पारयामि वक्तुं सखि मा जल्प तवापसी रसज्ञा ॥१०४॥

निपतद्वाष्पसंरोधमुक्तचाञ्चल्यतारकम् ।
कदा नयननीलाब्जमालोकेय मृगीदृशः ॥१०५॥

यदि लक्ष्मण सा मृशेक्षणा न मदीक्षासरणिं समेध्यति ।
अमुना जडजीवितेन मे जगता वा विफलेन किं फलम् ॥१०६॥

भवनं करुणावती विशन्ती गमनाज्ञालपलाभलालसेषु ।
तरुणेषु विलोचनाब्जमालामथ बाला पथि दातयावभूव ॥१०७॥

पापं हन्त मया हतेन बिहितं सीतापि यद् यापिता
सा मामिन्दुमुखी विना बत वने किं जीवितं धास्यति ।
आलोकेय कथं मुखं सुकृतिनां किं ते वदिष्यन्ति मां
राज्यं यातु रसातलं पुनरिदं न प्राणितुं कामये ॥१०८॥

उषसि प्रतिपक्षकामिनीसदनादन्तिकमञ्चति प्रिये ।
सुदृशो नयनाब्जकोणयोरुदियाय त्वरयारुणद्युतिः ॥१०९॥

क्षमापर्णकपदयोः पदयोः पतति प्रिये ।
शेमुः सरोजवदनानयनारुणकान्तयः ॥११०॥

निर्वासयन्तीं धृतिमद्गनानां शोभां हरेरेणदृशो धयन्त्याः ।
चिरापराधस्मृतिमांसलोऽपि रोषः क्षणप्राघुणिको बभूव ॥१११॥

राज्ञो मत्प्रतिकूलान् मे महद् भयमुपस्थितम् ।
बाले वारय पान्थस्य वासदानविधानतः ॥११२॥

मलयानिलमनलीयति मणिभवनं काननीयति क्षणतः ।
विरहेण विकलहृदया निर्जलमीनायते महिला ॥११३॥

कालागुरुद्वयं सा हालाहलवद् विजानती नितराम् ।
अपि नीलोत्पलमालां बाला व्यालावलिं किलामनुते ॥११४॥

विधिवञ्चितया मया न यातं सखि सङ्केतनिकेतनं प्रियस्य ।
अधुना बत किं विधातुकामो मयि कामो नृपतिः पुनर्न जाने ॥११५॥

प्रादुर्भवति पयोदे कज्जलमलिनं बभूव नभः ।
रक्तं च पथिकहृदयं कपोलपाली मृगीदृशः पाण्डुः ॥११६॥

सुविरलमौक्तिकतारे धवलांशुकचन्द्रिकाचमत्कारे ।
वदनपरिपूर्णचन्द्रे सुन्दरि राकासि नात्र संदेहः ॥११७॥

रूपजला चलनयना नाभ्यावर्ता कचावलीभुजगा ।
मज्जन्ति यत्र सन्तः सेयं तरुणी तरङ्गिणी विषमा ॥११८॥

शोणाधरांशुसंभिन्नास्तन्वि ते वदनाम्बुजे ।
केसरा इव काशन्ते कान्तदन्तालिकान्तयः ॥११९॥

तया तिलोत्तमीयन्त्या मृगशावकचक्षुषा ।
ममायं मानुषो लोको नाकलोक इवाभवत् ॥१२०॥

अङ्कायमानमलिके मृगनाभिवङ्कं पङ्केरुहाक्षि वदनं तव वीक्ष्य बिभ्रत् ।
उल्लासपल्लवितकोमलपक्षमूलाश्चञ्चुपुटं चटुलयन्ति चिरं चकोराः ॥१२१॥

शिशिरेण यथा सरोरुहं दिवसेनामृतरश्मिमण्डलम् ।
न मनागपि तन्वि शोभते तव रोषेण तथेदमाननम् ॥१२२॥

चलद्भृङ्गमिवाम्भोजमधीरनयनं मुखम् ।
तदीयं यदि दृश्येत कामः क्रुद्धोऽस्तु किं ततः ॥१२३॥

शतकोटिकठिनचित्तः सोऽहं तस्याः सुधंकमयमूर्तेः ।
येनाकारिषि मित्रं स विकलहृदयो विधिर्वाच्यः ॥१२४॥

श्यामलेनाङ्कितं बाले भाले केनापि लक्ष्मणा ।
मुखं तवान्तरासुप्तभृङ्गफुल्लाम्बुजायते ॥१२५॥

अद्वितीयं रुचात्मानं मत्वा किं चन्द्र हृष्यसि ।
भूमण्डलमिदं मूढ केन वा विनिभालितम् ॥१२६॥

नीलाञ्चलेन संवृतमाननमाभाति हरिणनयनायाः ।
प्रतिबिम्बित इव यमुनागभीरनीरान्तरेणाङ्कः ॥१२७॥

स्तनाभोगे पतन् भाति कपोलात् कुटिलोऽलकः ।
यशाङ्कबिम्बनो भेरी लम्बमान इवोरगः ॥१२८॥

यथा लतायाः स्तम्बकानतायाः स्तम्बावनम्रे नितरां समासि ।
तथा लता पल्लविनी मगर्वं शोणाधरायाः सद्दशी तवापि ॥१२९॥

इदं लताभिः स्तम्बकानताभिर्मनोहरं हन्त वनान्तरालम् ।
सदैव सेव्यं स्तनभारवत्यो न चेद् युवत्यो हृदयं हरेयुः ॥१३०॥

सा मदागमनबृंहिततोषा जागरेण गमिताखिलदोषा ।
बोधितापि दुबुधे मधुपैर्न प्रातराननजसौरभलुब्धैः ॥१३१॥

अविचिन्त्यशक्तिविभवेन सुन्दरि प्रथितस्य शम्बररिपोः प्रभावतः ।
विधुभावमञ्चतितमां तवाननं नयने सरोजदलनिविशेषताम् ॥१३२॥

मीनवती नयनाभ्यां करचरणाभ्यां प्रकुल्लकमलवती ।
शैवालानी च केशैः सुरमेयं सुन्दरी सरसी ॥१३३॥

पान्थ मन्दमते किं वा संतापमनुविन्दसि ।
पयोधरं समाशास्व येन शान्तिमवाप्नुयाः ॥१३४॥

संपश्यतां तामतिमात्रतन्वीं शोभाभिराभासितपर्वलोकाम् ।
सौदामिनी वा सितयामिनी वेत्येवं जनानां हृदि संशयोऽभूत् ॥१३५॥

सपल्लवा किं नु विभाति वल्लरी सकुल्लपद्या किमियं नु पद्मिनी ।
समुल्लसत्पाणिपदां स्मिताननामितीक्षमाणैः समलम्भि संशयः ॥१३६॥

नेत्राभिरामं रामाया वदनं वीक्ष्य तत्क्षणम् ।
सरोजं चन्द्रबिम्बं वेत्यखिलाः समशेरत ॥१३७॥

कनकद्रवकान्तिकान्तया मिलितं राममुदीक्ष्य कान्तया ।
चपलायुतवारिदभ्रमान् ननृते चातकपोतकैर्वने ॥१३८॥

वनितेति वदन्त्येतां लोकाः सर्वे वदन्तु ते ।
यूनां परिणता सेयं तपस्येति मतं मम ॥१३९॥

स्मयमानाननां तत्र तां विलोक्य बिलासिनीम् ।
चकोराश्चञ्चरीकाश्च मुदं परतरां ययः ॥१४०॥

वदनकमलेन बाले स्मितसुषमालेशमादधासि यदा ।
जगदिह तदेव जाने दशार्धबाणेन विजितमिति ॥१४१॥

कलिन्दजानीरभरेऽर्धमग्ना वक्राः प्रकामं कृतभूरिशब्दाः ।
ध्वान्तेन वंराद् विनिगीर्यमाणाः क्रोशन्ति मन्ये शशिनः किशोराः ॥१४२॥

परस्परसङ्गमुखान् नतभ्रुवः पयोधरौ पीनतरौ बभूवतुः ।
तयोरमृष्यन्नयमुन्नतिं परामर्शमि मध्यस्तनिमानमञ्चति ॥१४३॥

जनमोहकरं तवालि मन्ये चिकुराकारमिदं घनान्धकारम् ।
वदनेन्दुरुचामिहाप्रचारादिव तन्वङ्गि नितान्तकान्तिकान्तम् ॥१४४॥

दिवानिशं वारिणि कण्ठदध्ने दिवाकराराधनमाचरन्ती ।
वक्षोजतायं किमु पक्षमलाक्ष्यास्तपश्चरत्यम्बुजपङ्क्तिरेषा ॥१४५॥

वियोगवह्निंकुण्डेऽस्मिन् हृदये ते वियोगिनि ।
प्रियसङ्गसुखायेव मुक्ताहारस्तपस्यति ॥१४६॥

निधिं लावण्यानां तव खलु मूखं निर्मितवतो
महामोहं मन्ये सरसीरुहसूनोरुपचितम् ।
उपेक्ष्य त्वां यस्माद् विधुमयमकस्मादिह कृती
कलाहीनं दीनं विकल इव राजानमकरोत् ॥१४७॥

स्तनान्तर्गतमाणिक्यवपुर्बहिरुपागतम् ।
मनोऽनुरागि ते तन्वि मन्ये वल्लभमीक्षितुम् ॥१४८॥

जगदन्तरममृतमयैरंशुभिरापूरयन् नितराम् ।
उदयति वदनव्याजात् किमु राजा हरिणशावनयनायाः ॥१४९॥

तिमिरशारदचन्दिरचन्द्रिकाः कमलविद्रुमचम्पककोरकाः ।
यदि मिलन्ति कदापि तदाननं खलु तदा कलया तुलयामहे ॥१५०॥

प्रिये विषादं जहिहीति वाचं प्रिये सरागं वदति प्रियायाः ।
वारामुदारा विजगल धारा विलोचनाभ्यां मनसश्च मानः ॥१५१॥

राज्याभिषेकमाज्ञाय शम्बरासुरवैरिणः ।
सुधाभिर्जगतीमध्यं लिम्पतीव सुधाकरः ॥१५२॥

आननं मृगशावाक्ष्या वीक्ष्य लोलालकावृतम् ।
भ्रमद्भ्रमरसंभारं स्मरामि सरसीरुहम् ॥१५३॥

यान्ती गुरुजनैः साकं स्मयमानाननाम्बुजा ।
तियंग्नीवं यदब्राक्षीत् तन्निष्पत्राकरोञ् जगत् ॥१५४॥

मृणालमन्दानिलचन्दनानामुशीरशैवालकुशेशयानाम् ।
वियोगदूरीकृतचेतनानां विनैव शैत्यं भवति प्रतीतिः ॥१५५॥

विबोधयन् करस्पर्शः पद्मिनीं मुद्रिताननाम् ।
परिपूर्णोऽनुरागेण प्रातर्जयति भास्करः ॥१५६॥

आनम्य वल्गुवचनैर्विनिवारितेऽपि
रोषात् प्रयातुमुदिते मयि दूरदेशम् ।
बाला कराङ्गुलिनिदेशवशंवदेन
श्रीडाबिडालशिशुनाशु रुरोध मार्गम् ॥१५७॥

अभूदप्रत्यूहः कुसुमशरकोवण्डमहिमा
विलीनो लोकानां सह नयनतापोऽपि तिमिरः ।

तवास्मिन् पीयूषं किरति परितस्तन्वि वदने ।
कुतो हेतोः श्वेतो विधुरयमुदेति प्रतिदिनम् ॥१५८॥

विनैव शस्त्रं हृदयानि यूनां विवेकभाजामपि दारयन्त्यः ।
अनल्पमायामयवल्गुलीला जयन्ति नीलाब्जदलायताक्ष्यः ॥१५९॥

यदवधि विलासभवनं यौवनमुदियाय चन्द्रवदनायाः ।
दहनं विनैव तदवधि यूनां हृदयानि वह्यन्ते ॥१६०॥

न मिश्रयति लोचने सहसितं न संभाषते
कथासु तव किं च सा विरचयत्यरालां भ्रुवम् ।
विपक्षमुद्गः कथामिति निवेदयन्त्या पुरः
प्रियस्य शिथिलीकृतः स्वविषयेऽनुरागग्रहः ॥१६१॥

वडवानलकालकूटवन्मकरव्यालगणः सहैधितः ।
रजनीरमणो भवेन् नृणां न कथं प्राणवियोगकारणम् ॥१६२॥

लभ्येत पुण्यैर्गृहिणी मनोज्ञा तया सुपुत्राः परितः पवित्राः ।
स्फीतं यशस्तैः समुदेति नित्यं तेनास्य नित्यः खलु नाकलोकः ॥१६३॥

प्रभुरपि याचितुकामो भजते वामोरु लाघवं सहसा ।
यदहं त्वयाधरार्थी सपदि विमुख्या निराशतां नीतः ॥१६४॥

जलकुम्भमुम्भितरसं सपदि सरस्याः समानयन्त्यास्ते ।
तदकुञ्जगूढसुरतं भगवानेको मनोभवो वेद ॥१६५॥

त्वमिव पथिकः प्रियो मे विटपिस्तोमेषु गमयति क्लेशम् ।
किमितोऽन्यत् कुशलं मे संप्रति यत् पान्थ जीवामि ॥१६६॥

तुलामनालोक्ष्य निजामखर्वं गौराङ्गि गर्वं न कदापि कुर्याः ।
लसन्ति नानाफलभारवत्यो लताः कियत्यो गहनान्तरेषु ॥१६७॥

इयमुल्लसिता मुखस्य शोभा परिफुल्लं नयनाम्बुजद्वयं ते ।
जलदालिमयं जगद् वितन्वन् कलितः क्वापि किमालि नीलमेघः ॥१६८॥

आसायं सलिलान्तः सवितारमुपास्य सावरं तपसा ।
अधुनाब्जेन मनाक् तव मानिनि तुलना मुखस्यापि ॥१६९॥

अयि मन्दस्मितमधुरं वदनं तन्वङ्गि यदि मनाक् कुरुषे ।
अधुनैव कलय शमितं राकारमणस्य हन्त साम्राज्यम् ॥१७०॥

मधुरतरं स्मयमानः स्वस्मिन्नेवालपञ्च छनैः किमपि ।
कोकनदयंस्त्रिलोकीमालम्बनशून्यमीक्षते क्षीबः ॥१७१॥

मधुरसान् मधुरं हि तवाधरं तरुणि मद्बदने विनिवेशय ।
मम गृहाण करेण कराम्बुजं प-प-पतामि ह-हा भ-भ-भूतले ॥१७२॥

शतेनोपायानां कथमपि गतः सौधशिखरं
सुधाफेनस्वच्छे रहसि शयितां पुष्पशयने ।
विबोध्य क्षामाङ्गीं चकितनयनां स्मेरवदनां
सनिःश्वासं श्लिष्यत्यहह सुकृती राजरमणीम् ॥१७३॥

गुञ्जन्ति मञ्जु परितो गत्वा धावन्ति संमुखम् ।
आवर्तन्ते विवर्तन्ते सरसीषु मधुव्रताः ॥१७४॥

यथा यथा तामरसेक्षणा मया पुनः सरागं नितरां निषेविता ।
तथा तथा तत्त्वकथेव सर्वतो विकृष्य मामेकरसं चकार सा ॥१७५॥

हरिणीप्रेक्षणा यत्र गृहिणी न विलोक्यते ।
सेवितं सर्वसंपद्भिरपि तद् भवनं वनम् ॥१७६॥

लोलालकावलचलघ्नयनारविन्दलीलावशंवदितलोकविलोचनायाः ।
सायाहनि प्राणयिनो भवनं व्रजन्त्याश्चेतो न कस्य हरते गतिरङ्गनायाः ॥१७७॥

दन्तांशुकान्तमरविन्दरमापहारि सान्द्रामृतं वदनमेणविलोचनायाः ।
वेधा विधाय पुनरुक्तमिवेन्दुबिम्बं दूरीकरोति न कथं विदुषां वरेण्यः ॥१७८॥

सानुकम्पाः सानुरागाश्चतुराः शीलशीतलाः ।
हरन्ति हृदयं हन्त कान्तायाः स्वान्तवृत्तयः ॥१७९॥

विलसत्याननं तस्या नासाग्रस्थितमौषितिकम् ।
आलक्षितबुधाश्लेषं राकेन्दोरिव मण्डलम् ॥१८०॥

(८) करुणाविलासः

(८) करुणाविलासः

देवे पराग्वदनशालिनि हन्त जाते
याते च सम्प्रति विषं प्रति बन्धुरत्ने ।
कस्मै मनः कथयितासि निजामवस्थां
कः शीतलः शमयिता वचनेस्तवाधिम् ॥१॥

प्रत्युद्गता सविनयं सहसा पुरेव
स्मेरैः स्मरस्य सचिवैः सरसावलोकैः ।
मामद्य मञ्जुरचनेर्वचनेश्च बाले
हा लेशतोऽपि न कथं शिशिरीकरोषि ॥२॥

सर्वेऽपि विस्मृतिपथं विषयाः प्रयाता
विद्यापि खेदगलिता विमुखीबभूव ।
सा केवलं हरिणशावकलोचना मे
नेवापयाति हृदयादधिदेवतेव ॥३॥

निर्वाणमङ्गलपदं त्वरया विशन्त्या
मुक्ता दयावति दयापि किल त्वयासौ ।
यन् मां न भामिनि निभालयसि प्रभात-
नीलारविन्दमदभङ्गकरैः कटाक्षैः ॥४॥

धृत्वा पदस्खलनभीतिवशात् करं मे
यारूढवत्यसि शिलाशकलं विवाहे ।
सा मां विहाय कथमद्य विलासिनि द्या-
मारोहसीति हृदयं शतधा प्रयाति ॥५॥

निर्वूषणा गुणवती रसभावपूर्णा
सालंकृतिः श्रवणकोमलवर्णराजिः ।
सा मामकीनकवितेव मनोऽभिरामा
रामा कदापि हृदयान् मम नापयाति ॥६॥

चिन्ता शशाम सकलापि सरोरुहाणा-
मिन्दोश्च बिम्बमसमां सुषमामयासीत् ।
अभ्युद्गतः कलकलः किल कोकिलानां
प्राणप्रिये यदवधि त्वमितो गतासि ॥७॥

सोदामिनीविलसितप्रतिमानकाण्ड
दत्वा कियन्त्यपि दिनानि महेन्द्रभोगान्

मन्त्रोज्झितस्य नृपतेरिव राज्यलक्ष्मी—

भाग्यच्युतस्य करतो मम निर्गतासि ॥८॥

केनापि मे विलसितेन समुद्गतस्य

कोपस्य किं नु करभोरु वशंवदाभूः ।

यन् मां विहाय सहसैव पतिव्रतापि

यातासि मुक्तिरमणीसदनं विदूरम् ॥९॥

काव्यात्मना मनसि पर्यणमन् पुरा मे

पीयूषसारसरसास्तव ये विलासाः ।

तानन्तरेण रमणीरमणीयशीले

चेतोहरा सुकविता भविता कथं नः ॥१०॥

या तावकीनमधुरस्मितकान्तिकान्ता

भूमण्डले विफलतां कविषु व्यतानीत् ।

सा कातराक्षि विलयं त्वयि यातवत्यां

राकाधुना वहति वैभवमिन्दिरायाः ॥११॥

मन्दस्मितेन सुधया परिषिच्य या मां

नेत्रोत्पलैर्विकसितैरनिशं समीजे ।

सा नित्यमङ्गलमयी गृहदेवता मे

कामेश्वरी हृदयतो दयिता न याति ॥१२॥

भूमौ स्थिता रमण नाथ मनोहरेति

सम्बोधनैर्यमधिरोपितवत्यसि द्याम् ।

स्वर्गं गता कथमिव क्षिपसि त्वमेण—

शावाक्षि तं धरणिधूलिषु मामिदानीम् ॥१३॥

लावण्यमुज्ज्वलमपास्ततुलं च शीलं

लोकोत्तरं विनयमर्थमयं नयं च ।

एतान् गुणानशरणानथ मां च हित्वा

हा हन्त सुन्दरि कथं त्रिदिवं गतासि ॥१४॥

कान्त्या सुवर्णवरया परया च शुद्धया

नित्यं स्विकाः खलु शिखाः परितः क्षिपन्तीम् ।

चेतोहरामपि कुशेशयलोचने त्वां

जानामि कोपकलुषो बहनो ददाह ॥१५॥

कर्पूरवर्तिरिव लोचनतापहन्त्री

फुल्लाम्बुजस्रगिव कण्ठमुखैकहेतुः ।

चेतश्चमत्कृतिपदं कवितेव रम्या
नम्या नरीभिरमरीव हि सा विरेजे ॥१६॥

स्वप्नान्तरेऽपि खलु भामिनि पत्युरन्यं
या दृष्टवत्यसि न कंचन साभिलाषम् ।
सा सम्प्रति प्रचलितासि गुणैर्विहीनं
प्राप्तुं कथं कथय हन्त परं पुमांसम् ॥१७॥

दयितस्य गुणाननुस्मरन्ती
शयने सम्प्रति या विलोकितासीत् ।
अधुना खलु हन्त सा कृशाङ्गी
गिरमङ्गीकुरुते न भाषितापि ॥१८॥

रीति गिराममृतवृष्टिकरीं तदीयां
तां चाकृतिं कृतिवरैरभिनन्दनीयाम् ।
लोकोत्तरामथ कृतिं करुणारसाद्रां
स्तोतुं न कस्य समुदेति मनःप्रसारः । १९॥

---

(६) शान्तविलासः

(६) शान्तविलासः

विशालविषयाटवीवलयलग्नदावानल—

प्रसूत्वरशिखावलीविकलितं अशीयं मनः ।
अमन्दमिलदिन्दिरे निखिलमाधुरीमन्दिरे
मुकुन्दमुखचन्दिरे चिरमिदं चकोरायताम् ॥१॥

अये जलधिनन्दिनीनयननीरजालम्बन
ज्वलज्ज्वलनजित्वरज्वरभरत्वरभङ्गुरम् ।
प्रभातजलजोषमद्गारिमगर्वसर्वकष—
जंगत्त्रितयरोचनैः शिशिरयाशु मां लोचनैः ॥२॥

स्मृतापि तरुणातपं करुणया हरन्ती नृणा—
मभङ्गुरतनुत्विषां वलयिता शतैर्वियुताम् ।
कलिवन्दनगनन्दिनीतटसुरद्रुमालम्बिनी
मवीयमतित्चुम्बिनी भवतु कापि कादम्बिनी ॥३॥

कलिवन्दगिरिनन्दिनीतटवनान्तरं भावयन्
सदा पथि गतागतक्लमभरं हरन् प्राणिनाम् ।
लतावलिशतावृतो मधुरया रुचा संभृतो
ममाशु हरतु श्रमानतितरां तमालद्रुमः ॥४॥

वाचा निर्मलया सुधामधुरया यां नाथ शिक्षामदा—
स्तां स्वप्नेऽपि न संस्मराम्यहमहंभावावृतो निस्त्रयः ।
इत्यागःशतशालिनं पुनरपि स्वीयेषु मां बिभ्रत—
स्त्वत्तो नास्ति दयानिधिर्यदुपते मत्तो न मत्तोऽपरः ॥५॥

पातालं ब्रज याहि वा सुरपरीमारोह मेरोः शिरः
पारावारपरम्परास्तर तथाप्याशा न शान्तास्तव ।
आधिव्याधिरापराहत यदि क्षेमं निजं वाञ्छसि
श्रीकृष्णेति रसायनं रसय रे शून्यैः किमन्यैः श्रमैः ॥६॥

मृद्वीका रसिता सिता समशिता स्फीतं निपीतं पयः
स्वयतिन सुधाप्यधायि कतिधा रम्भाधरः खण्डितः ।
सत्यं ब्रूहि मवीय जीव भवता भूयो भवे भ्राम्यता
कृष्णेत्यक्षरयोरयं मधुरिमोद्गारः क्वचिल् लक्षितः ॥७॥

वज्रं पापमहीभृतां भवगदोद्रेकस्य सिद्धौषधं
मिथ्याज्ञाननिशाविशालतमसस्तिग्मांशुबिम्बोदयः ।

कूरक्लेशमहीरुहामुरुभरज्वालाजटालः शिखी
द्वारं निर्वृत्तिसन्धनो विजयते कृष्णेति वर्णद्वयम् ॥८॥

रे चेतः कथयामि ते हितमिवं वृन्दावने चारयन्
वृन्वं कोऽपि गवां नवाम्बुदनिभो बन्धुर्न कार्यस्त्वया ।
सौन्दर्यामृतमुद्गिरद्भिरभितः संमोह्य मन्दस्मितै-
रेष त्वां तव वल्लभांश्च विषयानाशु क्षयं नेष्यति ॥९॥

अव्याख्येयां वितरति परां प्रीतिमन्तनिमग्ना
कण्ठे लग्ना हरति नितरां यान्तरध्वान्तजालम् ।
तां द्राक्षाद्यैरपि बहुमतां माधुरीमुद्गिरन्तीं
कृष्णेत्याख्यां कथय रसने यद्यसि त्वं रसज्ञा ॥१०॥

मन्येवास्मिन् जगति बहवः पक्षिणो रम्यरूपा-
स्तेषां मध्ये मम तु महती वासना चातकेषु ।
यैरध्यक्षैरथ निजसखं नीरवं स्मारयद्भि-
श्चित्तारूढं भवति किमपि ब्रह्म कृष्णाभिधानम् ॥११॥

विष्वद्रीच्या भुवनमभितो भासते यस्य भासा
सर्वेषामप्यहमिति विदां प्रत्ययालम्बनं यः ।
तं पृच्छन्ति स्वहृदयतलावेदिनो विष्णुमन्या-
नन्यायोऽयं शिव शिव नृणां केन वा वर्णनीयः ॥१२॥

सेवायां यदि साभिलाषमसि रे लक्ष्मीपतिः सेव्यतां
चिन्तायामसि सस्पृहं यदि तदा चक्रायुधश्चिन्त्यताम् ।
आलापं यदि काङ्क्षसि स्मररिपोर्गाथा तदालप्यतां
स्वापं वाञ्छसि चेन् निर्गलमुखे चेतः सखे सुप्यताम् ॥१३॥

भवग्रीष्मप्रौढातपनिबहसंतप्तवपुषो
बलाबुन्मूल्य द्राङ् निगडमविवेकव्यतिकरम् ।
विशुद्धेऽस्मिन्नात्मामृतसरसि नैराश्यशिशिरे
विगाहन्ते द्वीरीकृतकलुषजालाः सुकृतिनः ॥१४॥

बन्धोन्मुक्त्यै खलु मखमुखान् कुर्वते कर्मपाशा-
नन्तःशान्त्यै मुनिशतमतानल्पचिन्तां भजन्ते ।
तीर्थे मज्जन्यशुभजलधेः पारमारोढुकामाः
सर्वं प्रामादिकमिह भवभ्रान्तिभाजां नराणाम् ॥१५॥

प्रथमं चुम्बितचरणा जङ्घाजानूरुनाभिहवयानि ।
आलिङ्ग्य भावना मे खेलतु विष्णोर्मुखाब्जशोभायाम् ॥१६॥

तरणोपायमपश्यन्नपि मामक जीव ताम्यसि कुतस्त्वम् ।
चेतःसरणावस्थां किं नागन्ता कदापि नन्दसुतः ॥१७॥

श्रियो मे मा सन्तु क्षणमपि च माद्यद्गजघटा-
मवभ्राम्यद्भृङ्गावलिमधुरञ्जंकारमुभगाः ।
निमग्नानां यासु द्रविणरसपर्याकुलदृशां
सपर्यासौकर्यं हरिचरणयोरस्तमयते ॥१८॥

किं निःशंकं शेषे शेषे वयसः समागतो मृत्युः ।
अथवा सुखं शयीथा निकटे जागर्ति जाह्नवी जननी ॥१९॥

संतापयामि किमहं धावं धावं धरातले हृदयम् ।
अस्ति मम शिरसि सततं नन्दकुमारः प्रभुः परमः ॥२०॥

रे रे मनो मम मनोभवशातनस्य
पादाम्बुजद्वयमनारतमानमन्तम् ।
किं मां निपातयसि संसृतिगर्तमध्ये
नैतावता तव गमिष्यति पुत्रशोकः ॥२१॥

मरकतमणिमेदिनीधरो वा तरुणतरस्तरुरेष वा तमालः ।
रघुपतिमवलोक्य तत्र दूरावृषिनिकरैरिति संशयः प्रपेदे ॥२२॥

तरणितनया किं स्यादेषा न तोयमयी हि सा
मरकतमणिज्योत्स्ना वा स्यान् न सा मधुरा कुतः ।
इति रघुपतेः कायच्छायाविलोकनकौतुकै-
र्वनवसतिभिः कैः कैरादौ न संदिदिहे जनैः ॥२३॥

चपला जलवाच् च्युता लता वा तरुमुख्यादिति संशये निमग्नः ।
गुरुनिःश्वसितैः कपिर्मनीषी निरणैषीदथ तां वियोगिनीति ॥२४॥

भूतिर्नीचगृहेषु विप्रसदने दारिद्र्यकोलाहलो
नाशो हन्त सतामसत्पथजुषामायुः शतानां शतम् ।
दुर्नीतिं तव वीक्ष्य कोपदहनज्वालाजटालोऽपि सन्
किं कुर्वे जगदीश यत् पुनरहं दीनो भवानीश्वरः ॥२५॥

आ मूलाद् रत्नसानोर्मलयवलयितादा च कूलात् पयोधे-
र्यावन्तः सन्ति काव्यप्रणयनपटवस्ते विशङ्कं वदन्तु ।
मृद्रीकामध्यनिर्यन्मसृणरसज्ञरीमाधुरीभाग्यभाजां
वाचामाचार्यतायाः पदमनुभवितुं कोऽस्ति धन्यो मदन्यः ॥२६॥

गिरां देवी बीणागुणरणनहीनादरकरा
यदीयानां वाचाममृतमयमाचामति रसम् ।

वचस्तस्याकर्ण्य श्रवणमुभगं पण्डितपते—

रधुन्वन् मूर्धानं नृपशुरथवायं पशुपतिः ॥२७॥

मद्वाणि मा कुरु विषादमनादरेण

मात्सर्यमग्नमनसां सहसा खलानाम् ।

काव्यारविन्दमकरन्दमधुव्रताना—

मास्येषु घास्यसितमां कति नो विलासान् ॥२८॥

मधु द्राक्षा साक्षादमृतमथ वामाधरमुधा

कदाचित् केषांचिन् न खलु विदधीरन्नपि मुदम् ।

ध्रुवं ते जीवन्तोऽप्यहह मृतका मन्दमतयो

न येषामानन्दं जनयति जगन्नाथभणितिः ॥२९॥

निर्माणे यदि मामिकोऽसि नितरामत्यन्तपाकद्रवन्—

मृद्वीकामधुमाधुरीमदपरीहारोद्गुराणां गिराम् ।

काव्यं तर्हि सखे सुखेन कथय त्वं संमुखे मादृशां

नो चेद् दुष्कृतभात्मना कृतमिव स्वान्ताद् बहिर्मा कृथाः ॥३०॥

धुर्यैरपि माधुर्यैर्द्राक्षाक्षीरेक्षुमाभितसुधानाम् ।

वन्द्यैव माधुरीयं पण्डितराजस्य कवितायाः ॥३१॥

शास्त्राण्याकलितानि नित्यविधयः सर्वेऽपि संभाविता

दिल्लीवल्लभपाणिपल्लवतले नीतं नवीनं वयः ।

संप्रत्युज्जितवासनं मधुपुरीमध्ये हरिः सेव्यते

सर्वं पण्डितराजराजितिलकेनाकारि लोकाधिकम् ॥३२॥

दुर्वृत्ता जारजन्मानो हरिष्यन्तीति शङ्कया ।

मवीयपद्मरत्नानां मञ्जूषैषा कृता मया ॥३३॥

जगज्जालं ज्योत्स्नामयनवसुधाभिर्जटिलयन्

जनानां संतापं त्रिविधमपि सद्यः प्रशमयन् ।

श्रितो वृन्दारण्यं नतनिखिलवृन्दारकवृतो

मम स्वान्तध्वान्तं तिरयतु नवीनो जलधरः ॥३४॥

ग्रीष्मचण्डकरमण्डलभीष्मज्वालसंसरणतापितमूर्तेः ।

प्रावृषेण्य इव वारिधरो मे वेदनां हरतु वृष्णिवरेण्यः ॥३५॥

अपारे संसारे विषमविषयारण्यसरणी

मम भ्रामं भ्रामं विगलितविरामं जडमतेः ।

परिश्रान्तस्यायं तरणितनयातीरनिलयः

समन्तात् संतापं हरिनवतमालस्तिरयतु ॥३६॥

आलिङ्गितो जलधिकन्यकया सलीलं
लग्नः प्रियङ्गुलतयेव तरुस्तमालः ।
देहावसानसमये हृदये मदीये
देवश्चकास्तु भगवानरविन्दनाभः ॥३७॥

नयनानन्दसंदोहतुन्दिलीकरणक्षमा ।
तिरयत्वाशु संतापं कापि कादम्बिनी मम ॥३८॥

गणिकाजामिलमुख्यानवता भवता बताहमपि ।
सीदन् भवमरुगतं करुणामूर्ते न सर्वथोपेक्ष्यः ॥३९॥

मलयानिलकालकूटयो रमणीकुन्तलभोगिभोगयोः ।
श्वपचात्मभुवोर्निरन्तरा मम भूयात् परमात्मनि स्थितिः ॥४०॥

निखिलं जगदेव नश्वरं पुनरस्मिन् नितरां कलेवरम् ।
अथ तस्य कृते कियानयं क्रियते हन्त जनैः परिश्रमः ॥४१॥

प्रतिपलमखिलालोकान् मृत्युमुखं प्रविशतो निरीक्ष्यापि ।
हा हन्त किमिति चित्तं विरमति नाद्यापि विषयेभ्यः ॥४२॥

सपदि विलयमेतु राज्यलक्ष्मीरुपरि पतन्त्वयवा कृपाणधाराः ।
अपहरतुतरां शिरः कृतान्तो मम तु मतिर्न मनागपंतु धर्मात् ॥४३॥

अपि बहलवहनजालं मूर्ध्नि रिपुर्मे निरन्तरं धमतु ।
पातयतु वासिधारामहमणुमात्रं न किञ्चिदपि भाषे ॥४४॥

---

(१०) आसफविलासः

(१०) आसफविलासः

श्रीगजवदनाय नमः ॥ अस्ति समस्तप्रशस्तभूपालमस्तकमणिमयूखमालालित-
चरणनखरशरदिन्दुचन्द्रिकाचयचमत्कारचुलुकितचराचरान्तरतिमिरघोरणिः सपुलकसुरासुर-
सुन्दरीसमुदगीयमानस्फारपारदपरम्परासहोदरयशःसुधापटलसङ्गवामाङ्गितवामाङ्गीकवाम-
देवकलेवरप्रतिभटीकृतलोकालोकावनिधरो महस्तरुणतरणिकिरणसरणिसमुल्लामितजगदण्ड-
मण्डलपुण्डरीकः साहिजहानाभिधश्चक्रवर्त्ती ।

अपि च —

पारोन्द्वाणां धुरीणैरवनिधरगुह्यगर्भतः प्रोत्पत्तद्भिः
स्वापभ्रंशप्रकोपप्रचलितनयनप्रान्तमाकर्ण्यमानः ।
यत्प्रस्थानान्तरुद्यत्प्रलयजलधरध्वानधिकारधीरो
धृष्टक्षीरोदतीरो जगति विजयते दुन्दुभिद्वन्द्वनावः ॥१॥

द्वारान्बोलन्मदान्धद्विरदधनघटागण्डपट्टप्रसर्पद्-
वानोद्दामप्रणालीमिलदलिवलयोद्गीतचापप्रतापाः ।
भूपास्तेऽपि प्रभातोन्मदकमलसमुल्लासिशोभाभिरामां
वैयग्रामान्धकारकथनदिनकृतो यस्य दृष्टिं श्रयन्ते ॥२॥

यस्योद्दामबिबानिशार्थविलसद्दानप्रवाहप्रथा-
माकर्ण्यविनिमण्डलागतवियद्वन्वीन्द्रवृन्दाननात् ।
ईर्ष्यानिर्भरफुल्लरोमनिकरव्यावलादूधःश्रवत्-
पीयूषप्रसरः सुरेन्द्रसुरभिः प्रावृट्पयोदायते ॥३॥

रुदतो निशि शंशवेन दूरीकृतनिद्रस्य गजाननस्य गौरी ।
उपगायति भीतये यदुद्यन्मदयूथाधिपयूथदानकीर्त्तिम् ॥४॥

स कदाचिद्विपुलबलवशीभवद्वसुमतीवलयवेल्लनीकृतयशोविमलान्शुकः प्रचण्डभुज-
दण्डमण्डलीभवत्कोदण्डनिःसरत्काण्डखण्डीकृताशेषशत्रवः करटतटनिर्गलन्मदद्रवनिर्झराणां
सम्प्रति समुत्पन्नानां धराधरशिशूनामिव रिङ्गतां मतङ्गजानां संघट्टैः प्रथमसमागमव्रस्त-
नवाङ्गनानासाग्रलम्बिमुक्ताफलचापल्यमलिल्लुचानां प्रतिखुरनिकरशिलातलसंघट्टसमुच्छल-
द्विद्युद्वल्लीकृतविपुलविस्फुलिङ्गच्छटापटलानां वाजिनां राजभिश्च समाकुलया सागरसमा-
नया सेनया समावृतो विषमतरारोहावरोहाभिः स्वरावृत्तिभिरिव क्लेशप्रचुरपरिणाममुखामि-
र्वैदिककर्मसरणिभिरिव पद्धतिभिरनाकलितदुःखलेशं कश्मीरदेशमाजगाम ।

यस्मिन्ननवरतमपरिमितपयोदपटलपर्यायितत्प्रालेयपुञ्जपञ्जरितेन परितः स्फुरता
रजतप्राकारेणैव गौरीगुरुणा हिमगिरिणा वेष्टितापरिमितकुसुमामोदमाद्यन्मधुवतव्रातगीत-
माहात्म्यैः कैरपि परिणतरसभारतुन्दिलानां फलानां प्रकरेणोपनम्रशाखाशतैरातिथेयैरिव

गृहस्थैरसंख्यैः शास्त्रिभिः शोभिता परिफुल्लपद्मिनीपरिषद्विधूननोद्धूतपरागपटलपाण्डुरितैश्च-
ञ्चुपुटैरतिरसलम्पटाभिवंरटाभिः कण्डूयितकपोलानां राजहंसानामावलिभिः सेवितैरेकीभव-
दिन्द्रनीलमणिमयूखमांसलानामन्तविभावनाविशेषविलोकनीयशेषशिखामणीनां सलिलानामा-
करैः कमनीयतरा निविडतरशाढलश्यामलिम्ना मरकतमणिमयीव समुल्लसति वसुमती ।

अथ तत्र सकलसामन्तचक्रवृद्धाचुम्बितनिखिलभूमण्डलमण्डनायितचरणकमलपरिमल-
लम्पटीभवद्बहलविवुधजनत्रातमाद्यदिन्द्रिन्द्रमञ्जुलगुञ्जितैर्मुखरितहरिदन्तरालो विलसित-
हिमशैलश्रृङ्गस्खलत्तुङ्गगङ्गातरङ्गाभिरामत्विषा शरदभ्रालिविभ्राजिशुभ्रांशुवरकिरण-
कान्तिद्विषा चतुरुदधिपारश्लिषा यशःमुधापटलेन परिपाण्डरितजगदण्डमण्डलोऽनवरतविद्वद्दु-
मद्रोहिदारिद्र्यचमाद्यद्विपोद्गमदपौधविद्रावणप्रौढपञ्चाननो महामहीरुह इव द्विजकुलाय-
हितः क्रतुरिव मधुरिव सकलमुमनःप्रसादनोऽपि हिमांशुरिव सकलासुमनःप्रसादनः समरा-
चितोप्यमराचितः सार्वभौमसंबन्धिषु सकलेषु सामन्तेषु वाङ्मयेष्विव काव्यकलापः काव्य-
कलापेष्विव ध्वनिः ध्वनिष्विव रसो रसेष्विव श्रृङ्गारः सकलसहृदयहृदयगमेन महिम्ना
मधुरिम्णा च सम्भावितः सकलशास्त्रसारावगाही नवाबासफजाही ।

कदाचित् कुतुकाकुलतया विविधसुमनःसमूहमुषमासमास्तरणसंभावितविश्वंभरावल-
यमुपरिमिलदलपुञ्जमञ्जुलगुञ्जितैर्बन्धिवृन्दवदनविनिर्गतविवुधवितपिविजयबिरुदावलीभि-
रिवानतकन्धैरसंख्यैरवनीरुहैः कठिनकरकरनिकरसंत्रासतः शरणागतैरिव तिमिरकुटुम्बै-
रम्बुनिकुरुम्बैरापूरिताभिर्वापीभिश्च मनोहरमेकीकृतमिव त्रैलोक्यलक्ष्मीलावण्यं निशातो-
पवनं प्रविशद्भिर्वाङ्मनसवर्त्मातिवर्तिपुञ्जीकृतसकलकुसुमसौकुमार्यसारमयैरवयवैः स्वय-
मनङ्गेनेव निर्मिताभिः भृशं नयननिपातस्थानीभवदङ्गीभिस्तनुतरतनुच्छायादन्तुरित-
वनान्तराभिर्निकषशिलातलोल्लिखिताभिरिव काञ्चनरेखाभिः निविडतरनीलपयोदभ्रमेणा-
गताभिरिव सौदामिनीभिर्दरविकसितरदनमणिकिरणसरणिसमाप्यायितचकोरीभिरुपरिवि-
भ्राम्यमाणेनापि स्वतो नीराजितात्मनेव परिफुल्लकमलेन राजितकरकिसलयाभिर्दूरा-
दुन्मुक्तपाथोरुहाणामुन्मुखं धावतामुन्मत्तमधुव्रतानामालिभिराकुलीकृताभिः काभिरपि किञ्चि-
दुच्चपरिणतफलग्रहणलालसातितुङ्गीभवत्कुचतटसमापतत्प्रियनयनसंकोचितेन चोन्नमितप-
रावर्तितभुजलताभिरन्याभिः करकमलकलितमुकुरमण्डलप्रतिबिम्बितप्रियवदनचुम्बनमुकुली-
कृताभिराभिः काभिरपि गायन्तीभिः सारिकावलिवृथाङ्गुलीकम्पसम्पादितवीणागीतभ्रमा-
भिरङ्गनाभिरनङ्गः समुल्लासयाम्बभूवे ।

तं च गुणानां परस्परसंसर्गजनितगुरुगर्वनिर्वासनाय विधिना निर्मितमिव सभामण्डलं
परमसौन्दर्यसुन्दरीकरणलालितलोचनलोभनीयमूर्तिं ताश्चानङ्गसर्वस्वायमानरूपयौवनशालि-
नीरवधीनभिरामतागुणस्य निदानानि प्रथमरसस्यागोचरं कविगवीनां तच्च निखिलजनन-
यननिर्माणसाफल्यमिव वनमालोवय चण्डीशकरताण्डवितचण्डदण्डाहतखण्डीकृतकोटिकोटी-
रकोटिभिर्धरणिगलधूलिधवलीभवदष्टाङ्गाभिरामैः पितामहादिभिरमरनिकरैः सेवितं भग-
वन्तममरेश्वराख्यं सदाशिवमर्चयितुमायातः कश्मीरमण्डलमाखण्डलो नयनसाहस्रविकृती-
कृताननमात्मानं सुकृतिपरम्परोपभोग्यास्त्रिदशतरुणीनिशातोपवनापहूतरमणीयतया निज-
नयनानामनानन्दनं नन्दनं च नाति बहु मेने ।

अथ सकललोकनिस्तारविस्तारितमहोपकारपरम्परापराधीनमानसेन प्रतिदिनमुद्यदन-
वद्यहृद्यगद्यपद्याद्यनेकविद्याविद्योतितान्तःकरणैः कविभिरुपास्यमानेन कृतयुगीकृतकलिका-
लेन कुमतिवृणजालसमाच्छादितवेदवनमार्गविलोकनाय समुद्दीपितसत्तर्कदहनज्वालाजालेन
मूर्तिमतेव नवाबासफखानमनःप्रसादेन द्विजकुलसेवाहेवाकिवाङ्मनःकायेन माथुरकुलसमु-
द्रेन्दुना रायमुकुन्देनादिष्टेन श्रीसार्वभौमसाहिजहानप्रसादाधिगतपण्डितरायपदवीविराजितेन
तैलङ्गकुलावतंसेन पण्डितजगन्नाथेनासफविलासाख्येयमाख्यायिका निरमीयत । सेयमनुग्रहेण
सहृदयानामनुदिनमुल्लसिता भवतात् ।

इति श्रीतैलङ्गवेङ्गिनाटीयकुलोद्भवश्रीपण्डितराजजगन्नाथविरचिता
आख्यायिका समाप्ता ।

—————

(११) रसगङ्गाधरमात्रस्थपद्यानि

(११) रसगङ्गाधरमात्रस्थपद्यानि

॥ उपक्रमांशपद्यानि ॥

स्मृतापि तरुणातपं करुणया हरन्ती नृणा-
मभङ्गुरतनुत्विषां बलयिता शतैर्विद्युताम् ।
कलिन्वगिरिनन्दिनीतटसुरद्रुमालम्बिनी
मवीयमतिचुम्बिनी भवतु कापि कावम्बिनी ॥१॥

श्रीमज्ज्ञानेन्द्रभिक्षोरधिगतसकलरूढमविद्याप्रपञ्चः
काणादीराक्षपादीरपि गहनगिरो यो महेन्द्रादवेदीत् ।
देवादेवाध्यगीष्ट स्मरहरनगरे शासनं जैमिनीयं
शेषाङ्कप्राप्तशेषामलभणितिरभूत् सर्वविद्याधरो यः ॥२॥

पाषाणादपि पीयूषं स्यन्दते यस्य लीलया ।
तं वन्दे पेरुभट्टाख्यं लक्ष्मीकान्तं महागुरुम् ॥३॥

निमग्नेन क्लेशैर्मननजलधेरन्तरुदरं
मयोष्णीतो लोके ललितरसगङ्गाधरमणिः ।
हरन्तन्तर्ध्वान्तं हृदयमधिरूढो गुणवता-
मलङ्कारान् सर्वानपि गलितगर्वान् रचयतु ॥४॥

परिष्कुर्वन्त्वर्थान् सहृदयधुरीणाः कतिपये
तथापि क्लेशो मे कथमपि गतार्थो न भविता ।
तिमीन्द्राः संक्षोभं विदधतु पयोधेः पुनरिमे
किमेतेनायासो भवति विफलो मन्दरगिरेः ॥५॥

निर्माय नूतनमुवाहरणानुरूपं
काव्यं मयात्र निहितं न परस्य किञ्चित् ।
किं सेव्यते सुमनसां मनसापि गन्धः
कस्तूरिकाजननशक्तिभृता मृगेण ॥६॥

मननतरितीर्णविद्यार्णवो जगन्नाथपण्डितनरेन्द्रः ।
रसगङ्गाधरनाम्नी करोति कुतुकेन काव्यमीमांसाम् ॥७॥

रसगङ्गाधरनामा सन्दर्भोऽयं चिरं जयतु ।
किं च कुलानि कवीनां निसर्गसम्पञ्चि रञ्जयतु ॥८॥

॥ उदाहरणपद्यानि ॥

अगाधं परितः पूर्णमालोक्य स महार्णवम् ।

हृदयं रामभद्रस्य सस्मार पवनात्मजः ॥१॥

अङ्कितान्यक्षसंघातैः सरोगाणि सदैव हि ।

शरीरिणां शरीराणि कमलानि न संशयः ॥२॥

अतिमात्रबलेषु चापलं विदधानः कुमतिविनश्यति ।

त्रिपुरद्विषि वीरतां बहून्मर्त्यैः कुसुमायुधो यथा ॥३॥

अपहाय सकलबान्धवचिन्तामुद्रास्य गुरुकुलप्रणयम् ।

हा तनय विनयशालिन् कथमिव परलोकपथिकोऽभूः ॥४॥

अपि वक्ति गिरां पतिः स्वयं यदि तासामधिदेवतापि वा ।

अयमस्मि पुरो ह्याननस्मरणोल्लङ्घितवाङ्मयाम्बुधिः ॥५॥

अबलानां श्रियं हृत्वा वारिवाहैः सहानिशम् ।

तिष्ठन्ति चपला यत्र स कालः समुपस्थितः ॥६॥

अभिरामतासदनमम्बुजानने नयनद्वयं जनमनोहरं तव ।

इयति प्रपञ्चविषयेऽपि वैधसे तुलनामुदञ्चति परस्पररत्नना ॥७॥

अमृतद्रवमाधुरीभृतः सुखयन्ति श्रवसी सखे गिरः ।

नयने शिशिरीकरोतु मे शरदिन्दुप्रतिमं मुखं तव ॥८॥

अमृतस्य चन्द्रिकाया ललितायाश्चापि कवितायाः ।

सुजनस्य च निर्माणं जनयति नहि कस्य सन्तोषम् ॥९॥

अम्बरत्यम्बरं यद्वत् समुद्रोऽपि समूद्रति ।

विक्रमार्कमहीपाल तथा त्वं विक्रमार्कसि ॥१०॥

अम्भोजिनीबान्धवनन्दनायां कूजन् बकानां समजो विरेजे ।

रूपान्तराक्रान्तगृहः समन्तात् पुञ्जीभवञ् शुक्ल इवाश्रयार्थी ॥११॥

अयं सज्जनकार्पासरक्षणकहुताशनः ।

परदुःखाग्निशमनमारुतः केन वर्ण्यते ॥१२॥

अयि पवनरयाणां निर्वयानां हयानां श्लथय गतिमहं नो सङ्गरं द्रष्टुमीहे ।

श्रुतिविवरममी मे दारयन्ति प्रकुप्यद्भुजगनिभभुजानां बाहुजानां निनावाः ॥१३॥

अयि लावण्यजलाशय तस्या हा हन्त मीननयनायाः ।

दूरस्थे त्वयि किं वा कथयामो विस्तरेणालम् ॥१४॥

अये राजन्नाकर्णय कुतुकमाकर्णनयन

स्फुरन्ती हस्ताम्भोरुहि तव कृपाणी रणमुखे ।

विपक्षाणां वक्षस्यहह तरुणानां निपतति

प्रगल्भाः श्यामानामनुपरतकामाः प्रकृतयः ॥१५॥

अये राजन्नाकर्णय कुतुकमाकर्णनयन

त्वदाधारा कीर्तिर्वसति किल मौलौ दशदिशाम् ।

त्वदेकालम्बोऽयं गुणगणकदम्बो गुणनिधे

मुखेषु प्रौढानां विलसति कवीनामविरतम् ॥१६॥

अये लीलाभग्नत्रिपुरहरकोदण्डमहिमन्

कथा यन् नोदञ्चत्यतुलबलधैर्यस्य भवतः ।

अयं को वा तत्र प्रसृमरफणाकोणनिहित-

क्षितिः शेषः श्रीमान् कमठकुलचूडामणिरपि ॥१७॥

अर्जुनस्य गुरुर्मायामनुजः परमः पुमान् ।

गुञ्जापुञ्जधरः पायादपायादिह कोऽपि वः ॥१८॥

अर्थिनो दातुमेवेति त्रातुमेवेति कातराः ।

जातोऽयं हन्तुमेवेति वीरास्त्वां देव जानते ॥१९॥

अर्थभिश्छिद्यमानोऽपि स मुनिर्न व्यकम्पत ।

विनाशोऽप्युन्नतः स्थैर्यं न जहाति द्रुमो यथा ॥२०॥

अलकाः फणिशावतुल्यशीला नयनान्ताः परिपुङ्खितेषुलीलाः ।

चपलोपमिता खलु स्वयं या वत लोके सुखसाधनं कथं सा ॥२१॥

आह्लादिनी नयनयो रुचिरन्दवीव कण्ठे कृतातिशिशिराम्बुजमालिकेव ।

आनन्दिनी हृदि गता रसभावनेव सा नैव विस्मृतिपथं मम जातु याति ॥२२॥

इदमुदधेरुदरं वा नयनं वात्रेरुतेश्वरस्य मनः ।

वशरथगृहे तदानीमेवं संशेरते स्म कवयोऽपि ॥२३॥

इन्दुना परसौन्दर्यसिन्धुना बन्धुना विना ।

ममायं विषमस्तापः केन वा शमयिष्यते ॥२४॥

इन्दुस्तु परमोत्कृष्टो यः क्षीणो वर्धते मुहुः ।

धिगिवं यौवनं तन्वि क्षीणं न पुनरेति यत् ॥२५॥

इयति प्रपञ्चविषये तीर्थानि कियन्ति सन्ति पुण्यानि ।

परमार्थतो विचारे देवी गङ्गा तु गङ्गोव ॥२६॥

ईश्वरेण समो ब्रह्मा पिता साक्षान् महेश्वरः ।
 पार्वत्या सदृशी लक्ष्मीर्माता मातुः समा भुवि ॥
 पितास्य काष्ठसदृशः स्वयं पावकसन्निभः ॥२७॥

उत्सङ्गो तव गङ्गो पायं पायं पयोऽतिमधुरतरम् ।
 शमिताखिलश्रमभरः कथय कदाहं चिराय शयिताहे ॥२८॥

उदुम्बरफलानीव ब्रह्माण्डान्यत्ति यः सदा ।
 सर्वगर्वापहः कालस्तस्य के मशका वयम् ॥२९॥

उन्मूलितः सह मदेन बलाद् बलारेरुत्थापितो बलभृतां सह विस्मयेन ।
 नीलातपत्रमणिदण्डरुचा सहैव पाणौ धृतो गिरिधरेण गिरिः पुनानु ॥३०॥

उपकारमस्य साधोर्नैवाहं विस्मरामि जलदस्य ।
 दृष्टेन येन सहसा निवेद्यते नवघनश्यामः ॥३१॥

उर्वी शासति मय्युपद्रवबलवः कस्यापि न स्यादिति
 प्रौढं व्याहरतो वचस्तव कथं देव प्रतीमो वयम् ।
 प्रत्यक्षं भवतो विपक्षनिवहंर्द्यामुत्पतद्भिः क्रुधा
 यद् युष्मत्कुलकोटिमूलपुरुषो निर्भिद्यते भास्करः ॥३२॥

ऋतुराजं भ्रमरहितं यदाहमाकर्णयामि नियमेन ।
 आरोहति स्मृतिपथं तदैव भगवान् मुनिर्व्यासः ॥३३॥

एकीभवत्प्रलयकालपयोधिकल्प-
 मालोक्य संगरगतं कुरुवीरसेन्यम् ।
 सस्मार तल्पमहिपुङ्गवकायकान्तं
 निद्रां च योगकलितां भगवान् मुकुन्दः ॥३४॥

एतावति प्रपञ्चे सुन्दरमहिलासहस्रभरितेऽपि ।
 अनुहरति सुभग तस्या वामार्धं दक्षिणार्धस्य ॥३५॥

एतावति प्रपञ्चेऽस्मिन् सदेवासुरमानुषे ।
 केनोपमीयतां तज्ज्ञै रामो रामपराक्रमः ॥३६॥

एतावति महीपालमण्डलेऽवनिमण्डन ।
 तारकापरिवन्मध्ये राजन् राजेव राजसे ॥३७॥

कटु जल्पति कश्चिदल्पवेदी यदि चेदीदृशमत्र किं विबध्मः ।
 कथमिन्दुरिबाननं त्वदीयं सकलङ्कः स कलङ्कहीनमेतत् ॥३८॥

कतिपयदिवसविलासं नित्यसुखासङ्गमङ्गलसवित्री ।
खर्वयति स्वर्वासं गोर्वाणधुनीतटस्थितिनितराम् ॥३९॥

कमलति वदनं यस्यामलयन्त्यलका मृणालतो बाहू ।
शैबालति रोमावलिरद्भुतसरसीव सा बाला ॥४०॥

करकलितचक्रघटनो नित्यं पीताम्बरस्तमोऽरातिः ।
निजसेविजाड्यनाशनचतुरो हरिरस्तु भूतये भवताम् ॥४१॥

करतलनिर्गलदविरलदानजलोल्लासितावनीवलयः ।
घनदाग्रमहितमूर्तिर्जयतितरां सार्वभौमोऽयम् ॥४२॥

कलितकुलिशघाताः केऽपि खेलन्ति वाताः कुशलमिह कथं वा जायतां जीविते मे ।
अयमपि वत गुञ्जन्नालि माकन्दमौलौ चुलुकयति मदीयां चेतनां चञ्चरीकः ॥४३॥

कलिन्दशैलादियमाप्रयागं केनापि दीर्घा परिखा निखाता ।
मन्ये तलस्पर्शविहीनमस्यामाकाशमानीलमिदं विभाति ॥४४॥

कस्तूप्येन् मार्मिकस्तन्वि रमणीयेषु वस्तुषु ।
हित्वान्तिकं सरोजिन्याः पश्य याति न षट्पदः ॥४५॥

कातराः परदुःखेषु निजदुःखेष्वकातराः ।
अर्थेष्वलोभा यशसि सलोभाः सन्ति साधवः ॥४६॥

कान्तारे विलपन्तीनां त्वदरातिमृगीदृशाम् ।
देवनानि समाकर्ण्य हरिद्भिरपि चुक्षुभे ॥४७॥

कारुण्यकुसुमाकाशः शान्तिशैत्यहुताशनः ।
यशःसौरभ्यलशुनः पिशुनः साधुदुःखदः ॥४८॥

किं कुर्वते दरिद्राः कासारवती धरा मनोज्ञतरा ।
कोपावनस्त्रिलोकां . . . . . ॥४९॥

किं नाम तेन न कृतं मुकृतं पुरारे दासीकृता न खलु का भुवनेषु लक्ष्मीः ।
भोगा न के बुभुजिरे विबुधैरलभ्या येनाचितोऽसि करुणाकर हेलयापि ॥५०॥

किमहं कथयामि योषितामधरं बिम्बफलं समर्प्य याः ।
सुरसानि हरन्ति हन्त हा विदुषां पुण्यफलानि सत्वरम् ॥५१॥

कियद्विदमधिकं मे यद् द्विजायार्थयित्रे कवचमरमणीयं कुण्डले चार्पयामि ।
अकरुणमवकृत्य द्राक् कृपाणेन निर्यद्वहलरुधिरधारं मौलिमावेदयामि ॥५२॥

कुङ्कुमद्रवलिप्ताङ्गः काषायवसनो यतिः ।
कोमलातपबालाभः सन्ध्याकालो न संशयः ॥५३॥

कुचकलशेषबलानामलकायामथ पयोनिधेः पुलिने ।
क्षितिपाल कीर्तयस्ते हारन्ति हरन्ति हीरन्ति ॥५४॥

कुचाभ्यामालीढं सहजकठिनाभ्यामपि रभे
न काठिन्यं धत्ते तव हृदयमत्यन्तमृदुलम् ।
मृगाङ्गानामन्तर्जननि निवसन्ती खलु चिरं
न कस्तूरी दूरीभवति निजसौरभ्यविभवात् ॥५५॥

कुण्डलीकृतकोदण्डदोर्दण्डस्य पुरस्तव ।
मृगारातेरिव मृगाः परे नैवावतस्थिरे ॥५६॥

कुत्र शैवं धनुरिदं क्व चायं प्राकृतः शिशुः ।
भङ्गस्तु सर्वसंहर्त्रा कालेनैव विनिर्मितः ॥५७॥

कुलिशमिव कठिनमसतां हृदयं जानीहि हृदयमिव कुलिशम् ।
प्रकृतिः सतां सुमधुरा सुधेव हि प्रकृतिरिव च सुधा ॥५८॥

कुसुमानि शरा मृणालजालान्यपि कालायसकृकशान्यभूवन् ।
सुदृशो दहनायते स्म राका भवनाकाशमथाभवत् पयोधिः ॥५९॥

कृतमपि महोपकारं पय इव पीत्वा निरातङ्कम् ।
प्रत्युत हन्तुं यतते काकोदरसोदरः खञ्जे जगति ॥६०॥

कृत्वा सूत्रैः सुगूढार्थैः प्रकृतेः प्रत्ययं परम् ।
आगमान् भावयन् भाति वैयाकरणपुङ्गवः ॥६१॥

कृपया सुधया सिञ्च हरे मां तापमूर्च्छितम् ।
जगज्जीवन तेनाहं जीविष्यामि न संशयः ॥६२॥

कृष्णपक्षाधिकरुचिः सदा सम्पूर्णमण्डलः ।
भूपोऽयं निष्कलङ्ककात्मा मोदते वसुधातले ॥६३॥

केऽपि स्मरन्त्यनुसरन्ति च केचिदन्ये
पश्यन्ति पुण्यपुरुषाः कति च स्पृशन्ति ।
मातर्मुरारिचरणाम्बुजमाधिव गङ्गे
भाग्याधिकाः कतिपये भवतीं पिवन्ति ॥६४॥

कोदण्डच्युतकाण्डमण्डलसमाकीर्णत्रिलोकीतलं
रामं वृष्टवतां रणे दशमुखप्राणापहारोद्यतम् ।

दुर्वर्शोऽपि नृणामभूदुरुमरुद्वेगप्रचण्डीकृत-

ज्वालाभिर्जगतीतलं कवल्यन् कालानलो गोचरः ॥६५॥

कोपेऽपि वदनं तन्वि तुल्यं कोकनदेन ते ।

उत्तमानां विकारेऽपि नापति रमणीयता ॥६६॥

कोमलातपशोणाभ्रसन्ध्याकालसहोदरः ।

काषायवसनो याति कुङ्कुमालेपनो यतिः ॥६७॥

कौमुदीव भवती विभाति मे कातराक्षि भवतीव कौमुदी ।

अम्बुजेन तुलितं विलोचनं लोचनेन च तवाम्बुजं समम् ॥६८॥

क्रूरसत्त्वाकुलो दोषाकरभूस्तोयधिर्यथा ।

न तथा त्वं यतो भूप स्थिरधीरसि निर्मलः ॥६९॥

क्वचिदपि कार्ये मृदुलं क्वापि च कठिनं विलोक्य हृदयं ते ।

को न स्मरति नराधिप नवनीतं किं च शतकोटिम् ॥७०॥

क्व वा रामः कामप्रतिभटललाटतपवल-

स्तव क्वामी वीरा रणशिरसि धीरा मखभुजाम् ।

दिधक्षोस्त्रैलोक्यं प्रलयशिखिनः पद्ममथन-

प्रगल्भैः प्रालेयैः प्रशममसि कर्तुं व्यवसितः ॥७१॥

क्व शुक्तयः क्व वा मुक्ताः क्व पङ्कजः क्व च पङ्कजम् ।

क्व मृगाः क्व च कस्तूरी धिग् विधातुर्विदग्धताम् ॥७२॥

क्व सा कुसुमसाराङ्गि सीता चन्द्रकलोपमा ।

क्व रक्षःखदिराङ्गारमध्यसंवासर्वशसम् ॥७३॥

खर्वीकृतेन्द्रगर्वं त्वरया चक्रेण भिन्ननक्रमुख ।

लीलात्तकोलमूर्त्तं मामुद्धर्तुं कथं न शक्तोऽसि ॥७४॥

खलः कापटचदोषेण दूरेणैव विसृज्यते ।

अपायशङ्किभिर्लोकैर्विषेणाशीविषो यथा ॥७५॥

खलानामुक्तयो हन्त कोमलाः शीतला अपि ।

हृदयानीह साधूनां छिन्दन्त्यथ दहन्ति च ॥७६॥

गगनचरं जलबिम्बं कथमिव पूर्णं वदन्ति विद्वांसः ।

दशरथचत्वरचारी हृज्ज्वरहारी विधुस्तु परिपूर्णः ॥७७॥

गगनाद् गलितो गभस्तिमानुत वाऽयं शिशिरो विभावसुः ।

मृनिरेवमरुन्धतीपतिः सकलज्ञः समशेत राघवे ॥७८॥

गङ्गा हृद्या यथा गङ्गा गङ्गा गङ्गेव पावनी ।
हरिणा सवृशो बन्धुर्हरितुल्यः परो हरिः ॥७९॥

गाम्भीर्येणातिमात्रेण महिम्ना परमेण च ।
राघवस्य द्वितीयोऽब्धिरम्बुधेश्चापि राघवः ॥८०॥

गाहितमखिलं विपिनं परितो वृष्टाश्च विटपिनः सर्वे ।
सहकार न प्रपेदे मधुपेन तथापि ते समं जगति ॥८१॥

गिरं समाकर्णयितुं यदीयां सदा रसज्ञैरनुभावनीयाम् ।
समीहते नित्यमनन्यचेता नभस्वदात्मभरिवंशनेता ॥८२॥

गिरामविषयो राजन् विस्तारस्तव चेतसः ।
सावकाशतया यत्र शेते विश्वाश्रयो हरिः ॥८३॥

गीष्पतिरप्याङ्गिरसो गदितुं ते गुणगणान् सगर्वो न ।
इन्द्रः सहस्रनयनोऽप्यद्भुतरूपं परिच्छेत्तुम् ॥८४॥

गुणवृद्धी परे यस्मिन् नैव स्तः प्रत्ययात्मके ।
बुधेषु सदिति ख्यातं तद् ब्रह्म समुपास्महे ॥ ८५॥

चकोरनयनानन्दि कहलाराह्लादकारणम् ।
तमसां कदनं भाति वदनं सुन्दरं तव ॥८६॥

चन्द्रांशुनिर्मलं वारि चन्द्रो हंससमद्युतिः ।
हंसास्तु शरदि स्मेरपुण्डरीकमनोरमाः ॥८७॥

चाञ्चल्ययोगि नयनं तव जलजानां श्रियं हरतु ।
विपिनेऽतिचञ्चलानामपि च मृगाणां कथं हरति ॥८८॥

जगति नरजन्म तस्मिन् वैदुष्यं तत्र सत्कविता ।
कवितायां परिणामो दुष्प्रापः पुण्यहीनेन ॥८९॥

जगत्त्रयत्राणधृतव्रतस्य क्षमातलं केवलमेव रक्षन् ।
कथं समारोहसि हन्त राजन् सहस्रनेत्रस्य तुलां द्विनेत्रः ॥९०॥

जनयन्ति परप्रीतिं नराः सत्कुलसम्भवाः ।
नहि कारस्करः क्वापि तापनिर्वापणक्षमः ॥९१॥

जीवितं मृत्युना लीढं सम्पदः श्वासविभ्रमाः ।
रामाः क्षणप्रभारामाः शल्यान्येतानि द्वेहिनाम् ॥९२॥

ज्योत्स्नाभमञ्जुहसिता सकलकलाकान्तकान्तवदनश्रीः ।

राकेव रम्यरूपा राघवरमणी विराजते नितराम् ॥९३॥

तल्पगतापि च सुतनुः श्वासासङ्गं न या सेहे ।

सम्प्रति सा हृदयगतं प्रियपाणिं मन्दमाक्षिपति ॥९४॥

तापत्रयं खलु नृणां हृदि तावदेव यावन् न ते बलति देव कृपाकटाक्षः ॥

प्राचीललाटपरिचुम्बिणि भानुबिम्बे पङ्कजरुहोदरगतानि कुतस्तमांसि ॥९५॥

तीर्थं गङ्गा तदितरदपां निर्मलं सङ्घमात्रं

देवौ तस्याः प्रसवनिलयौ नाकिनोऽन्ये वराकाः ।

सा यत्रास्ते स हि जनपदो मृत्तिकामात्रमन्यत्

तां यो नित्यं नमति स बुधो बोधशून्यस्ततोऽन्यः ॥९६॥

त्वत्प्रतापमहादीपशिखाविपुलकज्जलैः ।

नूनं नभस्तले नित्यं नीलिमा नूतनायते ॥९७॥

त्वदङ्गणसमुद्भूता सिक्ता कुङ्कुमवारिभिः ।

त्वदङ्गणतुलनां याति कदाचिल् लवलीलता ॥९८॥

त्वद्विपक्षमहीपालाः स्वर्वालाधरपल्लवम् ।

पीडयन्तितरां तीव्रदारुणैर्दशनक्षतैः ॥९९॥

त्वयि कुपिते रिपुमण्डलखण्डनपाण्डित्यसम्पदुद्वण्डे ।

गिरिगहनेऽरिवधूनां दिवसैः सह लोचनानि वर्षन्ति ॥१००॥

त्वां गीर्वाणगुरुं सर्वे वदन्तु कवयस्तु ते ।

समानकक्षस्तेनासीत्येषोऽर्थस्तु मतो मम ॥१०१॥

त्वामन्तरात्मनि लसन्तमनन्तमज्ञा-

स्तीर्थेषु हन्त मदनान्तक शोधयन्तः ।

विस्मृत्य कण्ठतटमध्यपरिस्फुरन्तं

चिन्तामणिं क्षितिरेजःसु गवेषयन्ति ॥१०२॥

वन्तप्रभापुष्पचिता पाणिपल्लवशोभिनी ।

केशपाशालिवृन्देन सुवेषा हरिणक्षणा ॥१०३॥

वशाननेन दृष्टेन नीयमाना बभौ सती ।

द्विरदेन मदन्धेन कृष्यमाणेव पद्मिनी ॥१०४॥

दूरीकर्तुं प्रियं बाला पद्मेनाताडयद् रुषा ।

स बाणेन हतस्तेन तामाशु परिष्वजे ॥१०५॥

दृष्टिर्मृगीदृशोऽत्यन्तं श्रुत्यन्तपरिशीलनी ।

मुच्यन्ते बन्धनात् केशा विचित्रा बंधसी गतिः ॥१०६॥

देव त्वद्दर्शनादेव लीयन्ते पुण्यराशयः ।

किं चादर्शनतः पापमशेषमपि नश्यति ॥१०७॥

द्राक्षेव मधुरं वाक्यं चरितं कौमुदी यथा ।

सदैवार्द्राणि चेतांसि सुधेव सुमहात्मनाम् ॥१०८॥

द्रुमपङ्कजविद्वांसः सर्वसंतोषपोषकाः ।

मुधेव हन्त हन्यन्ते कुठारहिमदुर्जनैः ॥१०९॥

द्रोहो निरागसां लोके हीनो ह्यालह्लादपि ।

अयं हन्ति कुलं साग्रं भोक्तारं केवलं तु सः ॥११०॥

नगरान्तर्महीन्द्रस्य महेन्द्रमहितश्रियः ।

सुरालये खलु क्षीबा देवा इव विरेजिरे ॥१११॥

न नगाः कान्तनगा यद् रुदतीषु त्वदरिभूपसुदतीषु ।

शकलीभवन्ति शतधा शङ्के श्रवणेन्द्रियाभावात् ॥११२॥

नयनानि वहन्तु खञ्जनानामिह नानाविधमङ्गभङ्गभाग्यम् ।

सदृशं कथमाननं सुशोभं मुदृशो भङ्गुरसम्पदाम्बुजेन ॥११३॥

नयनेन्द्रिन्दिरानन्दमन्दिरं मिलदिन्दिरम् ।

इदमिन्दीवरं मन्ये सुन्दराङ्गि तवाननम् ॥११४॥

नयने मुदृशां पुरो रिपूणां वचने वश्यगिरां महाकवीनाम् ।

मिथिलापतिनन्दिनीभुजान्तःस्थित एव स्थितिमाप रामचन्द्रः ॥११५॥

नवप्रसङ्गं दयितस्य लोभादङ्गीकरोति स्म यदा नताङ्गी ।

श्लथं तदालिङ्गनमप्यकस्माद् धनो निनादैर्धनतां निनाय ॥११६॥

नवाङ्गनेवाङ्गगेऽपि गन्तुमेष प्रकम्पते ।

इयं सौराष्ट्रजा भारी महामातृ इवोद्भटा ॥११७॥

नवोच्छलितयोवनस्फुरदखर्वगर्वज्वरे

मदीयगुरुकार्मुकं गलितसाध्वसं वृश्चति ।

अयं पततु निर्दयं दलितदृप्तभूभृद्गल-

स्खलद्रुधिरघस्मरो मम परश्वधो भैरवः ॥११८॥

निखिलजगन्महनीया यस्याभा नवपयोधरवत् ।

अम्बुजवद् विपुलतरे नयने तद् ब्रह्म संश्रये सगुणम् ॥११९॥

निखिले निगमकदम्बे लोकेष्वप्येष निर्विवादोऽर्थः ।

शिव इव गुरुर्गरीयान् गुरुरिव सोऽयं सदाशिवोऽपि तथा ॥१२०॥

नितरां धनमाप्नुमर्थिभिः क्षितिप त्वां समुपास्य यत्नतः ।

निधनं समलम्भि तावकी खलु सेवा जनवाञ्छितप्रदा ॥१२१॥

नितरां हितयाद्य निद्रया मे बत यामे चरमे निवेदितायाः ।

सुदृशो वचनं शृणोमि यावन् मयि तावत् प्रचुकोप वारिवाहः ॥१२२॥

नितान्तं यौवनोन्मत्ता गाढरक्ताः रुदाहवे ।

वसुन्धरां समालिङ्ग्य शरते वीर तेऽरयः ॥१२३॥

नितान्तरमणीयानि वस्तूनि करुणोज्झितः ।

कालः संहरते नित्यमभावादिव चक्षुषः ॥१२४॥

निरपायं सुधापायं पयस्तव पिबन्ति ये ।

जहनुजे निर्जरावासं वसन्ति भुवि ते नराः ॥१२५॥

निर्मलाम्बररम्यश्रीः किञ्चिद्दृशिततारका ।

हंसावलीहारयुता शरद् विजयतेतराम् ॥१२६॥

निशाकरावालि कलङ्कपङ्ककिलाद्

गुणाधिकं निर्मलमाननं ते ।

अनल्पमाधुर्यकिरोऽधरादिमा

गिरोऽधरा गुप्तरसाः कवीनाम् ॥१२७॥

निष्कलङ्क निरातङ्क चतुःषष्टिकलाधर ।

सदापूर्ण महीप त्वं चन्द्रोऽसीति मृषा वचः ॥१२८॥

नीतो नासान्तिकं तन्व्या मालत्याः कुसुमोत्करः ।

बन्धूकभावमानिन्ये रागेणाधरवर्तिना ॥१२९॥

नृत्यत्त्वद्वाजिराजिप्रखरखुरपुटप्रोद्धतैर्धूलिजालै-

रालोकालोकभूमीधरमतुलनिरालोकभावं प्रयाते ।

विश्रान्ति कामयन्ते रजनिरिति धिया भूतले सर्वलोकाः

कोकाः क्रन्दन्ति शोकानलविकलतया किं च नन्दन्त्यलूकाः ॥१३०॥

पञ्चशाखः प्रभो यस्ते शाखा मुरतरोरसौ ।

अन्यथानेन पूर्यन्ते कथं सर्वमनोरथाः ॥१३१॥

पद्मपत्रैर्नृणां नेत्रैः सह लोकत्रयश्रिया ।

उन्मीलन्तो निमीलन्तो जयन्ति सवितुः कराः ॥१३२॥

पद्मासनप्रमुखनिर्जरचित्तवृत्ति-

दुष्प्रापदिव्यमहिमन् भवतो गुणीघान् ।

तुष्टूषतो मम नितान्तविशृङ्खलस्य

मन्तुं शिशोः शिव न मन्तुमिहासि योग्यः ॥१३३॥

परिफुल्लाब्जनयना चन्द्रिका चारुहासिनी ।

हंसावलीहारयुता शरद् विजयतेतराम् ॥१३४॥

पाण्डित्यं परिहृत्य यस्य हि कृते बन्धित्वमालम्बितं

दुष्प्रापं मनसापि यो गुरुतरैः क्लेशैः पदं प्रापितः ।

रूढस्तत्र स चेन् निर्गीर्य सकलां पूर्वोपकारावलीं

दुष्टः प्रत्यवतिष्ठते तदधुना कस्मिं किमाचक्ष्महे ॥१३५॥

पूर्वं नयनयोर्लङ्घना ततो मग्ना मनस्यभूत् ।

अथ संव प्रियस्यासीत् सर्ववेदनगोचरा ॥१३६॥

प्रथमं श्रितकञ्जकोरकाभावथ शोभामनुभूय कन्दुकानाम् ।

अधुना श्रयितुं कुचौ यतेते दयिते ते करिशावकुम्भलीलाम् ॥१३७॥

प्रकुल्लकटलारनिभा मुखश्री

रदच्छदः कुङ्कुमरम्यरागः ।

नितान्तशुद्धा तव तन्वि वाणी

विभाति कर्पूरपरम्परेव ॥१३८॥

प्रमोदभरतुन्दिलप्रमथदत्ततालावली-

विनोदिनि विनायके डमरुडिण्डिमध्वानिनि ।

ललाटतटविस्फुटभ्रवकृपीटयोनिच्छटो

हठोद्धतजटोद्भटो गतपटो नटो नृत्यति ॥१३९॥

प्राणापहरणेनासि तुल्यो हालाहलेन मे ।

शशाङ्क केन मुग्धेन सुधांशुरिति भाषितः ॥१४०॥

प्राणेशविरहक्लान्तः कपोलस्तव सुन्दरि ।

मनोभवव्याधिमत्त्वान् मृगाङ्कः खलु निर्मलः ॥१४१॥

प्रायः पतेद् द्यौः शकलीभवेद् ग्लौः

सहाचलैरम्बुधिभिः स्खलेद् गौः ।

नूनं ज्वलिष्यन्ति दिशः समस्ता

यद् द्रौपदी रोदिति हा हतेति ॥१४२॥

बहु मन्यामहे राजन् न वयं भवतः कृतिम् ।

विपद्भिः सह दीयन्ते सम्पदो भवता यतः ॥१४३॥

बाहुजानां समस्तानामभाव इव मूर्तिमान् ।
जयत्यतिबलो लोके जामदग्न्यः प्रतापवान् ॥१४४॥

बुद्धिरब्धिमहीपाल यशस्ते सुरनिम्नगा ।
कृतयस्तु शरत्कालचारुवन्दिरचन्द्रिका ॥१४५॥

बुद्धिर्दीपकला लोके यया सर्वं प्रकाशते ।
अबुद्धिस्तामसी रात्रिर्यया किञ्चिन् न भासते ॥१४६॥

ब्रह्माण्डमण्डले भान्ति न ये पिण्डीकृता अपि ।
परस्परापरिचिता वसन्ति त्वयि ते गुणाः ॥१४७॥

भुजगाहितप्रकृतयो गारुडमन्त्रा इवावनोरमण ।
तारा इव तुरगा इव सुखलीना मन्त्रिणो भवतः ॥१४८॥

भूधरा इव मत्तेभा मत्तेभा इव सूनवः ।
सुता इव भटास्तस्य परमोन्नतविग्रहाः ॥१४९॥

भूमीनाथ शहाबदीन भवतस्तुल्यो गुणानां गण-
रेतद्भूतभवप्रपञ्चविषये नास्तीति किं ब्रूमहे ।
घाता नूतनकारणैर्यदि पुनः सृष्टिं नवां भावयेन्
न स्यादेव तथापि तावक्तुलालेशं दधानो नरः ॥१५०॥

भूषितानि हरेर्भक्तैर्दूषितानि पराङ्मुखैः ।
स्वकुलं नगरं देशो द्वीपं सर्वा च मेदिनी ॥१५१॥

मध्येगलं विहरतां गरलं निकामं
नागाधिपः शिरसि भालतले द्रुताशः ।
ध्याता भवज्वलनमध्यगतस्तथापि
तापं तदैव हरते हर ते तनुश्रीः ॥१५२॥

मनुष्य इति मूढेन खलः केन निगद्यते ।
अयं तु सज्जनाम्भोजवनमत्तमतङ्गजः ॥१५३॥

मन्त्रार्पितहविर्दीप्तद्रुताशनतनूभुवः ।
शिखास्पर्शेन पाञ्चाल्याः स्थाने दग्धः सुयोधनः ॥१५४॥

मन्मथामात्यमायान्तमहं मन्ये महामहम् ।
चक्षुश्चमत्कृतिं धत्ते यदहो किल कोकिलः ॥१५५॥

मा कुरु कशां कराब्जे करुणावति कम्पते मम स्वान्तम् ।
खेलन् न जातु गौपेरम्ब विलम्बं करिष्यामि ॥१५६॥

माधुर्यपरमसीमा सारस्वतजलधिमथनसम्भूता ।
पिबतामनल्पमुखदा वसुधायां ननु सुधा कविता ॥१५७॥

मामनुरक्तां हित्वा यदि राजन् पुरुषसिंह यातोऽसि ।
मुक्त्वा वनमिदमेष्यति वनलक्ष्मीमत्र किं चित्रम् ॥१५८॥

मां पाहीति विधिविधेयविषयो वाच्यः स्वतन्त्रे कथं
नोपेक्ष्यो भवतास्मि दीन इति गीः श्लाघ्या न संख्यावताम् ।
एवं दोषविचारणाकुलतया देव त्वयि प्रोन्मुखे
वक्तव्यप्रतिभादरिद्रमतयः किञ्चिन् नहि ब्रूमहे ॥१५९॥

मित्रात्रिपुत्रनेत्राय त्रयीशात्रवशत्रवे ।
गोत्रारिगोत्रजत्राय गोत्रात्रे ते नमो नमः ॥१६०॥

मुकुलितनयनं करिणो गण्डं कण्डूयतो विषद्रुतटे ।
उदभूदकाण्डदहनज्वालाजालाकुलो देहः ॥१६१॥

यस्य तुलामधिरोहसि लोकोत्तरवर्णपरिमलोद्गारः ।
कुसुमकुलतिलक चम्पक न वयं तं जातु जानीमः ॥१६२॥

युक्तं तु याते दिवमासफेन्दी तदाश्रितानां यदभूद् विनाशः ।
इदं तु चित्रं भुवनावकाशे निराश्रया खेलति तस्य कीर्तिः ॥१६३॥

रमणीयस्तबकयुता विलसितवक्षोजयुगलशालिन्यः ।
लतिका इव ता वनिता वनिता इव रेजिरे लतिकाः ॥१६४॥

रम्यहासा रसोल्लासा रसिकालिनिषेविता ।
सर्वाङ्गशोभासम्भारा पद्मिनी कस्य न प्रिया ॥१६५॥

रवितुरगदिग्गजेषु स्वर्णाचलजलधिधनदकोषेषु ।
सत्स्वेव राजपुङ्गव किं दातास्मीति गर्वमावहसि ॥१६६॥

रागं विना विराजन्ते मुनयो मणयस्तु न ।
कौटिल्येन विना भाति नरो न कबरीभरः ॥१६७॥

राजन् प्रचण्डमार्तण्डमण्डलोद्दण्डशासन ।
कथमक्रूरसत्त्वस्त्वं पयोधिरिव गीयसे ॥१६८॥

लङ्कापुरादतितरां कुपितः फणीव निर्गत्य जातु पतनापतिभिः परीतः ।
क्रुद्धं रणे सपदि दाशरथि दशास्यः संरब्धदाशरथिदशमहो बद्धः ॥१६९॥

लता कुसुमभारेण शीलभारेण सुन्दरी ।
कविता चार्थभारेण श्रयते कामपि श्रियम् ॥१७०॥

लावण्येन प्रमदा मदातिरेकेण वारणाधिपतिः ।

भाति विभवेन भवकान् राजन् भवता च वसुमतीवलयम् ॥१७१॥

लोहितपीतैः कुसुमैरावृतमाभाति भूभूतः शिखरम् ।

दावज्वलनज्वालैः कदाचिदाकीर्णमिव समये ॥१७२॥

वचने तव यत्र माधुरी सा हृदि पूर्णा कम्पणा च कोमलेऽभूत् ।

अधुना हरिणाक्षि हा कथं वा कटुता तत्र कठोरताधिरासीत् ॥१७३॥

वदनं विना मुकवितां सदनं साधरीं विना वनिताम् ।

राज्यं च विना धनितां न नितास्तं भवति कमनीयम् ॥१७४॥

वराका यं राकारमण इति वल्गन्ति सहसा

सरः स्वच्छं मन्ये मिलदमृतमेतन् मखभुजाम् ।

अमुष्मिन् या कापि ह्युतिरतिघना भाति मिषता-

मियं नीलच्छायादुपरि निरपायाद् गगनतः ॥१७५॥

वसु दातुं यशो धातुं विधातुमरिमर्दनम् ।

त्रातुं च मादृशान् राजभ्रतोव निपुणो भवान् ॥१७६॥

वसुधावलयपुरंदर विलसति भवतः कराम्भोजे ।

चिन्तामणिकल्पद्रुमकामगवीभिः कृतं जगति ॥१७७॥

वाग्वि मधुरा मूर्तिर्मूर्तिरिवात्यन्तनिर्मला कीर्तिः ।

कीर्तिरिव जगति सर्वस्तवनीया मतिरनुष्य विभोः ॥१७८॥

वामाकल्पितवामाङ्गो भासते भाललोचनः ।

शम्पया संपरिष्वक्तो जीमूत इव शारदः ॥१७९॥

वारिधिराकाशसमो वारिधिसदृशस्तथाकाशः ।

सेतुरिव स्वर्गङ्गा स्वर्गङ्गोवान्तरा सेतुः ॥१८०॥

विज्ञत्वं विदुषां गणे मुकवितां सामाजिकानां कुले

माङ्गल्यं स्वजनेषु गौरवमथो लोकेषु सर्वेष्वपि ।

दुर्वृत्तेऽशनितां नृलोकेवलये राजत्वमव्याहतं

मित्रत्वं च बह्मकिंचनजने देव त्वमेको भुवि ॥१८१॥

विद्धा मर्मणि वाग्बाणैर्धूर्णन्ते साधवः खलैः ।

सद्भिर्वचोऽमृतैः सिक्ताः पुनः स्वस्था भवन्ति ते ॥१८२॥

विद्वत्सु विमलज्ञाना विरक्ता यतिषु स्थिताः ।

स्वीयेषु तु गरोद्गारा नानाकाराः क्षितौ खलाः ॥१८३॥

विमलतरमतिगभीरं सुपवित्रं सत्त्ववत् सुरसम् ।
हंसावासं स्थानं मानसमिह शोभते नितराम् ॥१८४॥

विमुञ्चसि यदि प्रिय प्रियतमेति मां मन्दिरे
तदा सह नयस्व मां प्रणययन्त्रणायन्त्रितः ।
अथ प्रकृतिभीरुरित्यखिलभीतिभङ्गक्षमान्
न जातु भुजमण्डलादवहितो बहिर्भाव्य ॥१८५॥

विष्णुवक्षःस्थितो भाति नितरां कौस्तुभो मणिः ।
अङ्गारक इवानेकतारके गगनाङ्गणे ॥१८६॥

व्योमाङ्गणे सरसि नीलिमदिव्यतोये
तारावलीमुकुलमण्डलमण्डितेऽस्मिन् ।
आभाति षोडशकलादलमङ्ककभृङ्गं
सूराभिमुख्यविकचं शशिपुण्डरीकम् ॥१८७॥

शरदिन्दुरिवाह्लादजनको रघुनन्दनः ।
वनस्रजा विभाति स्म सेन्द्रचाप इवाम्बुदः ॥१८८॥

शरीरं ज्ञानजननं रोगो विष्णुस्मृतिप्रदः ।
विपद् वैराग्यजननी त्रयं सुखकरं सताम् ॥१८९॥

शान्तिमिच्छसि चेदाशु सतां वागमृतं शृणु ।
हृदये धारणाद् यस्य न पुनः खेदसंभवः ॥१९०॥

शीलभारवती कान्ता पुष्पभारवती लता ।
अर्थभारवती वाणी भजते कामपि श्रियम् ॥१९१॥

शैत्यं विना न चन्द्रश्रीनं दीपः प्रभया विना ।
न सौगन्ध्यं विना भाति मालतीकुसुमोत्करः ॥१९२॥

श्येनमम्बरतलादुपागतं शुष्यदाननबिलो विलोकयन् ।
कम्पमानतनुराकुलेक्षणः स्पन्दितुं नहि शशाक लावकः ॥१९३॥

श्रीतातपादर्दविहिते निबन्धे निरूपिता नूतनयुक्तिरेषा ।
अङ्गं गवां पूर्वमहो पवित्रं न वा कथं रासभधर्मपत्न्याः ॥१९४॥

सदसद्विवेकरसिकैरालोक्य समस्तलोकमथ कविभिः ।
गणिता गगनलतादेर्गणनायां तन्वि तव सदृशी ॥१९५॥

सदृशी तव तन्वि निर्मिता विधिना नेति समस्तसंमतम् ।
अथ चेन् निपुणं विभाव्यते मतिमारोहति कौमुदी मनाक् ॥१९६॥

सदैव स्नेहाद्रौ सुरतटिनि निष्किचनजने
 यदि त्वं नाधत्से सुरभिरिव वत्से मयि कृपाम् ।
 तदा चिन्तारत्नत्रिदशपतिभूमौरुहमुखा
 दवीरघ्नभिभ्यः किमिति कणभिक्षामपि जडाः ॥१९७॥

स पण्डितो यः स्वहितार्थदर्शी हितं च तद् यत्र परानपक्रियाः ।
 परे च ते ये श्रितसाधुभावा सा साधुता यत्र चकास्ति केशवः ॥१९८॥

संपदा संपरिष्वक्तो विद्यया चानवद्यया ।
 नरो न शोभते लोके हरिभक्तिरसं विना ॥१९९॥

सरसिजवनबन्धुश्रीसमारम्भकाले
 रजनिरमणराज्ये नाशमाशु प्रयाति ।
 परमपुरुषवक्त्रादुद्गतानां नराणां
 मधुमधुरगिरां च प्रादुरासीद् विनोदः ॥२००॥

सम्भूत्यर्थं सकलजगतो विष्णुनाभिप्रपन्नं
 यस्मालं स त्रिभुवनगुरुर्वेदनाथो विरिञ्चिः ।
 ध्येयं धन्यालिभिरतितरां स्वप्रकाशस्वरूपं
 पद्याक्ष्यं तत् किमपि ललितं वस्तु वस्तुष्टयेऽस्तु ॥२०१॥

सरसि प्लवदाभाति जम्बीरं सुपचेलिमम् ।
 आदिकारणतोयौघ इव ब्रह्माण्डमण्डलम् ॥२०२॥

सर्प इव शान्तमूर्तिः श्वेवायं मानपरिपूर्णः ।
 क्षीब इव सावधानो मर्कट इव निष्क्रियो नितराम् ॥२०३॥

संसारे चेतनास्तत्र विद्वांसस्तत्र साधवः ।
 साधुष्वपि स्पृहाहीनास्तेषु धन्या निराशयाः ॥२०४॥

साम्राज्यलक्ष्मीरियमृष्यकेतोः सौन्दर्यसृष्टेरधिदेवता वा ।
 रामस्य रामामवलोक्य लांकैरिति स्म बोला हरुहे तवानीम् ॥२०५॥

साहंकारसुरासुरावलिकराकृष्टभ्रमन्मन्दर-
 क्ष्मभ्यत्क्षीरधिवल्गुवीचिवलयश्रीगर्वसर्वकषाः ।
 तृष्णाताम्यदमन्दतापसकुलः सानन्दमालोकिता
 भूमीभूषण भूषयन्ति भुवनाभोगं भवत्कीर्तयः ॥२०६॥

सिन्दूरारुणवपुषो देवस्य रदाङ्कुरो गणाधिपतेः ।
 सन्ध्याशोणाम्बरगतनवेन्दुलेखायितः पातु ॥२०७॥

सुजनाः परोपकारं शूराः शस्त्रं धनं कृपणाः ।
कुलवत्यो मन्दाक्षं प्राणात्यय एव मुञ्चन्ति ॥२०८॥

सुधायाश्चन्द्रिकायाश्च संजीविन्या महौषधेः ।
दयादृष्टेश्च ते राजन् विश्वसंजीवनं गुणः ॥२०९॥

सुधासमुद्रं तव रम्यवाणी वाचं क्षमाचन्द्र सुधासमुद्रः ।
माधुर्यमध्यापयितुं दधाते खर्वेतरामान्तरगर्वमुद्राम् ॥२१०॥

सुराङ्गनाभिराश्लिष्टा व्योम्नि वीरा विमानगाः ।
विलोकन्ते निजान् देहान् फेरुनारीभिरावृतान् ॥२११॥

सुराणामारामादिह अगिति अञ्जानिलहताः
पतेयुः शाखीन्द्रा यदि तदखिलो नन्दति जनः ।
किमेभिर्वा कार्यं शिव शिव विवेकेन विकलैः
चिरं जीवन्नास्तामाधिधरणि दिल्लीनरपतिः ॥२१२॥

सुवर्णस्य कृते तन्वि देशं देशमटाम्यहम् ।
तस्य दुष्प्रापताहेतोश्चिन्ताक्रान्तं मनो मम ॥२१३॥

सूर्याचन्द्रमसौ यस्य वासो रञ्जयतः करैः ।
अङ्गरागं सृजत्यग्निस्तं वन्दे परमेश्वरम् ॥२१४॥

स्तनान्तर्गतमाणिक्यवपुर्बहिरुपागतम् ।
मनोज्जुरागि ते तन्वि मन्ये वल्लभमीक्षते ॥२१५॥

स्मरदीपदीप्तदृष्टेर्धनान्धकारेऽपि पतिगृहं यान्त्याः ।
अटिति प्रादुरभूवन् सख्यादिव चञ्चलाः परितः ॥२१६॥

स्वर्गनिर्गतनिरर्गलगङ्गातुङ्गभङ्गुरतरङ्गसखानाम् ।
केवलामृतमुचां वचनानां यस्य लास्यगृहमास्यसरोजम् ॥२१७॥

स्वर्गापवर्गो खलु दानलक्ष्मीर्दानं प्रसूते विपुला समृद्धिः ।
समृद्धिमल्पेतरभागधेयं भाग्यं च शम्भो तव पादभक्तिः ॥२१८॥

हतकेन मया वनान्तरे वनजाक्षी सहसा विवासिता ।
अधुना मम कुत्र सा सती पतितस्येव परा सरस्वती ॥२१९॥

हरिः पिता हरिर्माता हरिर्भ्राता हरिः सुहृत् ।
हरिं सर्वत्र पश्यामि हरेरन्यन् न भाति मे ॥२२०॥

हरिकरसङ्गादधिकं रमणीयाप्यतुलरागसंबलिता ।
सुन्दरि तवाननाग्रे कमलाभा विगलितप्रतिभा ॥२२१॥

हरिचरणकमलनखगणकिरणश्रेणीव निर्मला नितराम् ।
शिशिरयतु लोचनं मे देवव्रतपुत्रिणी देवी ॥२२२॥

हरिचरणनखरसङ्गादेके हरमूर्धसंस्थितेरन्ये ।
त्वां प्राहुः पुण्यतमामपरे सुरतटिनि वस्तुमाहात्म्यात् ॥२२३॥

हरिमागतमाकर्ण्य मथुरामन्तकान्तकम् ।
कम्पमानः श्वसन् कंसो निपपात महीतले ॥२२४॥

हरिश्चन्द्रेण संज्ञप्ताः प्रगीता धर्मसूनुना ।
खेलन्ति निगमोत्सङ्गे मातर्गङ्गे गुणास्तव ॥२२५॥

हर्षयन्ति क्षणादेव क्षणादेव दहन्ति च ।
यूनः स्मरपराधीनान् निर्दया हन्त योषितः ॥२२६॥

हालाहलकालानलकाकोदरसंगतिं करोति विधुः ।
अभ्यसितुमिव तदीयां विद्यामद्यापि हरशिरसि (गतः) ॥२२७॥

हिसाप्रधानैः खलु यातुधानै-
र्यानीयतापावनतां सदंव ।
रामाङ्घ्रियोगादथ सापि वन्या
विन्ध्यस्य धन्यास्त मुनेः सतीव ॥२२८॥

हीरस्फुरद्बदनशुभ्रिमशोभि किं च
सान्द्रामृतं वदनमेणविलोचनायाः ।
वेधा विधाय पुनरुक्तमिवेन्दुबिम्बं
दूरीकरोति न कथं विदुषां वरेण्यः ॥२२९॥

(१२) प्राणाभरणम् [जगदाभरणम्]

(१२) प्राणाभरणम् [जगदाभरणम्]

विद्वांसो वसुधातले परवचःश्लाघामु वाचंयमा

भूपालाः कमलाविलासमदिरोन्मीलनमदारूणिताः ।

आस्थे धास्यति कस्य लास्यमधुना धन्यस्य कामालस-

स्वर्वाभाधरमाधुरीमधरयन् वाचां विलासो मम ॥१॥

विद्वांस इत्यादि प्रायदर्शनाभिप्रायमेतन्, तेन महदयं न मनागपि विमनायितव्यम् । भावध्वनिश्चायम् । उत्तरार्धप्रतिपाद्यार्थाः प्रवनाया एतन्वयप्रयोगानुभावायाः कविगत-चिन्तायाः प्राधान्येनाभिव्यक्तेः । अनुपानोभयनिमित्तको व्यतिरेकः स्फुटोऽलङ्कारः । कामाल-सत्त्वं वामाविशेषणमधरमाधुरीप्रकर्षकम् ॥१॥

विद्राणं गुणज्ञता समुदितो भूयानसूयाभरः

कालोऽयं कलिराजगाम जगतीलावण्यकुक्षिम्भरिः ।

एवं भावनया मदीयकविते मौनं किमालम्बसे

१. जागर्तु क्षितिमण्डले चिरमिह श्रीकामरूपेश्वरः ॥२॥

[१. जगदा० जागर्तु क्षितिमण्डलोपरि जगत्सिंहो धराधीश्वरः ।]

कविगतराजविषयकरतिभावध्वनिश्चायम् । इत ऊर्ध्वमयमेव आचरमपद्यमनुवर्ति-ष्यते । अस्याश्चात्र मौनानुभावितो वर्णनीयालम्बनो निर्वेदो गुण इति प्रेयोऽलङ्कारास्पदम् । अत्र च अचेतनायां कवितायां चेतनत्वाध्यवसायमूल्या अगम्यन्धे सम्बन्धात्मिका अतिशयोक्ति-विवक्षिता । तेन भावनामौननिर्वेदानां सम्बोधनस्य च नानुपपत्तिः ॥२॥

पारीन्द्राणां क्षुरीणैरवनिधरगुहागर्भतः प्रोत्पत्तदभिः

स्वापभ्रंशापराधप्रचलितनयनप्रान्तमाकर्ण्यमानः ।

त्वत्प्रस्थानान्तरुद्धत्प्रलयजलधरध्वानधिकारधीरो

घृष्टक्षीरोदतीरो जगति विजयते दुन्दुभिद्वन्द्वनादः ॥३॥

अत्र राजालम्बनस्य तादृशनादश्रवणोद्दीगितस्य नयनप्रचलनानुभावितस्य गिरिगुहा-गर्भोत्पत्तनाभिव्यक्तेनामर्षेण सञ्चारिणा परिपोषितस्य पारीन्द्रगतोत्साहस्य स्थायिनो राज-विषयकरतिभावाङ्गत्वात् रसालङ्कारत्वम् । यदाहुः—“प्रधानेज्यत्र वाक्यार्थे यत्राङ्गं तु रसादयः । काव्ये तस्मिन्नलङ्कारो रसादिरिति मे मतिः ॥” इति । तृतीयचतुर्थचरणयोस्तु स्फुटावेव व्यतिरेकातिशयो । घृष्टपदेन तादृशनादो वेगशक्तप्रतिबद्धत्वाद्ग्रे न गतोऽन्यथा तु लोकालोकाचलमपि स्पृशेदिति भावो गम्यते । अत एव मृष्टेति नोक्तम् । तथा सति शैथि-ल्यप्रत्ययापत्तेः ॥३॥

किं ब्रूमस्तव वीरतां वयममी यस्मिन् धराखण्डल

क्रीडाकुण्डलितभ्रूशोणनयने दोर्मण्डलं पश्यति ।

१. माणिक्यावलिकान्तिदन्तुरतरंभूषासहस्रोत्करं-

विन्ध्यारण्यगुहागृहावनिरूहास्तत्कालमूलासिताः ॥४॥

[१. जगदा० नानाभूषणरत्नजालजटिलास्तत्कालमेवाभवन्

विन्ध्यक्षमाधरगन्धमादनगुहासम्बन्धिनो भूरूहाः ॥]

अत्र विन्ध्यारण्यगतानां गुहागृहाणामवनिरूहाणां च विन्ध्यगतानां गुहागृहाणामरण्य-
गतानामवनिरूहाणां च वा भूषणेन कार्येणाप्रस्तुतेषु अवशिष्टासीनां स्वनगराणि परित्यज्य निशि
गुहागृहेषु तस्तलेषु च विन्यस्य सकलाभरणानि कृतमयगतानां प्रातस्त्वदागमनसंभ्रमेण तत्कर्मकं
विस्मरणं भारवशात् परित्यागो वा प्रस्तुतो गम्यत इत्यप्रस्तुतप्रशंसा । कार्यस्य यथाकथंचित्
प्रस्तुतत्वे तु पर्यायिक्तमलङ्कारः ॥४॥

माहात्म्यस्य परोऽवधिनिजगृहं गम्भीरतायाः पिता

रत्नानामहमेक एव भुवने को वाऽपरो मादृशः ।

इत्येवं परिचिन्त्य मा स्म सहसा गर्वान्धकारं गमो

दुग्धाब्धे भवता समो विजयते १. श्रीप्राणनारायणः ॥५॥

[१. जगदा० श्रीकर्णजन्मार्णवः । रसगङ्गा० दिल्लीधरावल्लभः ।]

अत्रोपमानस्य गुणविशेषप्रयुक्तमादृश्याभावतिप्रबन्धनमुत्कर्षा परिहर्तुं वर्ण्यमानतादृशसा-
दृश्यात्मकः प्रतीपालङ्कारस्य भेदः । ग चापमाविशेष इत्येके । विच्छिन्निवैलक्षण्यादतिरिक्त
एवेत्यपरे ॥५॥

त्वत्तो जन्म सितांशुशेखरतनुज्योत्स्नानिमग्नात्मनो

दुग्धाम्भोनिधिमुग्धवीचिवलयैः साकं परिक्रीडनम् ।

संवासः मुरलोकसिन्धुपुलिने वादः मुधांशोः करैः

कस्मान् नोज्ज्वलिमानमञ्चतितमां देव त्वदीयं यशः ॥६॥

अत्र यशसि धवलनातिशयस्तद्धरिगम्बन्धप्रयुक्तत्वेन कथित इति समस्य विषयः ।
अंशुकृतश्चन्द्रे तत्कृतश्च भगवति भगवत्कृतश्च राजनीत्येवमुत्तरोत्तरमुपचीयमानो राजगत
उत्कर्षः प्रतीयत इति सारविषयः । वस्तुतस्त्वनुक्तत्वात् प्रौढोक्तिरेवेति ॥६॥

आबध्नास्यलकाग्निरस्यसितमां चोलं रसाकाङ्क्षया-

लङ्कायावशतां तनोषि कुरुषे जङ्घाललाटक्षतम् ।

प्रत्यङ्गं परिमर्दनिर्दयमहो जेतः समालम्बसे

वामानां विषये नृपेन्द्र भवतः प्रागल्भ्यमत्यद्भुतम् ॥७॥

अत्र प्रकृतधर्मिगतयोः प्रकृताप्रकृतयोः प्रकृतयोरेव वा वृत्तान्तयोः श्लेषः । स च षट्सु
स्थलेषु शब्दनानात्वनिबन्धनां द्वयोश्चार्थनानात्वनिबन्धनः । द्वावप्येते शब्दालङ्काराविति
प्राञ्चः । आद्यो जनुकाष्टन्यायेन शब्दश्लेषणाच्छब्दालङ्कारो द्वितीयस्त्वेकवृत्तगतफलद्वय-
न्यायेनार्थश्लेषणादर्थालङ्कार इति नव्याः ॥७॥

देव त्वां परितः स्तुवन्तु कवयो लोभेन किं तावता

स्तुत्यस्त्वं भवितासि यस्य तरुणश्चापप्रतापोऽधुना ।

क्रोडान्तः कुरुतेतरां वसुमतीमाशाः समालिङ्गति

द्यां चुम्बत्यमरावतीं च सहसा गच्छत्यगम्यामपि ॥८॥

अत्र प्रतापगतः पृथिव्यादिमम्बन्धो लिङ्गविशेषावच्छिन्नतन्साधारणविशेषणाभि-
व्यक्तकामुकवृत्तान्ताभिन्नतया स्थित इति समासोक्तिः, कार्यरूपधर्मप्रयुक्तशुद्धसाधारण्येन
च विशेषणसाम्यमालम्ब्य प्रवृत्ता, सा च निन्दोत्थापकत्वाद् व्याजस्तुती गुणः ॥८॥

लोकानां विपदं धुनोषि तनुषे सम्पत्तिमत्युत्कटा-

मित्यल्पेतरजल्पितैर्जडधियां भूपाल मा गा मदम् ।

यत् कीर्तिस्तव बल्लभा लघुतरङ्गमाण्डभाण्डोदरे

पिण्डीकृत्य महोन्नतामपि तनुं कण्ठेन हा वर्तते ॥९॥

अत्रापि प्राग्बन् । पर त्वाधाराधेयान्यनर्गविस्मयनन्वमिद्विकृतकान्यनर्गन्यूनत्वकल्प-
नात्माधिकालङ्कारोऽपि तस्यां गुणः ॥९॥

क्षोणीं शासति मय्युपद्रवबलः कस्यापि न स्यादिति

प्रौढं व्याहरतो वचस्तव कथं देव प्रतीमो वयम् ।

प्रत्यक्षं भवतो विपक्षनिवहैर्द्यामुत्पतद्भिः क्रुधा

यद् युष्मत्कुलकोटिमूलपुरुषो निर्भिद्यते भास्करः ॥१०॥

इह त्वधिकसमामोक्तिभ्यामनालिङ्गितैव सा (व्याजस्तुतिः) ॥१०॥

आस्वादेन रसो रसेन कविता काव्येन वाणी तथा

लोकान्तःकरणानुरागरसिकः सभ्यः सभा चामुना ।

वारिद्रधानलदह्यमानजगतीपीयूषधाराधर

क्षोणीनाथ तथा भवांश्च भवता भूमण्डलं भासते ॥११॥

मालादीपकमेतदिति प्राञ्चः । दीपकस्य मादश्यमूलकतानियमानेदं दीपकम् अपित्वे-
कावलीभेद इति तु वयम् ॥११॥

अम्लायन यदरातिकैरवकुलान्यम्लासिषुः सत्वरं

देन्यध्वान्तकदम्बकानि परितो नेशुस्तमां तामसाः ।

सन्मार्गाः प्रसरन्ति साधुनलिनान्युल्लासमातन्यते

तन् मन्ये भवतः प्रतापतपनो देव प्रभातोन्मुखः ॥१२॥

इह रूपकनिष्पादितलिङ्गकमनूमानं निमित्तविरहादुन्प्रेक्षाया अयोगाद् । वाचकमनु-
मितिपरम् ॥१२॥

उत्क्षिप्ताः कबरीभरं विवलिताः पार्श्वद्वयं न्यष्कृताः

पादाम्भोजयुगं रुषा परिहृता वूरेण चेलाञ्चलम् ।

गृह्णन्ति त्वरया भवत्प्रतिभटक्षमापालवामभुवां

यान्तीनां गहनेषु कण्टकाक्षिताः के के न भूमोरुहाः ॥१३॥

अत्र कण्टकचित्तत्वेन कबरीग्रहणादः यद्वकीर्णत्वात् कार्यधर्मान्तरसंकीर्णशुद्धसाधारण्येन
विशेषणसाम्यमालम्ब्य प्रवृत्ता समासोक्तिः ॥१३॥

दोर्बण्डद्वयकुण्डलीकृतलसत्कोदण्डचण्डाशुग-

ध्वस्तोदृण्डविपक्षमण्डलमथ त्वां वीक्ष्य मध्येरणम् ।

बलाद्गण्डिवमुक्तकाण्डवलयज्वालावलीताण्डव-

भ्रश्यत्खाण्डवरुष्टपाण्डवमहो को न क्षितीशः स्मरेत् ॥१४॥

अत्र स्मरणालङ्कारः । भाव इति तु न भ्रमितव्यम् । सादृश्यमूलकत्वतदमूलकत्वाभ्यां भावत्वालङ्कारत्वयोरिह व्यवस्थितेः । शब्दवेद्यत्वाच्च ॥१४॥

सृष्टः सृष्टिभूवा पुरा किल परित्रातुं जगन्मण्डलं

त्वं चण्डातप निर्वधं तपसि यज् ज्वालाजटालः करैः ।

संरम्भारुणलोचनो रणभुवि प्रस्थातुकामोऽधुना

जानीमो भवता न हन्त ^१ विदितः श्रीकामरूपेश्वरः ॥१५॥

[^१ रसगङ्गा० विदितो दिल्लीधरावल्लभः ।]

अत्र राजवर्णनाङ्गत्वेन रवेर्भयोत्पादने वर्ण्यत्वेन प्रस्तुते साक्षात्तदननुगुणत्वेनाप्रस्तु-
तेन प्रस्थानेन साक्षात्तदनुगुणं रिपुकर्तृकं सूर्यमण्डलभेदनं कार्यं गम्यते ॥१५॥

आयाता कमलासनस्य भवनाद् द्रष्टुं त्रिलोकीतलं

ग्रीर्वाणेषु दिनानि कानिचिदथो नीत्वा पुनः कौतुकात् ।

भ्रान्त्वा भूवलये महाकविकुलोपास्या तवास्याम्बुजे

राजन् सम्प्रति सत्यधामनि गिरां देवो सुखं वर्तते ॥१६॥

[उपरिलिखितौ इमौ द्वौ श्लोकौ पूनास्थभाण्डारकरप्राच्यसंशोधनमन्दिरस्थ-
हस्तलिखितप्राणाभरणे नोपलभ्येते ।]

अत्रैकस्याधेयस्यानेकाधारसम्बन्धात् पर्यायः । तत्र प्रथमचरणगतमधिकरणमार्थम् ।
विश्लेषावधिपञ्चम्या विश्लेषस्योपश्लेषापेक्षत्वेनोपश्लेषिकाधिकरणस्याक्षेपगम्यत्वात् ।
सत्यधामनीति श्लेषभित्तिकाभेदाध्यवसानेन मुखस्य सत्यलोकतासिद्धौ सुखवर्तनसिद्धिः ॥१६॥

दृष्टिः सम्भूतमङ्गला बुधमयी देव त्वदीया सभा

काव्यस्याश्रयभूतमास्यमरुणाधारोऽघरः सुन्दरः ।

क्रोधस्तेऽशनिभूरुदारधिषणा स्वान्तं तु सोमास्पवं

राजन् नूनमनूनविक्रम भवान् सर्वग्रहालम्बनम् ॥१७॥

विशेषणीभूतानां कल्याणादीनां श्लेषेणाभेदसम्पादनद्वारा तादृशधर्मसाधारणतासम्पत्तौ
तन्निमित्तकोत्प्रेक्षासिद्धिः ॥१७॥

विद्वद्द्वन्द्वतमस्त्रिभूतिरथवा वैरीन्द्रवंशाटवी-

दावाग्निः किमहो महोज्ज्वलयशःशीतांशुदुग्धाम्बुधिः ।

किं वानङ्गभुजङ्गदष्टवनिताजीवातुरेवं नृणां

केषामेष नराधिपो न जनयत्यल्पेतराः कल्पनाः ॥१८॥

अत्र कोटीनामारोपान्तरमूलकत्वात् परम्परितरूपकमूलः संशयः । स चाहार्यः मूला-
रोपस्य तथात्वात् कवाविव कविनिबद्धप्रमात्रन्तरेऽप्याहार्यबुद्धेरविरोधात् ॥१८॥

नदन्ति मददन्तिनः परिलसन्ति वाजिब्रजाः

पठन्ति बिरुदावलीमहितमन्दिरे बन्दिनः ।

इदं तदवधि प्रभो यववधि प्रवृद्धा न ते

युगान्तदहनोपमा नयनकोणशोणद्युतिः ॥१९॥

अत्र मुख्यार्थस्य राजविषयायाः कविरनेरूपस्कारकस्य यदैव तव कोपोदयस्तदैव तव रिपूणां सम्भवा भग्ममाद् भविष्यन्तीति वस्तुन उपस्कारिका नयनकोणशोणद्युतेर्युगान्त-दहनोपमा ॥१९॥

मयि त्वदुपमाविधौ वस्तुमतीश वाचंयमे

न वर्णयति मामसौ कविरिति क्रुधं मा कृयाः ।

चराचरमिदं जगज्जनयतो विधेर्मानसे

पदं न विदधेतरां तव खलु द्वितीयो नरः ॥२०॥

अत्र त्वत्समो नाम्नीति प्रत्ययादुपमानलुप्तोपमा व्यङ्ग्येति प्राञ्चः । सर्वथैव साम्यस्या-प्रतिष्ठानान्नेयमुपमा । अन्यथा व्यतिरेकस्यापि तत्त्वावयने । 'दुडाल्लन्तो मरिससि कंटक-कलिआई केअइवणाइ । मालडकुमुममरिच्छं भमर भमंतो ण पावेसि ॥' इत्यत्र तु न प्राप्स्यसी-त्युक्त्वा क्वचित् त्वदगोचरे स्थले भवष्यतीति प्रतीतेः सादृश्यपदप्रतिष्ठानाल्लुप्तोपमास्तु । तस्मादसमालङ्कार एवायमिति तु नव्याः ॥२०॥

भुजभ्रमितपटिटशोहलितदृप्तदन्तावलं

भवन्तमरिमण्डलक्रयन पश्यतः सङ्गरे ।

करालकुलिशाहतिस्फुटविभ्रन्नविन्ध्याचलो

न कस्य हृदयं अगित्यधिरुरोह जम्भाहितः ॥२१॥

अत्रापि स्मरणालङ्कारः परन्तु लक्ष्यः ॥२१॥

यमः प्रतिमहीभूतां हुतवहोऽसि तस्मीवृतां

सतां खलु युधिष्ठिरो घनपतिर्धनाकांक्षिणाम् ।

गृहं शरणमिच्छतां कुलिशकोटिभिर्निमित्तं

त्वमेक इह भूतले बहुविधो विधात्रा कृतः ॥२२॥

अत्र कविना यमत्वादिना रूपेण राजां रूपवतः करणाद्रूपकेण विपक्षभूपालादीना-मेतस्मिन्नागते यमत्वादिना भ्रान्तेरपि सम्भवात् भ्रान्तिभवात् तैरेवानेकैः ग्रहीतृभिर्यमत्वादि-कैर्धर्मैरुल्लेखनादुल्लेखविशेषेण च सह सङ्कीर्णोऽयं सम्बन्धिषष्ठ्यन्तभेदप्रयुक्तवर्णनिक-विधत्त्वक उल्लेखः ॥२२॥

द्विनेत्र इव वासवः करयुगो विवस्वानिव

द्वितीय इव चन्द्रमाः श्रितवपुर्मनोभूरिव ।

नराकृतिरिवाम्बुधिर्गुरुरिव क्षमाभागतो

नुतो निखिलभूमुरे^१र्जयति ^२कामरूपेश्वरः ॥२३॥

[^१ जगदा० विजयते जगत्केसरी । ^२ रसगङ्गा० कोऽपि भूमीपतिः ।]

अत्र राजगतानां द्विनेत्रत्वादीनां वासवादितादात्म्यविरोधिनां विरोधनिवर्तनाय विष-
यिषु वासवादिष्वारोपेण साधारणीकरणात् तन्निमित्तकोत्प्रेक्षा । सा चेह मालारूपा । न
चात्रोपमा शक्यनिरूपणा । द्विनेत्रत्वाद्युक्तेर्निष्प्रयाजकत्वापत्तेः । न चोपमानिष्पादकं तेषां
साधारण्यं तदभावेऽपि परमैश्वर्यादर्शभस्तस्याः प्रतीपमानैर्निष्पत्तेः । असुन्दरत्वेन उपमा-
निष्पादकतया कवेरनभिप्रेतत्वाच्च । एव द्वितीयत्वादीनां चन्द्रादिष्वारोपोऽप्युपमायां
सत्यामनर्थक एव स्यात् ॥२३॥

वीनव्राते दयार्द्रा निखिलरिपुकुले निर्दया किं च मृद्वी
काव्यालापेषु तर्कप्रतिवचनविधौ कर्कशत्वं दधाना ।
लुब्धा धर्मेष्वलुब्धा वसुनि परविपद्दर्शने कान्दिशोका
राजभ्राजन्मरम्या स्फुरति बह्विधा तावकी चित्तवृत्तिः ॥२४॥

अत्र विषयानेकत्वप्रयुक्तं चित्तवृत्तेर्नेकविधत्वमित्युल्लेखः । तत्र च तदीयचित्तवृत्ति-
त्वेनैकत्वाध्यवसानं तन्त्रम् ॥२४॥

देवाः के पूर्वदेवाः समिति मम नरः सन्ति के वा पुरस्ता-
देवं जल्पन्ति तावत् प्रतिभटपृतनार्वातनः क्षत्रवीराः ।
यावन् नायाति राजन नयनविषयतामन्तकत्रासिमूर्धे-
र्मृग्धारिप्राणदुग्धाशनमत्पृष्ठस्त्वत्कृपाणो भुजङ्गः ॥२५॥

अत्र शुद्धपरम्परितरूपकम् ॥२५॥

प्राची सन्ध्या समुद्यन्महिमदिनमणेर्मानमाणिक्कयकान्ति-
ज्वालामाला कराला कवलितजगतः क्रोधकालानलस्य ।
आज्ञा कान्तापदाम्भोरुहृतलविगलन्मञ्जुलाक्षारसानां
१० सा भाति क्षोणिशोभाकरण तव दृशोः सङ्गरे शोणिमश्रीः ॥२६॥

[१० रसगङ्गा० क्षोणीन्दो सङ्गरे ते लसति नयनयोरुद्भटा शोणिमश्रीः ॥]
अत्रापि तदेव परन्तु मालात्मकम् ।

(अस्य पद्यस्य पूनास्थभाण्डारकरग्रन्थोऽधनमन्दिरस्थहस्तलिखिते ग्रन्थे व्याख्या नास्ति)
॥२६॥

स्थां सुन्दरीनिवहनिष्ठुरधैर्यगर्व-
निर्वासनंकरसिकं समरे निरीक्ष्य ।
१ केषामरिभित्तिभृतां नवराज्यलक्ष्मीः
स्वामिन्नतत्वमपरिस्खलितं बभार ॥२७॥

[१० जगदा० का वा रिपुभित्तिभृतां]

अत्र शत्रूणां राज्यलक्ष्मीस्त्वां प्राप्तेति विवक्षितोऽर्थः पातिप्रत्यस्खलितरूपेणाभिहित
इति पर्यायोक्तम् । तच्च राज्यलक्ष्म्या नायिकात्वमिद्वयर्थं समासीकृतमपेक्षत इति सा तत्र
गुणः ॥२७॥

नासत्ययागो वचनेषु कीर्त्तौ तथाजुनः कर्मणि चापि धर्मः ।

चित्ते जगत्प्राणभवो यदास्ते वशंवदास्ते किमु पाण्डुपुत्राः ॥२८॥

अत्र पाण्डुपुत्रेषु विषयेषु राजवशंवदनादान्म्योत्प्रेक्षायां राजाश्रितत्वरूपो विषयिधर्मः श्लेषेण विषयाणां राजाश्रितानां चामन्याभावशुक्लगुणपुण्यपरमेश्वराणामभेदसम्पादनद्वारा विषयसाधारणीकृतः ॥२८॥

मन्याचलभ्रमणवेगवशंवदा ये

बुधाम्बुधेरुवपतन्नवः सुधायाः ।

तैरेकतामुपगतैर्विविधौषधीभि-

र्घाता ससर्ज तव देव दयादृगन्तान् ॥२९॥

अत्र दृगन्तेषु न केवलं संजीवकत्वादयाऽमृतमात्रगुणा एव कवेर्बुधोन्नयिपिता अपितु निखिलजनवशीकारकत्वादयाऽन्येऽपानि सुधाकणेष्वपयोमयर्गा विशेषणतया अतिशयार्थ-मुपात्त इति प्रौढोक्तिः ॥२९॥

केशवंधूनामय सर्वकोषैः प्राणैश्च साकं प्रतिभूपतीनाम् ।

त्वया रणे निष्करुणेन गाढं चापस्य जीवा चक्रुषे जवेन ॥३०॥

अत्र चापकर्षणकार्याणां केशकर्षणादीनां पौर्वापर्यविपर्ययात्मनानिश्चयेनानुप्राणिता सहोक्तिः ॥३०॥

महेन्द्रतुल्यं कवयो भवन्तं वदन्तु किं तानिह वारयामः ।

भवान् सहस्रैः समुपास्यमानः कथं समानस्त्रिदशाधिपेन ॥३१॥

अत्र श्लेषोत्थापितत्रित्वदशन्वमन्यामादाय व्यतिरेक उपायोभयनिमित्तः ॥३१॥

स तु वर्षंतु वारि वारिदस्त्वमुदाराशय रत्नवर्षणः ।

स कुहूरजनीमलोमसस्त्वमिहान्तर्बहिरेव निमलः ॥३२॥

अत्रापि स एव परं तु श्लेषोऽत्रानुत्थापको निषिध्यमानं साम्यं च न शाब्दमिति विशेषः ॥३२॥

कतिपर्यनिरणायि जनाधिपस्तदपरंरुवटङ्किकि धनाधिपः ।

अजनि केवलमेष गिरां पतिर्भुवि मदेकमते कमनेश्वरः ॥३३॥

अत्र नायं राजा कितु गिरां पतिरित्याकारापह्नुतिः । तत्र निषेधभागः परमतत्त्वोक्त्या पूर्वाशेन गम्यते । आरोपभागस्तूत्तरार्धेन शाब्द एव ॥३३॥

मकरप्रतिमैर्महाभटैः कबिभो रत्ननिभैः समन्वितः ।

कबितामृतकीर्तिचन्द्रयोस्त्वमिहोर्वोरमणासि भाजनम् ॥३४॥

अत्र राज्ञो जलधूपमायाः शब्देनानभिधानेऽप्यङ्गोपमाभिराशेरादेकदेशविवर्त्तित्युपमा । तेनोत्तरार्धे उपमितसमास एव विशेषणसमासवेद्यस्य तादात्म्यस्य प्रकृतेऽनुपयोगात् ॥३४॥

पुरः पुरस्तादरिभूपतीनां भवन्ति भूवल्लभ भस्मशेषाः ।

अनन्तरं ते भूकुटीविटङ्कात् पतन्ति रोषानलबिस्फुलिङ्गाः ॥३५॥

अत्र प्रयोजकातिशयकृतः प्रयोज्यशब्दप्रतिशयो गम्यते । कार्यकारणपौर्वापर्यविपर्ययरूपा चेयमतिशयोक्तिः ॥३५॥

भूवनत्रितयेऽपि मानवंः परिपूर्णं विबुधैश्च दानवंः ।

न भविष्यति नास्ति नाभवन् नृप यस्ते भजते तुलास्पदम् ॥३६॥

अत्रोपमानलुप्तोपमेति प्राञ्चः । असमाख्यमलङ्कारान्तरमिति तु वयम् ॥३६॥

पीयूषयूषकल्पामल्पामपि ते गिरं निपीतवताम् ।

तोषाय कल्पते नो योषाधरबिम्बमधुरिमोद्रेकः ॥३७॥

अत्र सम्बन्धेऽप्यसम्बन्ध इत्यतिशयोक्तिभेदः । उपमेयोपमानविशेषणाभ्यामल्पत्वोद्विक्तत्वाभ्यामल्पयापि सह भूयानपि मधुरिमा यत्र साम्यं कर्तव्यमस्ति यत्र किं वायं भूयस्येति वैलक्षण्यात्मा व्यतिरेकश्च ॥३७॥

भासयति व्योमस्था जगदखिलं कुमुदिनीविकासयति ।

कीर्तिस्तव धरणिगता ^१सगरसुतायासमफलतां नयते ॥३८॥

[^१जगदा० विफलयतितमां भगीरथायासम्]

अत्र व्यज्यमानचन्द्रिकासमुद्ररूपसङ्कीर्णं उल्लेखः ॥३८॥

भाग्येन सह रिपूणामुत्तिष्ठसि विष्टरात् क्रुधाविष्टः ।

सहस्रं पतसि तेषु क्षितिशासन मृत्युना साकम् ॥३९॥

‘केशवधूनाम्’ (३०) इत्यत्र कर्मणः सहोक्तिः इह तु कर्तुरिति विशेषः ॥३९॥

त्वयि पाकशासनसमे शासति सकलं वसुधरावलयम् ।

विपिने वैरिवधूनां वर्षन्ति विलोचनानि च दिनानि ॥४०॥

अत्र वपंश्चदाचरन्तीत्याचारक्रिवन्तेन श्लेषात् श्लेषमूलिका तुल्ययोगिता । रिपुकामिनीवर्णनविषयत्वेन उपमानोपमेययोः द्वयोरपि प्रकृतत्वात् ॥४०॥

अहितापकरणभेषज नरनाथ भवान् करस्थितो यस्य ।

तस्य कुतोऽहिभयं स्यादखिलामपि मेदिनीं चरतः ॥४१॥

अत्र श्लेषनिवेदितस्य सर्पभयाभावस्य उपपादकतया उपात्तस्य राजनि भेषजतादात्म्यारोपस्याप्युपपादकतया स्थितं राजसम्बन्धिनं द्विषदपकरणरूपे धर्मं श्लेषनिवेदितं सर्पतापकरणतादात्म्यमिति प्रथमचरणे श्लिष्टपरम्परितरूपकं तृतीये तु श्लेष एव ॥४१॥

कुबलयलक्ष्मीं हरते तव कीर्तिस्तत्र किं चित्रम् ।

यस्मान् निदानमस्या लोकनमस्याङ्घ्रिपङ्कजो हि भवान् ॥४२॥

अत्रोपादकसमानगुणत्वादुत्पाद्यस्योत्पादकभावसंसर्गानुरूपः समालङ्कारविशेषः । श्लेषश्चास्मिन् गुणः ॥४२॥

दृष्टः सदसि चेदुप्राश्चन्द्रचन्दनचन्द्रिकाः ।

अथ त्वं सङ्गरे सौम्याः शेषकालानलाब्धयः ॥४३॥

अत्र दृष्टः सदसीति वाक्ये स्वमित्यस्यापकर्षणात् अथ त्वं सङ्गरे इति वाक्ये च दृष्ट इत्यस्यानुवर्तनाद्वाक्ययोः पदविनिमयात्मालङ्कारः । पूर्वाद्धे उत्तराद्धे च प्रकृतानामेकधर्मसम्बन्धात् तुल्ययोगिता । उपमेयस्य उत्कृष्टगुणत्वसिद्धये उपमानस्य तद्विरुद्धगुणकल्पनात्मकेन अलङ्कारान्तरेण शबलिता ॥४३॥

अपारे खलु संसारे विधिर्नकोऽर्जुनः कृतः ।

कीर्त्या निर्मलया भूप त्वया सर्वेऽर्जुनाः कृताः ॥४४॥

इह श्लेषमूलो व्यतिरेकः ॥४४॥

दधीचिबलिकर्णेषु हिमहेमाचलाब्धिषु ।

अदातृत्वमधैर्यं त्वं दृष्टे भवति भासते ॥४५॥

अत्रापि सैव तथाविधा । यथासंख्यसङ्करस्तु विशेषः ॥४५॥

शासति त्वयि हे राजभ्रूखण्डावनिमण्डलम् ।

न मनागपि निश्चिन्ते मण्डले शत्रुमित्रयोः ॥४६॥

इहापि तुल्ययोगिता मित्रशब्दश्लेषोत्थापिता व्याजस्तुतिश्च ॥४६॥

भानुरग्निर्यमो वायं बलिः कर्णोऽथवा शिविः ।

प्रत्यर्थिनोऽर्थिनश्चेत्थं त्वयि यान्ति विकल्पनाम् ॥४७॥

इह संशय उल्लेखालिङ्गितः ॥४७॥

कमलावासकासारः अमाधृतिफणीश्वरः ।

भवान् कुबलयस्येन्दुरानन्दयति मानवान् ॥४८॥

इह श्लिष्टपरम्परितरूपकं परन्तु मालारूपम् ॥४८॥

गगने चन्द्रिकायन्ते हिमायन्ते हिमाचले ।

पृथिव्यां सागरायन्ते भूपाल तव कीर्तयः ॥४९॥

इह मालोपमालिङ्गित उल्लेखः ॥४९॥

भृगुतां हरयन् मध्ये वृक्षतां च पटीरयन् ।

नक्षत्रतां महीपानां त्वमिन्द्रवसि भूपते ॥५०॥

इह शुद्धपरम्परिता मालारूपोपमा । आचारविवबन्ताच्छतरि रूपाणि । तिङि चैकम् ॥५०॥

मध्ये सुधासमुद्रस्य सितामयगृहोदरे ।

पूर्णन्दुविष्टरे देव स्थातुं योग्यास्तबोक्तयः ॥५१॥

अत्र त्रयाणां सुधासमुद्रादीनां विशेषणविशेष्यभावेन मधुरिमणि परां काष्ठामधिरूढे वत्सीयोक्तिपदसम्बन्धो युक्तो न तु विशकलित इत्यतिशायिका सद्विशेषणनिबन्धना प्रौढोक्तिः ॥५१॥

अमृतलहरीचन्द्रज्योत्स्नारमायदनाम्बुजा-
न्यधरितवतो निर्मर्यादप्रसादमहाम्बुधेः ।

उदभवदयं देव त्वत्तः कथं परमोत्तमः

प्रलयबहूनज्वालाजालाकुलो महसां गणः ॥५२॥

१. अत्र कारणगुणविरुद्धस्वगुणस्य कार्यस्योत्पत्तेर्विषमालङ्कारः । अमृतलहरीदीनां त्रयाणामधरीकरणान्पना व्यतिरेकेण संजीवकत्वपरमशोचलत्वविशुद्धत्वसौन्दर्याणामतिशयो गम्यते । एतेषु पद्येषु सम्भवन्तीत्यन्येऽलङ्काराः स्फुटत्वान्न विवेचिताः । सहृदयानां प्रीत्या-
वश्यकं किञ्चित् व्याख्यातमन्यन्तु तैरेवोल्लासनीयमित्यलं पल्लवितेन ॥५२॥

[१. जगदा० अत्रामृतलहरीचधरीकरणभिन्नज्योत्स्नाः संजीवकत्वपरमाह्लादकत्वपरम-
सौन्दर्यादिभिरनेकैर्गुणैर्व्यक्तात् कारणात् तद्विरुद्धगुणकस्य कम्पकार्योत्पत्तेर्वर्णनाद्विषमः । व्यति-
रेकस्तु तत्र गुणः । एवमेतेषु पद्येषु गुणैः संभवन्तीत्येऽपि अलङ्कारा उन्नेयाः । सहृदय-
प्रीत्या अत्यावश्यकमेव अस्माभिः किञ्चित् निरूपितम् ॥५२॥]

१. तैलङ्गान्वयमङ्गलालयमहालक्ष्मीदयालालितः

श्रीमत्पेरमभट्टसूनुरनिशं विद्वल्ललाटंतपः ।

सन्तुष्टः कमताधिपस्य कवितामाकर्ण्य तद्वर्णनं

श्रीमत्पण्डितराजपण्डितजगन्नाथो व्यधासीद्विदम् ॥५३॥

[१. जगदा० तैलङ्गान्वयमङ्गलालयमहालक्ष्मीदयालालितः

श्रीमत्पेरमभट्टसूरितनयो विद्वल्ललाटंतपः

श्रीराणाकलिकर्णनन्दनजगत्सिंहप्रभोर्वर्णनं

श्रीमत्पण्डितराजसत्कविजगन्नाथो व्यतानीद्विदम् ॥

इति महामहोपाध्यायपदवाक्यप्रमाणपारीणतैलङ्गकुलावतंसश्रीपेरमभट्टसूरेस्तनयेन
विनिर्मितं जगदाभरणाख्यं जगत्सिंहवर्णनम् ॥]

(१३) अवशिष्टान्योक्तयः

(१३) अवशिष्टान्योक्तयः

अगस्त्यः

गतोऽस्मि तीरं जलधेः पिपासया
स चापि शुष्कश्चुलकीकृतो मया ।
न लक्ष्यते दोषलवोऽपि तोयधे-
र्ममेव तत् कर्मफलं विजृम्भते ॥१॥

अगुरुः

एणाद्याः पशवः किरातपरिषत् स्नेहेऽगुणग्राहिणी
संचारोऽत्र न नागरस्य विषयोच्छिन्नं मुनीनां मनः ।
धूमेनातिसुगन्धिनात्र विपिने दिक्चक्रमामांदय-
न्नामूलं परिवहघतेऽगुरुतरुः कस्मै किमाचक्ष्महे ॥२॥

अलिः

अपि दलन्मुकुले बकुले यया पदमधायि कदापि न हेलया ।
अहह सा सहसा विधुरे विधौ मधुकरी बवरीमनुवर्तते ॥३॥

अलिरसौ नलिनीकुलवल्लभः
कमलिनीहृदि केलिकृतादरः ।
विधिवशात् परदेशमुपागतः
कुटजपुष्परसं बहू मन्यते ॥४॥

आजन्मकल्पतरुकाननकामचारी
यत् कौतुकादुपगतः कुटजं मिलिन्दः ।
तत् कर्मणः सुसदृशं फलमेतदेव
यत् प्राप साम्यमधुना मधुमक्षिकाभिः ॥५॥

आनम्राः स्तवकभरेण पल्लविन्यः
शोभन्ते कति न लताः परागपूर्णाः ।
आमोदे मधुनि च मार्दवे च तासां
यो भेदः स खलु मधुवर्तकवेद्यः ॥६॥

आलिङ्गसे चारुलतां लवङ्गी-
माचुम्बसे चाम्बुजिनीं क्रमेण ।
तां चूतवल्लीं मधुप प्रकामं
संताडयस्येव पदेः किमेतत् ॥७॥

कति कति न लताः कलिताः संचरता चञ्चरीकरसिकेन ।
नलिनि भवन्मधु मधुरं यत् पीतं तत् तदेव परिपीतम् ॥८॥

करी बरीभरीति चेद् दिशं सरीसरीति कां
स्थिरीचरीकरीति चेन् न चञ्चरीकरीतिकाम् ।
वरीधरीति केतकं वरीवरीति सारसं
जरीजरीति मञ्जरी निरीतिरीतिरीदृशी ॥९॥

किं केतकीपरिमलोत्थितगन्धलुब्धो
गुञ्जन् भ्रमन् भ्रमर वाञ्छसि रन्तुमेताम् ।
तत् कण्टकैः परिवृतामनुलामगम्यां
सन्त्यज्य तां व्रज निकुञ्जलतां सपुष्पाम् ॥१०॥

केतक्यः कटुकण्टकाः कुमुदिनी दोषोदयान् मोदते
जायन्ते विकलाः कलावति पुनः पङ्केरुहां पङ्क्तयः ।
अन्यानि प्रसवानि षट्पदपदन्यामैरवाञ्चि क्वचिद्
भृङ्गो भ्राम्यति कल्पवृक्ष विपदामन्तं भवन्तं विना ॥११॥

क्वचित् क्वचिदयं यातु रन्तुं प्रेमवशंवदः ।
न विस्मरति राजीवं षट्पदं मलिनं हृदि ॥१२॥

गन्धाढघासौ जगति विदिता केतकी स्वर्णवर्णा
पद्मभ्रान्त्या रसिकमधुपः पुष्पमध्ये पपात ।
अन्धीभूतः कुसुमरजसा कण्टकैर्भिन्नपक्षः
स्यात् गन्तुं क्षणमपि सखे नैव शक्तो द्विरेफः ॥१३॥

गलितानि मधूनि सर्वतः
प्रबिकीर्णानि दलानि मारुतैः ।
अधुनापि न हन्त माधवीं
मधुपतामिह नावलम्बसे ॥१४॥

दृष्ट्वा हृष्टोऽभवदलिरसौ चित्रसंस्थे च पक्षे
वर्णं रूपं किमिति किमिति व्याहरन्नाजगाम ।
नास्मिन् गन्धो न च मधुकणो नास्ति तत् सौकुमार्यम्
घूर्णन् घूर्णन्नवनतमुखो व्रीडया निर्जगाम ॥१५॥

नन्दनजन्मा मधुपः सुरतरुकुसुमेषु पीतमकरन्दः ।
देवावनिमुपेतः कुटजसुमेष्वापि समीहते वृत्तिम् ॥१६॥

नष्टे वारिजविपिने कष्टे नष्टेऽथ मालतीनिकरे ।
तत् किं जीवति लोके मूलकमकरन्दबिन्दुना यदलिः ॥१७॥

निषीदतु शिरीषके चरतु वा कदम्बे चिरं
समुत्पततु पङ्कजे कुर्वके करोतु स्थितिम् ।
दिनं नयतु कुन्दके ननु रसाल कालक्रमान्
न विस्मरति केवलं तव गुणानसौ षट्पदः ॥१८॥

निःशङ्कं गजपतिगण्डदानधारा-
माराध्यन् भ्रमर दिनान्यमून्यनैषीः ।
यावत् तु स्फुरति करालकर्णताल-
स्तावत् त्वं नवनलिनीवनीमुपेयाः ॥१९॥

नीतं जन्म नवीननीरजवने पीतं मधु स्वेच्छया
मालत्याः कुरुमेषु येन सततं केली कृता हेलया ।
तेनेयं मधुगन्धलुब्धमनसा गुञ्जालता सेव्यते
हा धिग् दैवकृतं स एव मधुपः कां कां दशां नागतः ॥२०॥

पवनापनीतसौरभपूरोदकपूरपद्मिनीलुब्धः ।
अपरीक्षितस्वपक्षो गन्ता हन्तापदं मधुपः ॥२१॥

पीतं पङ्कजकानने मधु मया नीपेऽपनीतं वयो
बन्धूके धरबन्धुता विरचिता रक्तं रसालद्रुमे ।
किञ्चाकारि कुमुद्रतीपरिकरे क्रीडाकलाकौशलं
कस्तद् वेत्तु विधीयतेऽद्य बदरीवृन्दस्य यद् वन्दनम् ॥२२॥

पुरन्दरपुरे पुरा रुचिरकानने नन्दने
निपीय मधुरं मधु प्रकटितारवो योऽभवत् ।
प्रशुष्कगलतालुको गलितमञ्जुलालापकः
स एव मधुपोऽधुना बदरिकारसं काङ्क्षति ॥२३॥

पूर्वं कल्पतरुप्रसूनमदिरास्वादेन मेदस्विनी
दीव्यद्विव्यतरङ्गिर्णकमलिनीप्रेङ्खोलिकाखेलिनी ।
दैवादद्य महीतले मधुकरी निष्पावपुष्पेच्छया
भ्राम्यन्ती कृकलासवक्त्रकुहरं हा हन्त संग्राहते ॥२४॥

प्रबन्धनं पद्मवने निशायां
मातङ्गवाने मदकर्णतालः ।
स्वप्राणभङ्गः खलु चम्पकेऽस्मिन्
सर्वत्र दुःखं भ्रमरस्य लोके ॥२५॥

फलानां च दलानां च सन्तु ते ते विवेचकाः
मकरन्दविशेषज्ञो मिलिन्दमपहाय कः ॥२६॥

बन्धनान्यपि हि सन्ति बहूनि प्रेमरज्जुकृतबन्धनमन्यत् ।
दारुभेदनिपुणो हि षडङ्घ्रिनिष्क्रियो भवति पङ्कजबद्धः ॥२७॥

भृङ्गपुङ्गव मरन्दनिर्झरीसद्यः पद्मपहाय साम्प्रतम् ।
जाल्म शाल्मलिमुपैषि किं वृथा शोकमाकलयितुं समीहसे ॥२८॥

भृङ्गः क्षुधालुरपि किंशुकविभ्रमेण
व्याजृम्भमाणशुकचञ्चुपुटं प्रविष्टः ।
आशां विहाय मधुनोऽवयवैः सम्प्रे-
तिर्गन्तुमिच्छति परं परित्यज्यमानः ॥२९॥

भ्रम भ्रमर यूधासु मालतीषु निरं मितः ।
मा पुनश्चम्पकारण्ये स्नेहपूर्णं मनः दृष्ट्वाः ॥३०॥

भ्रमर मरणभीतिं मुञ्च चाम्पेऽपुणो
विहर हर तदीयं सौरभं सौहृदेन ।
मधुकर सुकरं चेद् वस्तु हस्तेन लब्धं
भवतु तदुपभोगेऽनिष्टमिष्टं फलं वा ॥३१॥

मधुपे मालतीपुष्पं सत्पुष्पं यातुमुद्यते ।
हन्त देवादुपागम्योपात्तमारण्यकेन तत् ॥३२॥

मन्दारमेदुरमरन्दरसालसाङ्गः
स्वर्नागरीनयननन्दन एष भृङ्गः ।
देवादुपेत्य जगतीमगतिविषीदञ्च
छाखोटकोटरकुटीषु निलीय शेते ॥३३॥

माकन्दे मधुपानमम्बुजकुले क्रीडा कदम्बद्रुमे
दोलाखेलनकौतुकं कुवलये कः को नवो विभ्रमः ।
येनाकारि मधुव्रतेन सहसा सोऽयं मधुके मधो
माध्वीकं परिपीय पीवरतनुर्जीवित्यहो जीवनम् ॥३४॥

यदपि भेकगणेन निषेवितं प्रकटकण्टककोटिसमन्वितम् ।
तदपि पङ्कजमेति मधुव्रतः सुरससौरभमुन्दरताश्रयम् ॥३५॥

यस्तोषं न गतः कमलेषु मल्लीचम्पकवकुलकुलेषु ।
तस्यालैर्यदि निम्बे वासः कथय कथं न भवत्युपहासः ॥३६॥

यावदेनं न जानाति पारिजातं मधुव्रतः ।
तावद् भ्रमणमेवास्य कुञ्जे कुञ्जे द्रुमे द्रुमे ॥३७॥

लतास्तास्तास्ताद्भ्रमधुरसवतीः पङ्कजवनीः
समालिङ्गंश्चुम्बन्नयमगमयद् भूरिसमयम् ।
इदानीं चेन् नीचे विचरति शुचरेष लकुचे
कुचेष्टेयं धातुर्भवति न हि वाच्यो मधुकरः ॥३८॥

विकचसहकारवाटीपरिमलकेलीपरायणो मधुपः ।
अधुना ह्यथ नियतिवशाद्वर्कवने शलभसङ्कुले चरति ॥३९॥

सदम्भोजाम्भोजं परिषजति सम्भोगरहितो
गतो मन्दे कुन्दे वहति मकरन्दे न हि मनः ।
ततो मन्येऽरण्ये क्वचिदधिकपुण्येऽपि ललितां
लवङ्गीमासङ्गी भजति नवभृङ्गीपरिवृढः ॥४०॥

सानन्दमेष मकरन्दमिहारविन्दे
विन्देत षट्पदयुवेति जनैरटङ्कि ।
देवादकाण्डपरिमुद्रितपुण्डरीक-
कोशावभूवहह निःसरणं पुमर्थः ॥४१॥

हुताशज्वालाभे स्थितवति रवावद्विशिखरे
पिपासुर्माध्वीकं प्रविशति सरोजं मधुकरः ।
तवन्तःसंरोधं न गणयति सन्ध्यासमयजं
न चार्तः स्वापायं विमृशति फलकान्तरसिकः ॥४२॥

अश्वः

आजानेय चरित्रं भवदीयं श्लाघनीयमत्यर्थम् ।
तव हि चतुष्पादोऽन्ये गतिमनुसर्तुं न शक्नुवन्ति यतः ॥४३॥

यावन् न मुञ्चसि तुरङ्गम दुष्टकर्म
तावन् मुहुर्भवसि नेतृजनेन दण्ड्यः ।
त्यक्त्वेदुशीं यदि गतिं सरलोऽभविष्यः
सन्तो भवन्तमपि सम्यगमानयिष्यन् ॥४४॥

अश्वत्थः

अस्ति स्वादु फलं किमत्तुमथवा घ्रातुं पुनः कोरकः
तद् विश्राम्यतु नाम भोक्तुममलं पत्रं किमस्त्यन्ततः ।
सेव्यो हन्त यदीदृशोऽपि मनुजैर्वृक्षाधमः पिप्पलो
दुःस्वातन्त्र्यमिदं विधेः कथय तत् कस्याप्रतो रक्षताम् ॥४५॥

यन्मूले भगवान् पुरारिरमलो यत्पर्णशायी हरि-
स्तस्येहाततशाखिनो वटतरोर्नामापि न भूयते ।
यच्छाखानिचयः पिशाचनिलयो यन्मूलगाः पद्मगा-
स्तस्याश्वत्थतरोरहो कति नमस्काराः कति प्रार्थनाः ॥४६॥

आदिबराहो राहुश्च

इयत्येतस्मिन् वा निरवधिचमत्कृत्यतिशये
बराहो वा राहुः प्रभवति चमत्कारविषयः ।
महीमेको मग्नां यदयमवहद् दन्तमुसलं:
शिरःशेषः शत्रुं निगिरति पुनः सन्त्यजति च ॥४७॥

आदिशेषः

बहवः फणिनः सन्ति भेकभक्षणतत्पराः ।
एक एव हि शेषोऽयं भूभारवहनक्षमः ॥४८॥

आरकूटः

अयि डम्बरमारकूट धत्से
कनकस्यापि यदन्ततो निकामम् ।
निकषा निकषं हि तत् तदा चे-
वनुमन्ये सुदृशामलंक्रियात्वम् ॥४९॥

इक्षुः

कान्तोऽसि नित्यमधुरोऽसि रसाकुलोऽसि
किं चासि पञ्चशरकामुकमद्वितीयम् ।
इक्षो तवास्ति सकलं परमेकमूनं
यत् सेवितो भजसि नीरसतां क्रमेण ॥५०॥

उत्तमः

सुजनोऽपि हि कुप्यति भृशमनवसरज्ञेन याचितः सुहृदा ।
सुरतान्तरे रुदन्तं प्रियमपि पुत्रं शपत्यहो जननी ॥५१॥

उष्टः

बासेरको रसत्येष युक्तं भारेऽधिरोहति ।
उत्तार्यमाणोऽपि पुनर्यत् तत्र किमु कुर्महे ॥५२॥

कञ्चुकः

ध्रीमता कथप कञ्चुक पूर्वं कानि कानि सुकृतानि कृतानि ।
जन्म यापयसि येन समस्तं हारहृद्यहृदये हरिणाक्षयाः ॥५३॥

कदली

काले तरोरनुपकारि फलं फलित्वा
लज्जावशादुचित एव विनाशयोगः ।
एतत् तु चित्रमुपकृत्य फलं परेभ्यः
प्राणान् निजान् क्षटिति यत् कदली जहाति ॥५४॥

किं केतकी फलति किं पनसस्तु पुष्पं
किं नागवल्लिरिह पुष्पफले प्रसूते ।
कस्यापि कोऽप्यतिशयोऽस्ति स तेन सद्भिः
सम्पूज्यते कवलि यासि ततः प्रसिद्धिम् ॥५५॥

कपिः

वृक्षान्दोलनमद्य ते क्व नु गतं नर्म स्वययस्य वा
यूकान्वेषणरोषसौख्यवह्लाश्चेष्टा मुखोत्थाः क्व ताः ।
क्वारण्ये फलपूर्णगलकुहरस्यान्येषु ता भीषिकाः
भीतः सम्प्रति कीशिकाद् गलवलद्व्यालः कपे नृत्यसि ॥५६॥

वानराणां विवाहेषु तत्र गार्दभगायकाः ।
परस्परं प्रशंसन्ति अहो रूपमहो ध्वनिः ॥५७॥

कपिञ्जलः

मोघं भ्रमेण हि कपिञ्जल पोषणं ते
शक्तः परं प्रलपितुं यदि तु त्वदीयम् ।
स्थानं त्यजस्यय न किञ्चन कर्तुमर्हो
न प्रत्ययस्त्वयि पलायनमेव युद्धे ॥५८॥

कमलादिः

अपि त्वया कंरविणि व्यधायि
मुधा सुधाबन्धुमुबन्धुभावः ।
जनापवादः परितः प्रयातः
समागमो हन्त न जातु जातः ॥५९॥

अयि मकरन्दस्यन्दिनि पद्मिनि मन्ये तवंव सुभगत्वम् ।
पुष्पवतीमपि भवतीं त्यजति न वृद्धः शुचिर्हंसः ॥६०॥

एतावत् सरसिजकुड्मलस्य कृत्यं
भित्त्वाम्भः सरसि विनिर्गमो बहिर्यत् ।
आमोदो विकसनमिन्दिरानिवास-
स्तत् सर्वं दिनकरकृत्यमामनन्ति ॥६१॥

किं कुप्यसि कस्मै वा सौरभसाराय कुप्य निजमधुने ।
यस्य कृते शतपत्र प्रतिपत्रं तेऽद्य मृग्यते भ्रमरैः ॥६२॥

किं बान्धवेन रविणा हरिणापि किं वा
लक्ष्म्यापि किं सरसिजोदरजन्मना वा ।
एकस्य शुद्धचरितस्य सरोरुहस्य
नैषा तुषारजनिता शमिता विपत्तिः ॥६३॥

खद्योतास्तरला भवन्ति भगवानस्तंगतो भानुमान्
कोकः शोकमुपैति मत्तमनसः क्रेडकुर्वते कौशिकाः ।
इत्थं चेत् सदसद्विवेकविधुरो धाता तदेतादृशं
न द्रष्टव्यमितीव मुद्रितवती पद्मेक्षणं पद्मिनी ॥६४॥

जनिः सरोऽङ्कादतिपङ्ककिनो यद्
यल् लोलुपैर्वा मधुपैर्विहारः ।
कलङ्क एवैष कुमुदतीनां
कलङ्कनिः किं तु कलावतो न ॥६५॥

दलानि मुकुलीकृत्य प्रवेशं न ददासि चेत् ।
पद्म भृङ्गस्य का हानिः फुल्ले चूतवने स्थिते ॥६६॥

पद्मिनि किमिति क्रीडमि मधुपैर्लज्जालवोऽपि न हि किं ते ।
हर हर विस्मृत्योक्तं क्व नु लज्जा सवितूरक्तायाः ॥६७॥

मालतीमुकुला याताः कुन्दा मन्दायितास्तथा ।
पङ्कज त्वामिदं ब्रूमः कुत्र यातु मधुव्रतः ॥६८॥

लक्ष्मीसम्पर्कजातोऽयं दोषः पद्मस्य निश्चितः ।
यदेष गुणसन्दोहधाम्नि चन्द्रे पराङ्मुखः ॥६९॥

लक्ष्मीः स्वयं निवसति त्वयि लोकघात्रा
मित्रेण चापि विदितोऽस्ति दूढोऽनुरागः ।
वन्दीव गायति गुणांस्तव चञ्चरीकः
कः पुण्डरीक तव साम्यमुरीकरोति ॥७०॥

लक्ष्म्या निवास इति वारिरूहां प्रसिद्धि-
रन्वेष्टिताः कतिपया विरलास्तु सन्ति ।
राज्ञि प्रसारितकरे किमहं ददामि
सङ्कोचितं वदनमम्बुरुहैरितीव ॥७१॥

मम्भूतिस्तव मानसे सरसिज त्वत्सौरभं वासिताः
सर्वास्ताः ककुभस्तथास्ति एरण्ये दग्धुर्द्विवस्वानपि ।
त्वं चेदद्य गुणानयद्य शिशिरे दीप्तानिलैः शीर्यसे
प्रायः प्राय इदं तदत्र परमं दृष्टाददृष्टं फलम् ॥७२॥

हे मल्लि हे मालति हे लवंगि
न तादृशी क्वापि भवादृशीनाम् ।
क्षणं समाधाय मधुत्रतं या
विस्मारयेदम्बुजिनीवियोगम् ॥७३॥

हंसाः सर्वाङ्गधवलाः पद्मेभ्यो बहिरासते ।
अन्तर्विशन्ति मधुपाः श्रीमतामोदृशी गतिः ॥७४॥

कर्णधारः

जीर्णा तरिः सरिदियं च गभीरनीरा
नकाकुला वहति वायुरतिप्रचण्डः ।
तार्याः स्त्रियश्च शिशवश्च तथैव बृद्धाः
तत् कर्णधारभूजयोर्बलमाश्रयामः ॥७५॥

कलमाः

अस्मानवेहि कलमानलमाहतानां
येषां प्रचण्डमुसलैरवशाततैव ।
स्नेहं विमुच्य सहसा खलनां प्रयान्ति
ये स्वल्पपोडनवशान् न वयं तिलास्ते ॥७६॥

कलशः

भ्रातः काञ्चनोपगोपितबहिस्ताम्राकृते सर्वतो
मा भेषीः कलश स्थिरो भव चिरं देवालयस्योपरि ।
ताम्रत्वं गतमेव काञ्चनमयी कीर्तिः स्थिरा तेऽधुना
नान्तस्तत्त्वविचारणप्रणयिनो लोका बहिर्बुद्धयः ॥७७॥

कल्पद्रुमः

जन्माभूवुदधी विधी सहजता वृन्दारकैर्वन्धता
तत्तत्कामफलाय शक्तिरतुला यस्यास्ति वश्यानिशम् ।

विधामाय चिराय कल्पलतिका भूयो यमालम्बते
कस्त्वां स्तोतुमपि क्षमोऽस्ति तदपि त्वं जल्प कल्पद्रुम ॥७८॥

न द्वारि द्विरदावली न परितो वानायुजश्रेणयः
किं वा शौक्तिकमौक्तिकैर्मृगदृशां तारा न हारावलिः ।
हे कल्पद्रुम दूरतोऽस्तु भवतः सेवाभवं वैभवं
तुण्यामि त्वयि तावतापि यदि न स्मेरा भवन्ति द्विषः ॥७९॥

न मया रचितं तवालवालं
पयसा वा विहितस्तवाभिषेकः ।
अयि कल्पतरो परोपकारे
भवतो विश्वविलक्षणः प्रकारः ॥८०॥

कलविडकः

गिलितगरलकण्ठः शङ्करो नीलकण्ठः
प्रबलतरविषाशी बहिणो नीलकण्ठः ।
अजिरतृणविसर्पत्कीटदर्पापहारिन्
कलयसि कलविडक त्वं च भो नीलकण्ठः ॥८१॥

कविः

कस्त्वं भोः कविरस्मि तत् किमु सखे क्षीणोऽस्यनाहारतो
धिग् देशं गुणिनोऽपि दुर्गतिरियं देशं न मामेव धिक् ।
पाकार्थी क्षुधितो यदैव विदधे पाकाय बुद्धिं तदा
विन्ध्ये नेन्धनमम्बुधौ न सलिलं नाश्रं धरित्रीतले ॥८२॥

कस्तूरिका

दुर्लीलपल्लीपतिपुत्रहस्ते
कस्तूरि कस्ते वद दुर्विपाकः ।
आरभ्यसौरभ्यकथासु मौनं
मालिन्यमात्रे वचसोऽवकाशः ॥८३॥

मृगमव मा कुरु गर्वं परिमलमात्रेण तं त्वमुपयासि ।
परिमलशीतलतानिर्मलताः सुकुमारता च कर्पूरे ॥८४॥

यद्यपि देवाल लब्धा कस्तूरीभूमिरत्रभूरितरम् ।
नेया किमसौ तदपि हि शीचार्यं जानता पुंसा ॥८५॥

काकः

करोतु करटः शब्दं सर्वदा प्राङ्गणे वसन् ।
न शृणोति बुधः प्रीत्या शृणोति पिकभाषितम् ॥८६॥

काकस्य चञ्चुर्यदि हेमयुक्ता
माणिक्ययुक्तौ चरणौ च तस्य ।
एकैकपक्षे गजराजमुक्ता-
स्तथापि काको न स राजहंसः ॥८७॥

काकाः प्रभुप्रणिहिताः पिकपङ्क्तिवृन्दै-
र्मकिन्दवृन्दमकरन्दरसान् पिबन्तु ।
प्राप्ते वसन्तसमये कथमाचरन्ति
कर्णामृतानि कलपञ्चमकूजितानि ॥८८॥

कामं सुधाकरकरामृतदिव्यरूप-
सौधाग्रपीठवसतिः सुखमस्तु काकः ।
श्रीमुन्दरीरमणसङ्गमकण्ठलग्न-
पूर्यत्सुधामणितजित् किमसौ कपोतः ॥८९॥

तत् काक त्वयि युक्ताः कटुवाग्वैवर्ण्यधूर्तताशुचिताः ।
यदि विण्ठाकृमिपृष्ठे तत्र सदोषा हि तच्चित्रम् ॥९०॥

त्रोटीपुटं करट कुड्मलयाथ तात
यावत् प्रतिव्रजति नाकमयं मरालः ।
नो चेदमङ्गलकठोररवा विहङ्गाः
सर्वे भुवीति निजसंसदि शंसिता नः ॥९१॥

बन्धं लब्धवतः परस्य वदनं भिक्षाशया पश्यतः
स्वावासच्युतिवेदनां विदधतः कान्तां विना सीदतः ।
भ्राम्यन्तः सहभार्यया प्रतिदिशं प्रत्यापगं प्रत्यगं
कीरस्याध्ययनं हसन्ति विविधक्रीडलसा वायसाः ॥९२॥

वयं काका वयं काकाः किं रुदन्तीति वायसाः ।
तिमिरारिस्तमो हन्ति शङ्कयातङ्कमानसाः ॥९३॥

काचः

अज्ञतया प्रेम्णा वा चूडामणिमाकलय्य काचमणिम् ।
नृपतिर्वहेत शिरसा तेनासौ नह्यनर्घमणिः ॥९४॥

कार्पासः

नीरसान्यपि रोचन्ते कार्पासस्य फलानि मे ।
यवां गुणमयं जन्म सर्वेषां गुह्यगुप्तये ॥९५॥

कायस्थः

विप्रेभ्यः साधुवानं रिपुजनसुहृदां चोपकारान् कुरु त्वं
सौजन्यं बन्धुवर्गे निजहितमुचितं स्वाभिकार्यं यथार्थम् ।
श्रोत्रे ते तथ्यमेतत् कथयति सततं लेखिनी भाग्यशालिन्
नो चेन् नष्टेऽधिकारे मम मुखसदृशं तावकास्यं भवेद्धि ॥९६॥

कार्यान्तं गतः

नौकां वं भजते तावद् यावत् पारं न गच्छति ।
उत्तीर्णं तु नदीपारे नांकया किं प्रयोजनम् ॥९७॥

कीरः

अपारः पाथोधिः पुलिनपदवी योजनशतं
निरालम्बो मार्गो विधायि बत शून्या दश दिशः ।
इतीवायं कीरः कतिचन पदान्यव गगने
मुहुर्भ्राम्यन् भ्राम्यन् पतति गुणवृक्षं निपतति ॥९८॥

अमुष्मिन्नारामे तरुभिरभिरामे विटपिनः
स्फुटं नृत्यद्भृङ्गगोविविधनवसंगातकलनात् ।
परानन्दः पूर्णा क इव तव दण्डविलिपद-
क्रमश्रोता वेत्ता द्विजवर शुक श्राम्यसि कुतः ॥९९॥

अये कीरश्रेणीपरिवृढ वृथा वासरशतं
किमर्थं त्वं व्यर्थं क्षपयसि पलाशे रभसतः ।
यदा पुष्पारम्भे मुखशालितिमा किशुकतरो-
स्तद्वेदेदं ज्ञातं फलपरिचयो दुर्लभतरः ॥१००॥

उच्चरेष तरुः फलं च पृथुलं दृष्ट्वा प्रहृष्टः शुकः
शालिं चास्यगतं विहाय निभृतं तन् नारिकेलं गतः ।
तत्रारुह्य बुभुक्षितेन मनसा यत्नः कृतो भेदनेऽ-
प्याशा तस्य न केवलं विगलिता चञ्चुश्च चूर्णीकृता ॥१०१॥

कीर नीरसकरीरपादपे किं स्थितोऽसि कथयामि धीरतः ।
सामकीनसहकारपादपा दुःसमीरलहरीभिराहताः ॥१०२॥

दृष्ट्वा शाखावकीर्णं फलभरनमितं भूमिभागावनद्धं
त्यक्त्वा शालिप्रकाण्डं पनसमुपगतश्चिन्तयित्वेति कीरः ।
हत्वा चञ्चुं प्रहर्षाद् विगलितपयसा सम्भृताशेषपक्षो
भिन्नश्चोड्डीय गन्तुं गगनपरिचिता या गतिः सापि नष्टा ॥१०३॥

ब्राक्षां प्रदेहि मधु वा वदने निधेहि
 देहे विधेहि किम् वा करलालनानि ।
 जातिस्वभावचपलः पुनरेष कीर-
 स्तत्रैव यास्यति कृशोदरि मुपतबन्धः ॥१०४॥

द्विजकुलपते मेधासिन्धो सुभाषितकोविद
 त्वयि गृहमुपायाते जातं बहूपकृतं मम ।
 यदिह नियतं बाला वृद्धाः स्त्रियः परिवारिकाः
 शुक भगवतो नाम प्रीता गृणन्ति मुहुर्महुः ॥१०५॥

अतिपरुषरवाणां वायसानां निवासे
 फलवति पिचुमन्दे मन्दबुद्धे कथं वा ।
 स्वनसि मधुरवाणीं व्यर्थयन् राजकीर
 कुसुमितसहकारप्रान्तभागं दिशाय ॥१०६॥

वासः काञ्चनपञ्जरे नृपकराम्भोजस्तनोर्मर्जनं
 भक्ष्यं साधु रसालदाडिमफलं पेयं सुधाभं पयः ।
 पाठः संसदि रामनाम सततं धारस्य कीरस्य मे
 हा हा हन्त तथापि जन्मघटिपिकोडे मनो धावति ॥१०७॥

शुक तव पठनं व्यसनं न गुणः स गुणाभासः ।
 समजनि येनामरणं शरणं पञ्जरवासः ॥१०८॥

सुखयति कीरकिशोरवाक्प्रचारः
 मुजनमनांसि नवामृतप्रसारः ।
 मृदुलशकुन्तनिपीडनोप्रभालं
 मदयत किं कलुषान्तरं बिडालम् ॥१०९॥

सुभाषित्वं सुरुपत्वं वाचालत्वं सुशीलता ।
 एतत् कीरकिशोरस्य व्यर्थमाखुभुजः पुरः ॥ ॥११०॥

सुभाषितस्याध्ययनेऽनुषक्तं
 शुकं वराकाः प्रहसन्ति काकाः ।
 तमेव संसत्सु गिरं गिरन्तं
 वृष्ट्वा भवन्ति त्रपया नतास्याः ॥१११॥

हे कीर कैरवसुशीरिति संकलय्य
 मा मात्र संरससि सज्जनरञ्जनाय ।
 बालोऽपि यत्र कलकण्ठसुकण्ठपीठः
 संलेडि कोमलकुहं कृतपूर्णकण्ठः ॥११२॥

कुस्तुम्भरी

कुस्तुम्भरी समायाति तित्तिष्ठा मन्त्रिणा सह ।
पलायध्वं पलायध्वं रे रे शाकविडम्बकाः ॥११३॥

कूपः

अमुना सरुकूपेन के के नाम न वञ्चिताः ।
रुदत्पथिकनेत्राम्बुपिच्छिलप्रान्तभूमिना ॥११४॥

यद्यपि बहुगुणगम्यं जीवनमेतस्य कूपमुख्यस्य ।
जयति तथापि विवेकः सदानपात्रानुमानेन ॥११५॥

रे कूप जीवनागार यदि दातृत्वमिच्छसि ।
तदा त्वं गुणवत् पात्रमेकं वा सन्निधौ कुरु ॥११६॥

हे कूप त्वं चिरं जीव स्वल्पतोयो बहुव्ययः ।
गुणवद्विक्तपात्राणि प्राप्नुवन्ति हि पूर्णताम् ॥११७॥

कूर्मः

पुत्रिण्यः कति नात्र सन्ति भुवनेऽभूवन् कियत्योऽथवा
सौभाग्यकमठी तथादिकमठी स्त्रीषु प्रशंसास्पदम् ।
भग्ने भोगिनि भङ्गुरेषु करिषु भण्टोत्तये दंष्ट्रिणि
क्षोणीं साहसिकाग्रणीस्तुल्यितुं जागर्त यस्याः सुतः ॥११८॥

भ्रमति गिरिराट् पृष्ठे गजंत्युपर्यपि सागरो
दहति विततज्वालाजालो जगन्ति विषानलः ।
स तु विनिहितग्रीवाकाण्डः कटाहकुटोदरे
स्वपिति भगवान् कूर्मो निद्राभरालसलोचनः ॥११९॥

कृष्णसारः

अयि कुरङ्गि तुरङ्गमविक्रमे
त्यज वनं जवनं गमनं कुरु ।
इह वने विचरन्ति हि नायकाः
मुरभिलोहितलोहितसायकाः ॥१२०॥

अयि कुरङ्गि तपोवनविभ्रमात्
किमु गतासि किरातपुरीमिमाम् ।
इह न पश्यसि दारय मारय
ग्रस पिबेति शुकानपि जल्पतः ॥१२१॥

तृणमुखमपि न खलु त्वां त्यजन्ति हे हरिण वैरिणः शबराः ।
यशसंव जीवितमिदं त्यज याजितशृङ्गसङ्ग्रामः ॥१२२॥

नात्र व्याधशराः पतन्ति परितो नवात्र दावानलो
नैवोच्चावचभीतिरत्र चपला नवास्तृता वागुरा ।
इत्यालोच्य कुरङ्गकेण विहितो नक्षत्रनाथाश्रयः
को जानाति विधिविधास्पति मुनः स्वर्नामुदन्तव्रणम् ॥१२३॥

पाशक्षुण्णखुरस्य बाणपतनप्रव्यक्तरक्तच्छटा-
च्छन्नाङ्गस्य दवाग्निदाहविकलस्यासेदुषोऽप्याश्रमम् ।
धिग् देवं विषमा मृगस्य दिवसाः सर्वानुकम्पामयो
ना भैषीरिति भाषणेऽपि यदभूद वाचंयमोऽयं मुनिः ॥१२४॥

भुक्त्वा भव्यतृणानि नव्यसलिलान्यापीय वापीतलान्
निःशङ्कं परिशील्य शीतलतरून् रोमन्धमभ्यस्यति ।
या सैवाद्य मृगी नृगादनमुखप्राप्तं दाशं शोचते
तद्वेधा बहुधा विपद्विरचने वीजानि नापेक्षते ॥१२५॥

विद्धा मृगी व्याधशिलीमुखेन
मृगस्तु तत्कातरवीक्षितेन ।
विहाय देहं विगतव्यथंका
परस्य जीवावधिराधिरासीत् ॥१२६॥

वृकस्ते मायावी चरति निकटे खञ्जवदयं
त्वमेनं विस्त्रम्भादनुसरसि मूढो यदि मृग ।
शयानं त्वां गूढं क्वचन समजं नेष्यति निजं
स उत्तिष्ठन् कुक्षि सपदि कणशस्ते दलयति ॥१२७॥

सौरभ्येण त्रिभुवनमनोहारिणा काननेऽस्मिन्
सत्कस्तूरीहरिण भवता वासितो दिग्विभागः ।
तस्यैतत् ते फलमुपगतं पत्रिभिर्लुब्धकानां
विद्धः प्राणांस्त्यजसि न गुणः श्रेयसे निर्गुणेषु ॥१२८॥

केतकी

एकेन चेत् परिहृतोऽसि महेश्वरेण
किं तेन केतक विषादमुरीकरोषि ।
अन्ये न किं जगति सन्ति महागुणज्ञा
ये त्वां बहन्ति शिरसा नरदेवदेवाः ॥१२९॥

कालक्रमकमनीयक्रोडेयं केतकीति का शङ्का ।
वद्विर्यथा यथा स्यात् तथा तथा कण्टकोत्कर्षः ॥१३०॥

हे हेमकेतकि कथं बहुगर्वितासि
संसेव्यसे मधुकरैरखिलैरिति व ।
नैषा रसातिशयता नलिनीवियोगात्
तर्दीयते विकटकण्टकशूलक्षम्पः ॥१३१॥

कोकिलः

अथ कोकिल कुरु मौनं जलधरसमयेऽपि पिच्छिला भूमिः ।
विकसति कुटजकदम्बे यत्तरि भेके कुतस्तवावसरः ॥१३२॥
अम्भोजप्रकरोऽथ केतककुलं कुन्दोत्करः करव-
द्रातो मल्लिगणोऽथ चम्पकचयो जातीसमूहोऽथवा ।
नो चेदावरमातनोति पिक ते खेदं वृथा मा कृथा
यस्मात् क्वापि कदापि कोऽपि भविता यस्त्वद्गुणान् ज्ञास्यति ॥१३३॥
अयि कोकिलपाक काकनीडे वस यावद् भवतो भवन्ति पक्षाः ।
बहवस्तदनन्तरं निवासाः परिपश्यन्ति रसाधिका रसालाः ॥१३४॥

अहंयुवरवर्णिनीजनमदापनोदन्नत-
स्फुरच्चतुरपञ्चमस्वरजितान्यपक्षिब्रजः ।
रसालतरुणा कृतामसमकुल्यतामात्मनो
विहन्तुमिह कोकिलः फलिनमन्यमुद्वीक्षते ॥१३५॥

अहोरात्रं कूजंस्त्वमिति गतशोषं किमयसे
तव भ्रातः प्राप्यं परभृतक किञ्चित् किसलयम् ।
परीक्षापूर्वं किं वितरति रसालः फलमयं
पिकः काकः पान्थः कपिरपि च सर्वेऽपि सदृशाः ॥१३६॥

आकलिकोदयमाशापाशादाश्रित्य कोकिलश्चूतम् ।
पाकप्रवणे तस्मिन् काकैः परितः कथं जीवेत् ॥१३७॥

आसाद्याग्रवनोमिमां प्रतिनवामास्वाद्य तन्मञ्जरी-
मैवं पञ्चममञ्च नन्दनवनभ्रान्त्या तया कोकिल ।
एषा वायसमण्डली घनशिरःशूलाहतिव्याकुला
कुध्वानंबंधिरीकरिष्यति वृथा श्रोत्राणि सत्पत्रिणाम् ॥१३८॥

कलकण्ठ यथा शोभा सहकारे भवद्गिरः ।
खबिरे वा पलाशे वा किं तथा स्याद् विचारय ॥१३९॥

काका वृका धूकबकाश्च भेकाः
प्रणम्य युष्मानिबमेव याचे ।
कोलाहलं मा कुरुत क्षमध्वं
पुंस्कोकिलः कूजति मञ्जुरावम् ॥१४०॥

किं कोमलं: पिकरवः पिक तिष्ठ तूष्णी-

मेते तु पामरनराः स्वरमाकलय्य ।

को वारयेत्ययमये निकटं कर्तुं

रे वध्यतामिति वदन्ति गृहीतदण्डाः ॥१४१॥

तत्किं स्मरसि न भुङ्गते यन् पिक रे काकमन्दिरे पूर्वम् ।

सहकारकुसुमकाले हठेन कुरुष्वधुना राक्षम् ॥१४२॥

तावच् चकोरचरणायुधचक्रवाक-

पारावतादिविहगाः कलमालपन्तु ।

यावद् वसन्तरजनीघटिकावसान-

मामाद्य कोकिलयुवा न कुहं करोति ॥१४३॥

तावन् मौनेन नीयन्ते कोकिलैश्चैव वासराः ।

यावत् सर्वजनानन्ददायिनी वाक् प्रवर्तते ॥१४४॥

ध्यायन्नञ्जनतांयबुद्धदकणप्राप्य स्वकं मस्तकं

पश्यन्नायसकूटकोटिघटितत्रोटं पुटं वायसम् ।

न स्थातुं न पलायितुं न चलितुं नान्मालितुं मालितुं

नो मर्तुं न च जीवितुं प्रभवति त्रासाकुलः कोकिलः ॥१४५॥

भद्रं भद्रं कृतं मौनं काकिलर्जलदागमे ।

बद्धुरा यत्र वक्तारस्तत्र मौनं हि शोभनम् ॥१४६॥

मलिनात्मना विरागः प्रकटीकृत एव कोकिलखलेन ।

जीवनदानामुन्नतिसमये वाच्यमीभवता ॥१४७॥

येनोषितं रुचिरपल्लवमञ्जरीषु

श्रीखण्डमण्डलरसालवने सदैव ।

दंवात् स कोकिलयुवा निपपात निम्बे

तत्रापि दुष्टबलिपुष्टकुलं विवादः ॥१४८॥

रसाल तव माधुरीप्रथितसत्फलं पक्षिण-

श्चरन्ति नहि ते यशः प्रकटयन्ति काष्ठासु ते ।

पिकस्तु नवपल्लवप्रसनमेव कुर्वन् स्वरैः

प्रकाशयति दिक्षु ते मृदुलपञ्चमाल्यैर्यशः ॥१४९॥

रे रे कोकिल मा भज मौनं किञ्चिदुदञ्चय पञ्चमरागम् ।

नो चेत् त्वामिह को जानीते काककदम्बकपिहिते चूते ॥१५०॥

बपुर्मलिनमोदृशं तदपि पुष्टमेतत् परैः
 शकुन्त बत सन्ततं शकुनिभिर्वने धावसि ।
 क्व वा वद गरुत्मता मधुरमोदृशं शिक्षितं
 निषिञ्चसि सुधां यतः श्रवणयोरिमं शृण्वतः ॥१५१॥

विपिने घोरतरेऽस्मिन् मा कुरु पिक पञ्चमारावम् ।
 काकावलिरधुना ते कुलायमावृत्य रीति घोषेण ॥१५२॥

शृगालशशशार्दूलदूषितं दण्डकावनम् ।
 पञ्चमं गायतानेन कोकिलेन प्रतिष्ठितम् ॥१५३॥

सन्त्यज्य कोकिलशिशो मधुरप्रवालं
 माकन्दवृन्दमलिपोतमिलत्प्रमूनम् ।
 निम्बे तु तिक्तहृदये बलिभृक्कुलाढ्ये
 मौनेन तिष्ठसि यदीह वदाशु कार्यम् ॥१५४॥

सहकारे चिरं स्थित्वा सलीलं बालकोकिल ।
 तं हित्वाद्यान्यवृक्षेषु विचरन् न विलज्जसे ॥१५५॥

हे कोकिलाखिललतासु फलानि सन्ति
 सन्त्यज्य तानि ननु चूतलतां सपुष्पाम् ।
 किं काङ्क्षसीह चरितुं फलमत्तुकामो
 न ज्ञायते नृपतिसेवकभीषणोऽयम् ॥१५६॥

क्षुधितः

घोण्टा कुण्डलिनी प्रकामविषमं कान्तारमन्तर्वनं
 गाहं गाहमराजकण्टकमुखच्छिन्नाङ्गकेशाम्बरः ।
 कृच्छ्रादध्यगमद्वि वृक्षमधिकक्षुत्सेव्यवृक्षाशया
 हन्त प्रादुरभूद् विषाकुलफलः किम्पाक एवान्तकः ॥१५७॥

खड्गमुगः

अयि बहसि ललाटे खड्गं शृङ्गं यदेकं
 ननु कथमसि तस्मादृश्यशृङ्गणे तुल्यः ।
 महिष इव चतुष्पाज् जन्तुरेवासि जात्या
 पश्यतमतनुस्त्वं नीचता ते क्व याति ॥१५८॥

अरे खड्ग पादा गजस्येव रूपं
 लुलायेन तुल्यं ललाटेऽस्ति शृङ्गम् ।
 स्थलीकूर्मतुल्यस्त्वचा क्रूरजन्तुः
 कुतस्ते जनिर्नोहनीया तवेषा ॥१५९॥

खदिरसारः

विना खदिरसारेण हारेण हरिणीदृशाम् ।
नाधरे जायते रागो नानुरागः पयोधरे ॥१६०॥

गङ्गा

स किम् सहेत सुधांशुः स्मरहरभालानलज्वालाः ।
शिशिरैः शीकरनिवहैः सिञ्चति मरुनिम्नगा नो चेत् ॥१६१॥

गजः

अन्तर्वसति मार्जारी शुनी वा राजवेश्मनि ।
बहिर्बद्धोऽपि मातङ्गस्ततः किं लघुतां गतः ॥१६२॥

आपातालगभीरे मज्जति नीरे निदाघसन्तप्तः ।
न स्पृशति पल्वलाम्भः पञ्जरशेषोऽपि कुञ्जरः क्वापि ॥१६३॥

आलानबन्धनमथाकुशतीव्रपात-
माधोरणस्य चरणाहतितर्जनं च ।
कण्ठीरवो यदि सहेत मदावलान्
पूजा कुतः क्षितिभुजां सदनान्तरेषु ॥१६४॥

क्रीडाकारि तटाकवारिणि गतातङ्कं न पङ्केरुहै-
र्वल्ली काचन सल्लकीतरुगता नाकर्षिता हर्षतः ।
नाश्लिष्टा करिणी करेण करिणा कामातुरेणामुना
दण्डाभिविकटाननः शिव शिव व्यालोकि पञ्चाननः ॥१६५॥

गजस्य पङ्कमग्नस्य त्रपाकरमिदं महत्
पावमुद्धृत्य यद् गच्छन् हरिणोऽपि हसत्यसौ ॥१६६॥

जहीहि गुरुगर्जितं जहिहि शुण्डया धीङ्कृतं
परिभ्रम शनैर्वनं किम् गजेन्द्र ग्रायसे ।
यथा न किल केसरी गिरिवरीषु निद्रां त्यजन्
विमूर्च्छयति जृम्भया सुभग तावकीनं मनः ॥१६७॥

त्यक्तो विन्ध्यगिरिः पिता भगवती माता च रेवोज्जिता
त्यक्ताः स्नेहनिबद्धबन्धुरधियस्तुल्योदया दन्तिनः ।
त्वल्लोभान् ननु हस्तिनि प्रतिदिनं बन्धाय दत्तं वृ-
स्त्वं दूरे क्रियसे लुठन्ति च शिरःपीठे कठोराङ्कुशाः ॥१६८॥

न कुर्याः प्राख्यं किमपि करिपोत प्रतिभयं
हरीणां वेलेयं यविह बहुवेलं विहरति ।
अकस्मादेतेषां कुटिलदृशि रोषस्पृशि मनाक्
निरर्थं भाविन्यो मदकरिदरिद्रा वनभुवः ॥१६९॥

निर्वेवन्तामेते वृषमहिषनेषाश्च हरिणा
गृहाणि क्षुद्राणां कतिपयतृणरेव सुखिनः ।
गजानामास्थानं मदसन्निजमालितभुवां
तदेकं विन्ध्याद्रेविपिनमथवा भूपसंगम् ॥१७०॥

यूथान्यग्रे गतानि प्रबलबलभृती कदुर्जसा सुनेन्द्रा
मूलादाकृष्यमाणाः सपदि तत्करो भूगृहा निष्पतन्ति ।
दृष्ट्वा हृष्यन्ति हन्त प्रतिदिनमाखिला भिल्लपल्या अधोशा
हस्तालम्बाय केषां कलयतु वदनं पङ्कमग्नः करान्द्रः ॥१७१॥

सान्द्रामोदवतीः स्वकीयवसतीः पङ्कैरुहाणां तती-
स्त्यक्त्वायं भ्रमरः करोन्द्र भवतामभ्याशमभ्यागतः ।
एतच्च चेतसि सम्प्रधायं जगतीविख्यातदानस्तथा
युष्माभिः क्रियतां यथोपरमने हास्याय नास्यागमः ॥१७२॥

स्पर्धन्तां मुखमेव कुञ्जरतया दिक्कुञ्जरः कुञ्जरा
ग्राम्या वा वनवासिनो मदजलप्रस्निग्धगण्डस्थलाः ।
आः कालस्य कुतूहलं शृणु मखे प्राचीनपालीमलैः
प्रायः स्निग्धकपोलपालिरमः कालोऽपि न स्पर्धने ॥१७३॥

गर्दभः

यद्यपि का नो हानिः परकीयां चरति रासभे द्राक्षाम् ।
असमञ्जसमिति मत्वा तथापि खलु खिद्यते चेतः ॥१७४॥

रे रे रासभ वस्त्रभारवहनात् कुप्रासमश्नामि किं
राजाश्वावसथं प्रयाहि चणकाभ्युक्षान् मुखं भक्षय ।
सर्वान् पुच्छव्रतो हृषा इति वदन्त्यत्राधिकारे स्थितः
राजा तैरुपविष्टमेव मनुते सन्यं तदस्थाः परे ॥१७५॥

गन्धः

नीलोत्पलस्य मत्स्यस्य पद्मस्य कुमुदस्य च ।
एकयोनिप्रसूतानां तेषां गन्धः पृथक् पृथक् ॥१७६॥

गरुडमान्

निजत्रोटीकोटीत्रुटितफणिराजन्यशिरसः

शकुन्तानां पत्युगंगनतलजङ्घालगरुतः ।

दरिद्रग्रामीणस्थविरशिबिरप्रान्तपटल-

च्छदाग्रे जाग्रदभिर्मजकशिशुभिः कः परिभवः ॥१७७॥

दामोदरमुदराङ्गितभुवनं यो वहति लीलया गरुडः ।

कस्य तरोरुपरिष्ठात् खिन्नोऽसौ श्रान्तिमपनयतु ॥१७८॥

अहिरहिरिति संभ्रमपदमितरजनः किमपि कातरो भवतु ।

विहगपतेराहारे स तु सरलमृणालदलरुचिरः ॥१७९॥

गिरिनिर्झरः

कल्लोलसञ्चलदगाधजलैरलोलैः

कल्लोलिनीपरिवृढैः किमपेयतोयैः ।

जीयात् स जर्जरतनुगिरिनिर्झरोऽयं

यद्विप्रुषापि तृषिता वितृषीभवन्ति ॥१८०॥

गुणग्राही

मार्जारो लभते न मञ्जुलशुकालापेन कीतूहलं

कस्तूरीहरिणस्य सौरभभरैः सिंहो न सन्तुष्यति ।

प्रीतिर्नास्ति मयूरताण्डवशतैर्व्याधिस्य दुष्टैः सदा

व्याप्तायां भुवि सन्ति केऽपि विरलाः सन्तो गुणग्राहिणः ॥१८१॥

गुणदोषविवेकः

सूक्ष्मीभूय स्वयमपि परानन्दनश्चन्दनद्रु-

धेनुर्वन्ते रसमनुदिनं दन्तघासानुरूपम् ।

हत्वा मातृरुदयमयते हा स्वयं वृश्चिकादि-

र्मत्वाप्यन्नं वमयति नृणां मक्षिका कुक्षिगापि ॥१८२॥

गुणहीननिन्दा

बीणाप्येकगुणेन राजरत्नणीनीरन्ध्रपीनस्तन-

द्वन्द्वे खेलति शुष्कदारुनिचया निःसारतुम्बीफला ।

चञ्चत्पाविकशर्वरीपरिवृढप्रौढप्रभाभासुरं

मुक्ताजातमपीह निर्गुणतया योग्यं न सम्भाव्यते ॥१८३॥

गुणः

गुणंरुत्तुङ्गतां याति न तु जातिप्रभेदतः ।

क्षीरोदधिसमुत्पन्नः कालकूटः किमुत्तमः ॥१८४॥

गुणैरुत्तुङ्गतां याति किमाटोपैः प्रयोजनम् ।

विक्रीयन्ते न घण्टाभिः गावः क्षीरविवर्जिताः ॥१८५॥

गुलिविन्दः

सुवर्णसदृशं पुष्पं फलं रत्नसमं तथा :

सम्प्राप्ते भ्रमरे पश्चाद् भ्रमाज् ज्ञणज्ञणायते ॥१८६॥

धूकः

यद्यपि तरणैः किरणैः सकलमिदं विश्वमुज्ज्वलं विदधे ।

तवपि न पश्यति धूकः पुराकृतं भुज्यते कर्म ॥१८७॥

चक्रवाकः

त्यज चक्रवाकि शोकं बन्धन धैर्यं सहस्व समयममुम् ।

अयमेव वातरमणिर्हरिष्यते शोकमूर्छां ते ॥१८८॥

चन्दनः

कति न सन्ति महीषु महीरुहा

सुरभिपुष्परसालफलादयः ।

सुरभयन्ति न केऽपि च भूमहा-

निति यशोऽस्ति परं तव चन्दन ॥१८९॥

कालागुरो सुरभितातिशयेऽपि सङ्गा-

दारभ्यते सुरभितापरपादपेऽपि ।

पाटीर पाटवमिदं तव सङ्गिदार्त-

स्तादात्म्यमेति कतरां न तरोः समूहः ॥१९०॥

जातः केलिकलावतीकुचतटीसीभाग्यमासादितुं

त्रैलोक्याधिपतेर्यशः कथयितुं भाले विपद्यापितुम् (?) ।

किं वाच्यं गुणगीरवस्य महिमा ख्यातोऽखिले भूतले

धिग् दैवं कलये यदत्र मलये भग्नः पटीरद्रुमः ॥१९१॥

पिण्डोऽपि दण्डोऽपि च कालसर्प-

शिङ्खलोऽपि भिङ्खोऽपि विदारिताऽपि ।

किं ब्रूम हे चन्दन सीम्यतां ते

लोकोत्तरं सीरभमेव धत्से ॥१९२॥

श्रीमच्छन्दनवृक्ष सन्ति बहवरो शाखिनः कानने

येषां सीरभमात्रकं निवसति प्रायेण पुष्पश्रियाम् ।

प्रत्यङ्गं सुकृतेन तेन शुचिना ख्यातः प्रसिद्धात्मना

यः सीगन्धगुणस्त्वया प्रकटितः क्वासाविह प्रेक्ष्यते ॥१९३॥

आस्ते विधुः परमनिर्वृत एव मौली
शम्भोरिति त्रिजगतीजनचित्तवृत्तिः ।

अन्तर्निगूढनयनानलबाहुदुःखं
जानाति कः परमृते बत शीतरश्मेः ॥१९४॥

इन्दुं निन्दतु नाम वाय नलिनी निन्दन्तु चक्राह्वया
नैवानेन सुधाकरस्य सुषमाहानिर्न वा दुर्यशः ।
एतेनैव कृतार्थतास्य जनिता यन् मोदमालम्बते
यज् ज्योत्स्नासु चिरं चकोरपरिषच् चञ्चूपुटं न्यस्यति ॥१९५॥

कलास्तास्ताः सम्यग् वहसि यदसि त्वं द्विजपति-
र्द्युतिस्तादृङ् नूत्ना जनिरपि च रत्नाकरकुले ।
बहु ब्रूमः किं वा पुरहरशिरोमण्डनमसि
त्ववीर्यं तत् सर्वं शशधर कलङ्काद् विफलितम् ॥१९६॥

किरिति प्रकरं गवां प्रकर्षं सुमनःस्वच्छतरं विधौ कलानाम् ।
कति चेत् कलयन्ति यत् प्रबोधं कति चेन् नेति स तत्स्वभाव एव ॥१९७॥

चन्द्रं समाश्रयतु नाम तिथिस्त्वनेका
क्षीणस्य बिम्बपरिपूरणकारणाय ।
एवं पुनः सकलमण्डलपूर्णवर्णं
सा पूर्णिमैव खलु पूरयितुं समर्था ॥१९८॥

जन्म क्षीरनिधौ तथैव विपुलं पीयूषवर्णं वपुः
सन्तापातिहरं हरस्य शिरसि स्थानं सदा सुन्दरम् ।
तारानाथ निशामुखैकतिलक ख्यातौषधीनां पते
चन्द्र त्वां वसनाञ्चलस्य दशया संभावयामः कथम् ॥१९९॥

जन्म क्षीरमहार्णवे सहभुवः श्रीपारिजातादयो
बिम्बं यस्य सुधामयं त्रिभुवनाधोऽस्य मूर्ध्नि स्थितिः ।
वृत्तिर्यस्य चराचरप्रियतमा तस्योदये केवलं
सङ्कोचः कमलस्य दुष्कृतिरसौ निन्द्यो न ताराधिपः ॥२००॥

जानन्त्येव सदा चकोरनिकरा माधुर्यलुब्धान्तरा
वृग्धाब्धोऽवरभूधरेन्द्रबलभिन्मतेभमान्याकृतेः ।
चन्द्रस्योत्तममाधुरीधुर(?) धरद्वारासुधारोचिषां
माधुर्यं किम् पङ्ककलनहृदया जानन्ति भेकाधमाः ॥२०१॥

तारागणाश्चन्द्रमसं भजन्ते
न जातु नाथं नलिनाकराणाम् ।
एतावता तस्य किमस्ति हानि-
र्ज्ञाता तयोरन्तरमेष लोकः ॥२०२॥

त्वं भोः शम्भोनिवससि शिरोदेशमाश्रित्य नित्यं
तत् त्वां यावे जगदुत्कृतिव्यापृतिव्यग्रमिन्दो ।
यः सद्भावस्तव परिणतः कैरवे वा चकोरे
दृश्यस्तेन प्रतिनिशमसौ चक्रवाको वराकः ॥२०३॥

दोषाकरोऽपि कुटिलोऽपि कलङ्कितोऽपि
मित्रावसानसमये विहितोदयोऽपि ।
चन्द्रस्तथापि हरवल्लभतामुपैति
नैवाश्रितेषु गुणदोषविचारणा स्यात् ॥२०४॥

ध्माता फालतलानलैः कवलिता कण्ठस्थहालाहलै-
रालीढाथ जटाटवीविलुठितैराशीविषाणां गणैः ।
छन्ना भस्मभिराहतास्थिपटलैः क्लिन्नार्द्रचर्माम्बरैः
स्वीयां मुञ्चति माधुरीं हरशिरोरत्नं किमिन्दोः कला ॥२०५॥

नक्षत्राणि बहूनि सन्ति परितः पूर्णोदयान्यम्बरै
किं तैः शान्तिमुपैति दीर्घतिमिरं किं वाब्धिहृज्जृम्भते ।
किं स्यादातं चकोरपारणविधिभ्रातः सुधादीधिते
तत् नूनं भुवनैकतापशमनः इलाध्यस्तत्रैवोदयः ॥२०६॥

नानन्दि कैरवमर्वाधि न वाम्बुराशि-
रादीपि नाम्बरमहारि न वान्धकारः ।
धिग् दैवदुर्विलसितं यदसौ सुधांशु-
रभ्युद्यतश्च तमसा कवलीकृतश्च ॥२०७॥

निशाचरोऽपि दीनोऽपि सकलङ्कोऽपि चन्द्रमाः ।
चकोरीनयनद्वन्द्वमानन्दयति सर्वदा ॥२०८॥

निष्पीडितो यद्यपि दैवप्रोगान्
निशाकरश्चापि विधुन्तुदेन ।
तथापि पीयूषविशेषवर्षा
सुधाकरः कैरवकाननेषु ॥२०९॥

पूर्णः पङ्कजलोचनामुखतुलामायासि कालक्रमात्
क्षीणोऽपि क्षणदापते पशुपतेरायासि भूषास्पदम् ।
एतस्मिन्नथ संहिकेयकवलक्लेशे मनाग्वर्तति
त्वं साधारणवत् सुधाकर सुधा हा हन्त किं ताम्यसि ॥२१०॥

प्रकुर्वता सङ्गतिमिन्दुनाधुना
किं किं च लब्धं जगदीश्वरेण वै ।
कलङ्ककहानिः सुरसिन्धुसङ्गमः
कलाक्षयित्वं च पवं तथोच्चक्रैः ॥२११॥

यद् वाञ्छन्ति चकोरकाः प्रतिदिनं ध्यायन्ति यत् कोरकाः
 कासारेषु कुमुदतीवनभुवो नन्दन्ति यस्मिन् दृशः ।
 सम्प्राप्तं रजनीमुखं सुखयितुं तच्च छारदं सर्वथा
 तस्मिन् पार्वणशर्वरीश भवता सम्प्राप्यतां सद्यशः ॥२१२॥

प्रोषितवति रजनिकरे बन्धुतया न खलु करवाण्येव ।
 म्लायन्ति किन्तु सहसा भुवनान्यपि तमसि मज्जन्ति ॥२१३॥

भीतो वाडववासतो जलनिधौ शम्भोः शिरः स्वीकृतं
 तत्र त्र्यम्बकमौलिवामुकिविषज्वालावलीत्रातितः ।
 तस्माल् लोकमगादिमं निपतितस्तत्रैव राहोर्मुखे
 प्रायो गच्छति यत्र भाग्यरहितस्तत्रैव यान्त्यापदः ॥२१४॥

मारस्य मित्रमसि किं च मुधामयूख
 शम्भावपि प्रणयितां प्रकटीकरोषि ।
 विश्वासपात्रमसि यद् द्विषतोस्तयोर-
 प्येतत्तच्च प्रकृतिशुद्धतनोश्चरित्रम् ॥२१५॥

यस्योदयेनैव दिशां प्रसाद-
 स्तापापनोदोऽपि जगत्त्रयस्य ।
 चकोरचञ्चुपुटपारणे तु
 चन्द्रस्य तस्यास्ति कियान् प्रयासः ॥२१६॥

यातेयं भवता सहैव रजनी भावी विकासो दिशां
 सूर्येणापि चिरं चकोरनिचयैः स्थेयं क्वचित् कानने ।
 उद्यद्दृष्ट्यचण्डभानुकिरणज्वाले जगन्मण्डले
 कस्मै चन्द्र समर्प्य करवकुलं व्योमान्तमालम्बसे ॥२१७॥

राजानः कति वा न सन्ति जगति ह्याता निजाभ्याशगान्
 ये पुण्णन्ति बलीयसः परिचितांश्चित्रं न मन्यामहे ।
 राजा राजति केवलं हिनकरः पुण्णाति दूरस्थितान्
 ज्योत्स्नाभिर्गल्पितान् दिनेशमहसा योऽसौ चकोरानिमान् ॥२१८॥

वक्रोऽस्तु बाल्ये तदनु प्रवृद्धः
 कलङ्ककवानस्तु जडोऽस्तु चन्द्रः ।
 महेशमीलौ च पदं दधातु
 जायेत बन्धो विविधोपकारात् ॥२१९॥

विमलमना(?) विधुमाश्रिताश्चकोरा विदितसुधांशुकरामृतप्रसाराः ।
 उदयति भूतशादशीकराणां शशिकररुक् मदभेदि(?) सूकराणाम् ॥२२०॥

शङ्करशिरसि निवेशितपदेति मा गर्वमुद्वहेन्दुकले ।
फलमेतस्य भविष्यति तव चण्डीचरणरेणुमृजा ॥२२१॥

श्रीमाहेश्वरमौलिमण्डनमणिवैश्वम्भरं लोचनं
त्वं रत्नाकरसम्भवः किमपरं भूदेवदेवो भवान् ।
यद् भालानलसङ्गदोषरभसाद् दन्दहृद्यसे नोग्रजाज्
जातं तत् किमिहास्ति ते सुमनसश्चित्रं कलानां निधे ॥२२२॥

सन्दूषितोऽसि पूर्णेन्दो चक्रवार्कर्मदोत्कटैः ।
किं चकोरास्त्वदायत्ता न सन्ति पृथिवीतले ॥२२३॥

हिमकर परभागं भूषयिष्यन् सुमेरो-
र्रजसि यदि तवाहं न क्षमः सन्निरोद्धुम् ।
इति तु बहुविधाभिः काकुभिः प्रार्थये त्वां
पुनरपि कुमुदानामेत्य हार्यो विषादः ॥२२४॥

चम्पकः

उद्यानपाल कलशाम्बुनिषेचनाना-
मेतस्य चम्पकतरोरयमेव कालः ।
अस्मिन् निदाघनिहते घनवारिणा वा
संबर्धिते तव वृथोभयथोपयोगः ॥२२५॥

कोपं चम्पक मुञ्च याचकजनैरायासितस्त्वं सखे
मा म्लासीः परितो विलोकय तरुः कस्तेऽधिरूढस्तुलाम् ।
कोपश्चेन् नियतस्तवास्ति हृदये धात्रे तदा कुप्यतां
येन त्वं हि सुवर्णवर्णकुसुमामोदोऽद्वितीयः कृतः ॥२२६॥

यद्यपि खदिरारण्ये गुप्तो वास्ते हि चम्पको वृक्षः ।
तदपि च परिमलमनुलं दिशि दिशि कथयेत् समीरणस्तस्य ॥२२७॥

यन् नादृतस्त्वमलिना मलिनाशयेन
किं तेन चम्पक विषादमुरीकरोषि ।
विश्वाभिरामनवनीरवनीलवेषाः
केशाः कुशेशयवृशां कुशलीभवन्तु ॥२२८॥

रूपसौरभसमृद्धिसमेतं चम्पकं प्रति ययुर्न मिलिन्वाः ।
कामिनस्तु जगृहुस्तमशेषा ग्राहका हि गुणिनां कति न स्युः ॥२२९॥

सकलगुणनिधानं मां विहाय द्विरेफाः
परिमलपरिहीनं हन्त चुम्बन्ति धूर्तम् ।
इति मनसि विषादं मा कृथाः चम्पकोच्चै-
रिह मधुपसमाजे को विवेकावकाशः ॥२३०॥

सन्त्येकेऽपि महीरुहाः प्रतिदिनं संसक्तमत्तालयः
तत्तादृग्गुणिनो लवङ्गलवलीमाकन्दकुन्दादयः ।
आशास्यं जनुरस्य चम्पकतरोर्यत् कोरकान्तर्दलं
स्वैरङ्गैरुपमाय राजरमणी सासूयमालोक्ते ॥२३१॥

चातकः

आकस्मिककणैः प्राणान् धारयत्येव चातकः ।
प्रार्थनाभङ्गभीतोऽसौ शक्रादपि न याचते ॥२३२॥

आत्मन्ययाम्भोनिधिरेतु शोषं
ब्रह्माण्डमासिञ्चतु वा तरङ्गः ।
नास्ति क्षतिर्नोपचितिः कदापि
पयोदबृत्तेः खलु चातकस्य ॥२३३॥

ऊर्ध्वीकृतप्रीवमहो मुधंव
किं याचसे चातकपोत मेघम् ।
अत्यूर्जितं गजितमात्रमस्मि-
न्मम्भोषरे बिन्दुलवस्तु दूरे ॥२३४॥

के वा न सन्ति भुवि वारिवहावतंसा
हंसावलीबलयिनो जलसन्निवेशाः ।
किं चातकः फलमवेक्ष्य सुवज्रपातां
पौरन्दरीं कलयते नववारिधाराम् ॥२३५॥

के वामो प्रभवन्ति चातकतृषां विच्छेदसम्प्रत्यये
प्रागल्भ्यं दधते न वाम्बु हरितां सन्तापशान्तावपि ।
प्रक्षीणास्तरणित्विषोऽपि न तिरोधातुं समर्थाः पुनः
क्षुब्धा धिक् चलयन्ति केवलमपां राशोः पयस्तोयदाः ॥२३६॥

चातक धावसि किं घनबुद्ध्या
करिणमुदीक्ष्य भ्रमयातः ।
नहि दास्यति स त्वत्सदृशानां
गजपतिदानं मधुपकुलेभ्यः ॥२३७॥

चातकेन तृषितेन यदम्भो-
बिन्दुमात्रममलं परिलब्धम् ।
दैवतस्तदपि चातनिपाता-
दन्यतः पतितमास्यमपास्य ॥२३८॥

पिपासाक्षामकण्ठेन याचितं चाम्बु पक्षिणा ।
नवमेघोज्झिता चास्य धारा निपतिता मुखे ॥२३९॥

भ्रातश्चातक नीत एव सरसः कालस्त्वया चेत् सुखं
स्वल्पान्येव दिनानि सन्ति विपदो मानचर्युति ना कृथाः ।
भूयः कातरनेत्रपाणि सरसः पाथः किमुद्वीक्षते
लाभश्चञ्चुपुटीदकं तु भवतो दीर्घ कुले दुर्घशः ॥२४०॥

यद्यपि चातकपक्षी क्षययति जलधरमकालवेलाधाम् ।
तदपि न कुप्यति जलदो गतिरिह नान्या यतस्तस्य ॥२४१॥

वापी स्वल्पजला सरो विषमपं नोवावगाहो ह्रूदः
स्वच्छस्वादुमुशीतला त्रिपथगा वंकुण्ठपादाग्रजा ।
नीचः क्षारतरो महाङ्ग जलनिधिर्गण्डूषमात्रं मुने-
स्तन् मानी खलु चातका जलमुचामुच्चैः पयो वाञ्छति ॥२४२॥

यथा मुदा धावसि चातक त्वं
नायं घनः किन्तु करी मदान्धः ।
न त्वादृशेभ्यो विदधाति दानं
मातङ्गदानं मधुपेभ्य एव ॥२४३॥

शक्यते येन केनापि जीवनेनापि जीवितुम् ।
किन्तु कौलव्रतोद्भङ्गप्रसङ्गः पण्डितुःसहः ॥२४४॥

चित्रम्

कुसुमानि लिखन्तु नाम चित्रे
कतिचित् कालविशेषरूढशिक्षाः ।
सुरभित्वममूनि किं लभन्ते
कथमेतेषु रसं पिबन्ति भृङ्गाः ॥२४५॥

चूतः

अधिश्रीरुद्याने त्वमसि भवतः पल्लवचयो
धुरीणः कल्याणे तव जगति शाखा श्रमहारा ।
मुदे पुष्पोल्लेखः फलमपि च तुण्डचै तनुभृतां
रसाल त्वां तस्माच् छयति शतशः कोकिलकुलम् ॥२४६॥

अरविन्देषु कुन्देषु रमितं कालयोगतः ।
अये माकन्द जानीहि तवैवायं मधुव्रतः ॥२४७॥

यद्यपि बिशि दिशि तरवः परिमलबहुलाश्च पारिजाताद्याः ।
तदपि रसालस्त्वेकः कोकिलहृदये सदा वसति ॥२४८॥

आकर्ण्यमिफलस्तुति जलमभूत् तन् नारिकेलान्तरं
 प्रायः कण्टकितस्तथैव पनसः जातं द्विधोर्वारुकम् ।
 आस्तेऽधोमुखमेव कादलफलं द्राक्षाफलं क्षुद्रतां
 श्यामत्वं बत जाम्बवं गतमहो मात्सर्यदोषादिह ॥२४९॥

आस्तां गाढतरानुशीलनविधिः संस्पर्शनं दूरतः
 सम्भाषाविप्रयोक्तो न न मनागक्ष्णोः पदं प्रापितः ।
 किं ब्रूमः सहकार तावकगुणानस्मादृजैर्दुर्लभान्
 सौरभ्येण यदध्वगान् मुद्गरहो प्रीणासि दूरादपि ॥२५०॥

आम्न यद्यपि गता दिवसास्ते
 पुष्पसौरभफलप्रचुरा ये ।
 हन्त सम्प्रति तथापि जनानां
 छायेव दलयस्यतितापम् ॥२५१॥

आयान्ति निर्यान्ति न वा कियन्तो
 द्विजाः समादाय फलं दलं च ।
 त्वय्येव पुंस्कोकिलकूजितानि
 परोपकारप्रथिते रसाल ॥२५२॥

उत्फुल्लरम्य सहकार रसाल बन्धो
 कूजत्पिकावलिनिवास तथा विधेहि ।
 गुञ्जद्भ्रमद्भ्रमरकस्त्वयि बद्धतृष्णो
 नान्यान् प्रयाति पिचुमन्दकरीरवृक्षान् ॥२५३॥

उन्मीलद्रसबिन्दुगन्धकुमुमावलयो वसन्तोदये
 कान्ताः कोमलपल्लवाः कति कति श्रोडावने सन्ति नो ।
 सौभाग्यं कनिधे रसाल तदपि श्रीमञ्जरीशालिन-
 स्त्वत्तोऽन्यत्र च कुत्रचिन् मधुकरश्रेणी न विश्राम्यति ॥२५४॥

कति कति न वसन्ते वल्लयः शाखिनो वा
 किसलयसुमनोभिः शोभमाना बभूवुः ।
 तदपि युवजनानां प्रीतये केवलोऽभू-
 बभिनवकलिकालीभारशाली रसालः ॥२५५॥

कुन्देऽरविन्दे कुम्भे कदम्बे
 यथाकथंचित् समयं नयन्ति ।
 प्राप्ते वसन्ते पुनरुत्तरङ्गाः
 रसाल जानीहि तवैव भृङ्गाः ॥२५६॥

गर्वं मा कुरु शर्करे तव गुणान् जानन्ति राज्ञां गृहे
ये दीना धनवर्जिताश्च कृपणाः स्वप्नेऽपि पश्यन्ति नो ।
आम्होऽहं मधुकूपकैर्मम फलैस्तृप्ता हि सर्वे जनाः
हे रण्डे तव किं गुणा मम फलैस्तुल्यं न किञ्चित्फलम् ॥२५७॥

चिरश्रान्तो दूरादहमुपगतो हन्त मलयात्
तदेकं त्वद्गृहे तरुणि परिणेष्यामि दिवसम् ।
समीरेणोक्तैवं नवकुसुमिता चूतलतिका
धुनाना मूर्धानं नहि नहि नहीत्येव वदति ॥२५८॥

छाया रम्या नु शाकं फलमपि रसवत् सद्भिजानां निवासः
सन्तप्तानां च तापं शमयति निखिलं सर्वदायं रसालः ।
तस्मिन्नुन्मत्तकोशः प्रसभमुपगतान् भर्त्सयत्यप्रतोऽतः
सोऽप्येकस्तत्र नो चेदयमपि च समः कल्पवृक्षेण नूनम् ॥२५९॥

त्रपाश्यामा जम्बूदलितहृदयं दाडिमफलं
सशूलं संवत्से हृदयमभिमानेन पनसः ।
भयादन्तस्तोयं तरुशिखरजं लाङ्गलफलं
समुद्भूते चूते जगति फलराजे प्रसरति ॥२६०॥

त्वं सामान्यतरुभ्रमेण सकलक्षोणीरुहक्षमापती
माकन्देऽपि किरात पातय मुधा मास्मिन्कुठारं हठात् ।
एष श्लाघ्यजनस्य जीवितमलिव्यूहस्य बन्धुर्मधोः
सर्वस्वं मकरध्वजस्य विजयामात्यः पिकानां गुरुः ॥२६१॥

दिङ्मण्डलं परिमलं सुरभीकरोषि
सौन्दर्यभावहसि लोचनलोभनीयम् ।
हंहो रसाल फलवर्यं तथापि दूये
यद् ग्रन्थिलं च कटिनं हृदयं बिभर्षि ॥२६२॥

फलितस्य रसालशाखिनः
फलदानव्यसनैकशिल्पिनः ।
विनिपात्य दबातु कः फलं
श्रममुत्ताध्वगपाणिपल्लवे ॥२६३॥

भूरिशोऽपि च वसन्ति कानने शाखिनः फलविशेषशालिनः ।
कोकिलस्य तदपीह मानसं नो रसालमपहाय तुष्यति ॥२६४॥

भो भोश्चूत चिरादयं मधुकरो विस्मृत्य वृत्तिं निजां
काचत्काञ्चनशुद्धबुद्धिरभवद् येन त्वया पोषितः ।
तस्मिन्स्त्वय्यधुना मुधा विधिवशाद् विच्छेदिते सोऽप्यलिः
कान्तारे प्रतिपादयं वद कथं कुक्षिम्भरः सञ्चरेत् ॥२६५॥

यदेकस्मिन् वर्षे न फलति रसालस्तद्वर्यं
पिकः किं काकेष्टं फलितमपि निम्बं व्रजति वा ।
व्रजन् ग्लानिं ग्लानिं न वदति च कस्यापि पुरतः
स्मरन् वारंवारं पुनरपि रसालं मृगयते ॥२६६॥

यद्यध्वनीन चिरमध्वनि घर्मखिन्नः
कासारतीररुहमाश्रय नम्रमाम्त्रम् ।
छायां न केवलमितः श्रमिता लभन्ते
कामं पचेलिमफलं विमलं जलं च ॥२६७॥

येऽमी आमुकुलोद्गमात् प्रतिदिनं त्वामाश्रिताः षट्पदाः
ते भ्राम्यन्ति फलाद् बहिः कथमहो दृष्ट्वा न सम्भाषसे ।
ये कीटास्तव दक्षपथं न च गतास्ते त्वत्फलाभ्यन्तरे
धिक् त्वां चूततरो परापरपरिज्ञानानभिज्ञो भवान् ॥२६८॥

रे रे रसाल तरुसार वचो विधेहि
वासन्तिकीं स्वफलपल्लवपुष्पलक्ष्मीम् ।
तावद् विकस्वर पिकद्विजसात् कुरु द्राक्ष
न व्यग्रितोऽसि कलभैः शलभैश्च यावत् ॥२६९॥

वेत्ता कोकिल एव ज्ञाता च रसाल एव नियतमिदम् ।
यः पञ्चममुद्गायति यस्यास्थिषु पुलकमुकुलानि ॥२७०॥

शान्ता घर्मकणाः श्रमः शिथिलितस्तीर्णंस्तृषामुद्गमो
वारंवारमुबारकोकिलरवंरानन्दितं मानसम् ।
सर्वं प्राप्तमभीप्सितं तव तले चूत प्रसन्नाद्विज-
श्रेणीगुञ्जित रञ्जिताखिलमनो यामो वयं स्वस्ति ते ॥२७१॥

सौरभ्यगर्भमकरन्दकरम्बितानि
पङ्कजरुहाण्यपि विहाय समागतस्त्वाम् ।
संसारसार सहकार तथा विधेहि
येनोपहासविषयो न भवेद् द्विरेफः ॥२७२॥

छागः

साधुत्वमपि दोषाय छ्छाग लोकातिशायि यत् ।
अत एव हि सर्वेषां हिंसनीयोऽसि देहिनाम् ॥२७३॥

छाया

याते यातमथ स्थिते स्थितमुपर्यालोकिते लोकितां
यद् यद् राजशुकोऽयमाकलयते शुद्धान्तमध्यस्थितः ।

तत् सर्वं मणिभित्तिमेत्य भवता छायाशुकाङ्गीकृतं
तस्मिन् कर्णमुखं वितन्वति गिरस्तूष्णीं त्वया स्थीयते ॥२७४॥

जन्मान्तरपापफलम्

मर्यादानिलयो महोदधिरयं रत्नाकरो निश्चितः
सर्वाशापरिपूरकोऽनुगमितः सम्पत्तिहेतोर्मया ।
शम्बूकोऽपि न लभ्यते किमपरं रत्नं महार्घं परं
दोषोऽयं न महोदधेः फलमिदं जन्मान्तरीयं मम ॥२७५॥

जम्बीरः

कान्तिस्ते कनकाचलप्रतिनिधिः कान्ताकुवस्पर्धि ते
सौभाग्यं क्षितिपालदर्शनविधौ त्वत्पूर्वकं दर्शनम् ।
सौरभ्यं सकलातिशायि भवतो जम्बीर किं ब्रूमहे
कर्पूरप्रतिकूलता यदि न ते त्वय्येव सर्वे गुणाः ॥२७६॥

जलबिन्दुः

हे नीरबिन्दुक सरोजदलाश्रयेण
मुग्धान् विलोभयसि मौक्तिकडम्बरश्रीः ।
आदाय पाणिषु परीक्षितुमक्षमस्त्वं
मुक्ताफलं किमिति मत्सरमातनोषि ॥२७७॥

जोरीगः

उल्लिवनसमूहेषु जोरीगः फोकितायते ।
सालीजाण्डसभामध्ये सातानि पण्डितायते ॥२७८॥

ज्येष्ठादेवी

ज्येष्ठादेवि नमस्तुभ्यं मिद्धोऽहं त्वत्प्रसादतः ।
इतः परं श्रीभागिनि न मां पश्य कदाचन ॥२७९॥

अञ्जनावातः

जातं प्राभवमद्य ते विधिवशात् किञ्चित् तदप्यन्ततो
अञ्जनामारुत मासमात्रमथवा मासद्वयं स्थास्यसि ।
एतस्मिन् घनवाटिकाः कति कति ध्यर्थं त्वयोत्पादिता
हा वाप्यः कति शोषिताः कति विशो धूलीभिरुद्धलिताः ॥२८०॥

टिट्ठिभः

कृत्वोत्तानं चरणयुगलं डीयसे टिट्ठिभ त्वं
जात्वाकाशस्त्वदुपरि पतेदित्यनर्थभ्रमेण ।

यद्याकाशो ननु गुरुतया पातयोग्यो यथार्थं
चूर्णीभूतः परमवयवैः किं भवेत्स्वं तदानीम् ॥२८१॥

तटाकः

उट्टामाम्बुदबर्धमानशिखिनीकेकातिरेकाकुले
सम्प्राप्यं मलिलं स्थलव्यपि सदा निस्तर्ज्वर्धगमे ।
भीष्मघोष्मभटे परस्परभयादालोकमानं मुहु-
र्वीनं मीनकुलं न पालयति चित् कासार का सारता ॥२८२॥

विहगैर्गतं मधुकरैश्चलितं
प्रकरैः प्रयातमपि पद्मदृशाम् ।
विभवे गतं सकलमेव गतं
ध्रुवमेकमञ्चति यशः सरसः ॥२८३॥

सापानानि तिरोहितानि पद्मवो छन्ना तूर्णनूतनैः
कालुष्यं पयसां विलोक्य शनकैरुड्डीय हंसा गताः ।
माधुर्यं न मधुव्रतोदतगिरां पथानि मग्नानि के
भेकानामिह गर्जितं परमहो वृद्धचैव नष्टं सरः ॥२८४॥

तमालः

पास्यन्ति कस्य कुसुमे मधुपा मधूनि
स्थास्यन्ति कस्य शिखरेषु विहङ्गमालाः ।
इत्येव शोचति परं परितो विसारि
बावाग्निमग्नवपुरेण तरुस्तमालः ॥२८५॥

ताम्रपर्णी

मलयस्य गिरेरपत्यमादौ तवन् भ्रातृमती पटीरवृक्षः ।
किम् चित्रमपां निधेः कलत्रं तटिनीं काचन मौक्तिकानि सूते ॥२८६॥

ताम्बूलम्

किं बीरुषो भुवि न सन्ति सहस्रशोऽन्या
यासां बलानि न परोपकृतिं भजन्ते ।
एकैव बल्लिषु विराजति नागबल्ली
या नागरीबदनचन्द्रमलङ्करोति ॥२८७॥

ताराः

असन्निधाने हे ताराः प्रकाशध्वेर्जसोमयोः ।
तत्प्रकाशसमीपे तु न दृश्यध्वे कदाचन ॥२८८॥

तारा हिमांशोर्यवसन्निधाने
विभाष्य यूयं परिपूर्णशोभाः ।
तत्सन्निधाने न तथा कथं नु
पतिव्रता इत्युररीक्रियध्वे ॥२८९॥

तालवृक्षः

अये ताल व्रीडां व्रज गुरुतया भाति न भवान्
फलं न च्छाया नो कठिनपरिवारो हि भवतः ।
इयं धन्या धन्या सरलकदली सुन्दरदला
परात्मानं मन्ये सुखयति फलेनामृतवता ॥२९०॥

जगत्प्राणे प्रौढे निकटमुपयाते सति हठाद्
विनम्रा आम्राद्याः शुकपिकवचश्चाटुपटवः ।
सुराभाण्डं कण्ठे वहति ननते तालहतके
मुदुर्वृत्ते तस्मिन् क्षतिरिह पुनः का च महताम् ॥२९१॥

तुम्बी

एके तुम्बा व्रतिकरगताः पात्रतामानयन्ति
गायन्त्यन्ये सरसमधुरं शुद्धवंशे विलग्नाः ।
एके तावद् प्रथितसगुणा दुस्तरं तारयन्ति
तेषां मध्ये ज्वलितहृदया रक्तमेके पिबन्ति ॥२९२॥

तुला

गुरुषु मिलितेषु शिरसा प्रणमसि लघुषूप्रता समेषु समा ।
उचितज्ञाऽसि तुले किं तुलयसि गुञ्जाफलं कनकम् ॥२९३॥

दमनः

षड् प्रादुर्भावावधि परिमलावस्थितदृशा
जगत्यां विख्याता दमन कमनीयास्तव गुणाः ।
तथाप्यस्मिन् भुङ्गते मधुरसपिपासापरवशे
दृढप्रेमाबद्धे कथय कथमौवास्यमकरोः ॥२९४॥

बाडिमः

मयि जीवति बीजाद्ये किमन्ये बीजपूरकाः ।
इति सञ्चिन्त्य मनसा विदग्धे बाडिमीफलम् ॥२९५॥

दाता

एकः कर्णमहीपतिः प्रतिदिनं लक्षाधिका याचकाः
 कस्मै किं वितरिष्यतीति मनसा चिन्तां कृथा मा कृथाः ।
 आस्ते किं प्रतियाचकं सुरतरुः प्रत्यम्बुजं किं रविः
 चन्द्रः किं प्रतिकैरवं प्रतिष्ठतागुल्मं किमम्भोधरः ॥२९६॥

दारिद्र्यम्

दारिद्र्यं शोचामि भयन्तमेव-
 मस्मच्छरीरे सुहृदित्युषित्वा ।
 विपन्नदेहे मयि मन्दभाग्ये
 ममेति चिन्ता क्व गमिष्यसि त्वम् ॥२९७॥

गतास्ते दिवसा यत्र ह्यवज्ञा कल्पशाखिनाम् ।
 औदुम्बरफलेभ्योऽपि स्पृहयामोऽद्य जीवितुम् ॥२९८॥

दीपः

न मणेरितोऽधिका भा नो मृदुता न प्रकाशसमता वा ।
 अचिरस्थितिरिति दीपो नहि बहुमूल्योऽभवत् प्रायः ॥२९९॥

प्रदीप किमु कुप्यसि प्रलयमारुतप्रज्वलत्-
 प्रभापटलपाटलप्रकटपावकव्यक्तये ।
 स्वमङ्ग किमु कामिनीकुचतटीपटीपल्लव-
 प्रकम्पनपरिस्फुरत्पवनलेशपारङ्गतः ॥३००॥

बहिरतिनिर्मलरूपं बहूतस्ते दीप दैवतो जगति ।
 अवगतमचिरादान्तरमोज्ज्वल्यं कज्जलद्वारा ॥३०१॥

यां कान्तिं बहसि परां प्रदीप भद्र ।
 स्वीयासाविति हृदि मा स्म मन्यथा(?)स्त्वम् ।
 सस्नेहे त्वयि निशि भानुनाहितासौ
 नैवं चेदहनि सति क्व वा गता सा ॥३०२॥

रे रे दीप तिरस्कृताखिलतमस्तोमारिवर्गस्य ते
 रात्रौ गूढनिजाङ्गपातिशलभाघातेन किं पौरुषम् ।
 तत् कर्माचर येन तावकयशो भूयात् प्रभाते पुनः
 न स्नेहो न च सा वशा नहि परं ज्योतिः परं स्थास्यति ॥३०३॥

दुर्जनः

कस्तूरिकां तृणभुजामटवीचराणां
 चिन्त्यस्य नाभिषु वधाय कृथा चकार ।

मूढो विधिः स किल दुर्जनलोलजिह्वा-
मूलेषु निक्षिपति चेत् सकलोपकारः ॥३०४॥

खलः करोति दीरात्म्यं मलः पतति साधुषु ।
रावणेन हृता सीता बन्धनं तु महोदधेः ॥३०५॥

दुर्वृत्तसङ्गतिरनर्थपरम्पराया
हेतुः सतां भवति किं वचनीयमत्र ।
लङ्केश्वरो हरति दाशरथेः कलत्रं
प्राप्नोति बन्धमथ दक्षिणदिग्धुराजः ॥३०६॥

दुर्लभगुणाः

कवित्वे वादित्वं कनककुमुदे सीरभगुणौ
घनित्वे दातृत्वं विषतरुफले स्थातुरसता ।
कुलीने सौजन्यं कुवलयदले रागरचना
नरेन्द्रे विद्वत्ता परभृतमुखे मानुषवचः ॥३०७॥

देशविशेषः

छेद्यं चन्दनचूतचम्पकवनं रक्षा च शाखोटके
हिंसा हंसमयूरकोकिलगणे काके च बह्मवादरः ।
मातङ्गगे तुरगे खरे च समता कर्पूरकार्पासियो-
रेषा यत्र विचारणा गुणगणे देशाय तस्मै नमः ॥३०८॥

द्राक्षा

यद्यपि न भवति हानिः पत्नीयां जरति रासभे द्राक्षाम् ।
असमञ्जसमिति मत्वा तथापि खलु खिद्यते चेतः ॥३०९॥

धनम्

सतां धनं साधुभिरेव भुज्यते
दुरात्मभिर्वृश्चरितात्मनां धनम् ।
शुकादयश्चूतफलानि भुञ्जते
भवन्ति निम्बानि च काष्ठभोजनम् ॥३१०॥

धुतूरः

धुतूर कण्टकफलप्रतिरोधबुद्ध्या
वेरं द्यूयैव कुरुषे पनसेन सार्थम् ।
सन्तो हसन्ति न भजन्ति च चेतसा त्वां
भ्रान्ता भवन्ति पुरुषास्तव सेवनेन ॥३११॥

धुत्तूर घृतं तरुणेन्दुनिवासयोग्य-
स्थाने पिशाचपतिना विनिवेशितोऽसि ।
किं करवाणि विकसन्ति तमः प्रयाति
चन्द्रोपलः स्रवति बाधिरूपेति वृद्धिम् ॥३१२॥

माधुर्यसाराधरितामृतस्य
तत् कण्टकित्वं पनसस्य सह्यम् ।
उन्मादिनो मातुलपुत्रकस्य
कथं सहामो वत कण्टकित्वम् ॥३१३॥

रे रे धुत्तूर भित्तेः परिमृदितमृदः क्वापि कोणे जनित्वा
प्राप्याभिर्यां तदारयां कनकमिति पुनः काञ्चनस्यापि लोके ।
मन्दं मन्दं स्मरारंमणिमुकुटतटे तत्र लब्ध्वावकाशं
नो जानीथे कलेशं स्मरणि न च पुनः पूर्ववृत्तान्तलेशम् ॥३१४॥

नगरम्

इह नगरे प्रतिरथ्यं भुजङ्गसंरुद्धमञ्चारे ।
प्रियसखि मम मतमेतन् नकुलप्रतिपालनं श्रेयः ॥३१५॥

नदी

गङ्गाप्रवाह गिरिशैकशिरःस्थितस्य
युक्तं तवार्णवमुपेतुमनिहतेन ।
यत् त्वं पथि स्पृशति भूरितदान्तराणि
तत् ते न युक्तमिति वक्ति पृथग्जनोऽपि ॥३१६॥

यास्यति जलधरसमयसाव च सप्तद्विर्लघीयसी नूनम् ।
भविता तटिनि तटद्रुमपातनमेकं चिरस्थायि ॥३१७॥

नारिकेलः

भो नारिकेल तव मस्तकभेदकानां
साध्यं भवेत् तव जलं कटिनस्वरूप ।
नाहं त्वदीयसलिलग्रहणे सप्रथं—
स्त्वत्यन्तखेदविमुखः शुक्रराजबालः ॥३१८॥

नासाभूषणम्

हारस्यापि कुरापमस्ति भुवने हे नासिकाभूषण
त्वत्सोभाग्यमिति प्रतीहि वनितावक्त्रेन्दुकान्तिप्रद ।
या कान्ता तनुसङ्गमाय सहते नान्तविभेदव्यथां
सा नासापुटभेदनादपि भवत्सङ्गं यतो वाञ्छति ॥३१९॥

निम्बः

पश्यानुरूपमिन्दिन्दिरेण माकन्दशेखरो मुखरः ।

अपि च पिचुमन्दमुकुले मौकुलिकुलमाकुलं मिलति ॥३२०॥

विमलतरदलैरपि प्रवालैरपि कुसुमैरपि तिक्ततां विदित्वा ।

उपवससि सखे फलाशया किं परिणतवानपि तिक्त एव निम्बः ॥३२१॥

शर्कराशतभारेण निम्बवृक्ष उपाधितः ।

पयसा सेवितो नित्यं न निम्बो मधुरायते ॥३२२॥

परशुरामः

त्वं जामदग्न्य जननीवधपातकेन

सन्दूषितः क्रतुविदां धुरि नाऽभविष्यः ।

गोर्वाणवन्द्यचरणस्तव चन्द्रमौलि-

राचार्यकं स भगवान् यदि नाकरिष्यत् ॥३२३॥

पलाण्डः

कर्पूरधूलोरचितालवालः

कस्तूरिकाकल्पितदोहदश्रीः ।

हिमाम्बुपूरैरभिषिच्यमानः

प्राञ्चं गुणं मुञ्चति किं पलाण्डः ॥३२४॥

पलाशः

उपनदिपुलिने महापलाशः

पवनसमुच्चलदेकपत्रपाणिः ।

ववदहनविनष्टजीवितानां

सलिलमिवैष ददाति पादपानाम् ॥३२५॥

किशुके किं शुकाः कुर्युरारामाशानिरोधिनि ।

महोन्नते पल्लविते पुष्पिते फलितेऽपि वा ॥३२६॥

किशुक किं शुकमुखवत् कुसुमानि विकासयस्यनिशम् ।

यस्यां जनोऽनुरागी सा गीरेतः कदापि नोच्चार्या ॥३२७॥

त्यज किशुक पुष्पिताभिमानं

निजशीर्षे भ्रमरोपसेवनेन ।

विकसन्नवमालिकाबियोगात्

कुर्वते बह्निधिया त्वयि प्रवेशम् ॥३२८॥

मा किशुक प्रकटयात्मनि मौनमुद्रां

मन्मस्तके विचरतीति मधुघ्नतोऽयम् ।

यन् मालतीविरहवेदनया त्वदीयं
वृष्ट्वा प्रसूनमुपयात्यनलभ्रमेण ॥३२९॥

पितुरपि पुत्रस्य विशेषः

कुम्भः परिमितमम्भः विवनि पपी कुम्भमम्भवोऽम्भोधिसु ।
अतिरिच्यते मुजन्मा कश्चिज् जनकान् निजेन चरितेन ॥३३०॥

पिपीलिका

योजनानां सहस्राणि शनैर्गति पिपीलिका ।
अगच्छन् वनतेयोऽपि पदमेकं न गच्छति ॥३३१॥

प्रभुपरिग्रहः

प्रसिद्धिहेतुर्भूतानां प्रायः प्रभुपरिग्रहः ।
सहस्रं जलघी शङ्खवाः पाञ्चजन्यस्तु विश्रुतः ॥३३२॥

बकः

नर्मत्यं वपुषस्तवास्ति वसतिः पद्माकरे जायते
मन्दं याहि मनोरमां वद गिरं मीनं च सम्पादय ।
धन्यस्त्वं बक राजहंसतुलनां प्राप्तोऽसि किं तर्गुण-
नीरक्षीरविभागकर्मनिपुणा शक्तिः कथं लभ्यते ॥३३३॥

बडवानलः

तेजांसि यस्य प्रशमं प्रयान्ति
बारां प्रवाहेण स बहिनरन्यः ।
अयं पुनर्वाडघनामघेयः
समुद्रमापीय बिभर्ति तेजः ॥३३४॥

बर्बूरः

आमूलाग्रनिबद्धकण्टकतनुर्निगन्धपुष्पोद्गम-
इच्छया न श्रमहारिणी न च फलं क्षुत्क्षामसंनर्पणम् ।
बर्बूरद्रुम साधुसङ्गरहितः पन्थानमाक्रामसि
स्वन्येषां फलशाखिनां फलवतां गुर्वी वृत्तिर्जायते ॥३३५॥

बालाः

ये शिरसा निहिता अपि न भवन्ति सखे समानमुखदुःखाः ।
चिकुरा इव ते बाला एव जरापाण्डुभावेऽपि ॥३३६॥

बिडालः

किं कीरवत् तव बचो मधुरं बिडाल
 किं व्याघ्रवत् बलपराक्रमिता तवास्ति ।
 किं फेरवन् मतिबलं समयोचितं ते
 निर्लज्जतैव तव वृत्तिकरी बभूव ॥३३७॥

मा गर्वमद्बह बिडाल महीपतीना-
 मन्तःपुरं मणिमयं निलयो ममेति ।
 पट्टाभिषेकसमये पृथिवीपतीनां
 बाह्यस्थितस्य कलभस्य तु मण्डनश्रीः ॥३३८॥

रे रे बिडाल परिगर्जसि मां विलोक्य
 कीरं मनोहरमिमं निजपञ्जरस्थम् ।
 इवानं विलोक्य न हि दर्शयसि स्ववीर्यं
 त्वद्देहपाटनपटुं दशनैः करालैः ॥३३९॥

क्षीरोदधेश्च गाम्भीर्यं जानाति मथनाद्धरिः ।
 लेहनाय तटं प्राप्तः कथं विद्याद् बिडालकः ॥ ३४०॥

बिडालभक्षितः

बिडालभक्षिते दुःखं यादृशं गृहकुक्कुटे ।
 न तादृङ् ममताशून्ये कलविडङ्केऽप्य मूषिके ॥३४१॥

भेकः

गङ्गादीनां सकलसरितां प्राप्य तोयं समुद्रः
 किञ्चिद् गर्वी न भवति पुनर्दिव्यरत्नाकरोऽपि ।
 एको भेकः परममूढितः प्राप्य गोष्पादनीरं
 को मे को मे रटति बहुधा स्पर्धया विश्वमुच्चैः ॥३४२॥

दिव्यं चूतरसं पीत्वा गर्भं नायाति कोकिलः ।
 पीत्वा कर्दमपानीयं भेको बकबकायते ॥३४३॥

मत्स्यविशेष

क्षारं क्षारि न चिन्तितं न गणिताः क्रूराश्च नकादयः
 चञ्चद्वीचिकदम्बडम्बरमिलत्त्रासोऽपि दूरीकृतः ।
 मध्येऽम्भोनिधि मत्स्यरङ्गक भवता शम्पः कृतो लीलया
 सम्पत्तिर्मकरार्जनं विपविह प्राणप्रयाणावधिः ॥३४४॥

वक्त्रे विधातरि कथं विपदां निवृत्तिः
 कैवर्त्तककेशकरग्रहणाच्च च्युतोऽपि ।
 जाले पुनर्निपतितः शफरो वराकः
 स्वस्तस्तनोऽपि गलतो गिलितो वक्त्रेन ॥३४५॥

मधुः

अस्मिन् केलिवने सुगन्धरवने श्रीडम्पुरन्ध्रीजने
 गुञ्जद्भृङ्गकुले विशालयकुले कृतान्तिकीर्णकुले ।
 उन्मीलप्रव्रपाटलापरिमले मन्थीप्रवृत्ताकुले
 यद्येकापि न मालती विकसिता तत् किं न स्यो मधुः ॥३४६॥

मयूरः

अहमस्मि नीलकण्ठः तव खलु तुष्यामि शब्दमात्रेण ।
 नाहं जलधर भवतश्चातक इव जीवनं यावे ॥३४७॥

उत्तंसाय सखे मयूर भवतस्नापिच्छपिच्छाभरा-
 देकं चन्द्रकर्मर्पयेत्पनुमृतो दत्ते न रोमाण्यसौ ।
 व्याधास्तु प्रसभं निरुध्य चरणंगपीड्य हित्वा घृणा-
 मादायास्य कलापमङ्गणभुवः संमार्जनं तन्वते ॥ ३४८॥

रे रे शिखावल शिखाभरणाय बर्ह-
 मेकं दिशेत्यनुनयान् मम किं ददासि ।
 भिल्लाय वामचरणं हृदये निधाय
 निर्लुञ्चते दिशसि निर्दयमथ्यमानः ॥३४९॥

समन्तादाक्रान्ता दवदहनसंघैः शिखरिणः
 किरातैराकीर्णैः करकलितकाण्डैर्वनभुवः ।
 बिडालैरालीढाः सपदि सरसीनां परिसराः
 शिखण्डी पाण्डित्यं निजमहह कुत्र प्रकटयेत् ॥३५०॥

मरकतः

आसीत् पूर्वं विमलजलधौ मण्डनं भूपतीनां
 नारीणां च प्रबलमुकुटे काञ्चनेन प्रसंगात् ।
 तन्त्रीबद्धः कथमिदमत्रो काचखण्डेन सार्धं
 भिल्लीकण्ठे मरकतमणे कामवस्थां गतोऽसि ॥३५१॥

मलयाचलः

बिद्योतन्ते कति न गिरयस्तेषु किं नोदयन्ते
 शाखावन्तः खविरबदरीशालशाखोटकाद्याः ।

धन्यस्तावन् मलयशिखरी यत्र जातास्त एव
स्वरागमोऽस्त्रिभुवनमथ प्रीणयन्तः स्फुरन्ति ॥३५२॥

मल्लिका

न च गन्धवहेन चुम्बिता न च पीता मधुपेन मल्लिका ।
निहतेव कठोरशाखया परिणामस्य जगाम गोचरम् ॥३५३॥

महान्तः

मनस्वी श्रियो यापि स्वोत्कर्ष नैव मुञ्चति ।
अपि निर्वाणमायाति नानलो याति शीतताम् ॥३५४॥

महिषः

नीलतया स्थूलतया दूरतया दानलोलुपमधुपैः ।
धावितमिभराजधया हन्तासादन्तनो महिषः ॥३५५॥

मानसम्

नो वा कियन्तः परितः स्फुरन्ति
जलाशया निर्मलभूरितोयाः ।
सदावदातं चिरमेकमेव
हंसस्य विश्रामपदं वदन्ति ॥३५६॥

मालती

अयि किं गुणवति मालति जीवति भवतीं विना कथं मधुपः ।
अथ यदि जीवति जीवतु जीवतमपि तस्य जीविताभासः ॥३५७॥

अयि मालति सौरभसारविनि-
जितसंविक्सत्कमलानिलये ।
मधुपानविधौ मधुपस्य पुन-
र्भुवने भवतीमहमाकलये ॥३५८॥

आमूलादुन्मूल्य भूगतसारं प्रभञ्जनोशीरम् ।
विशि विशि विसरत्परिमलगन्धभरां मालतीं मा त्वम् ॥३५९॥

कति सन्ति लवङ्गलता ललिता
नवकोरकिता धरणीमुतले ।
गतिबन्धुरगन्धभूतस्तरवो
गुरवो निवसन्ति गिरी मलये ॥३६०॥

किं मालति म्लायसि मां विहाय चुचुम्ब तुम्बीकुसुमं षडङ्गघ्नः ।
लोकश्चतुर्भिश्चरणैः पशुः स्यात् स षड्भिरत्यथपशुर्न किं स्यात् ॥३६१॥

विलससि मनोज्ञमनसा मालति मलिनेन गन्धवाहेन ।
कुसुमाकरेऽपि रमसे मुग्धे वंद्यमीदृशं कस्याः ॥३६२॥

मिथ्याराजस्तुतिः

इन्द्रो यमोऽसि वरुणोऽसि हुताशनोऽसि
ब्रह्मा हरो हरिरसीत्यमकृद् यदुक्तिः ।
भूपालमौलिमणिरञ्जितपादपीठ
तस्यानृतस्य फलमिन्धनमुद्धहामि ॥३६३॥

मुक्ताः

अत्युच्चेनाऽविरुद्धेन सुवृत्तेनातिचारुणा ।
अन्तर्भिन्नेन सम्प्राप्तं मौक्तिकेन निबन्धनम् ॥३६४॥
गुञ्जारञ्जितकवरीजवरीनतिभिर्गरीयसी नगरी ।
इह न हि मुक्तावणिजः कोपि न मुक्तागुणज्ञोऽपि ॥३६५॥

जन्मस्थली वारणराजमूर्धा
महीपतीनां मकुटे निवासः ।
अनाबरं चेत् कुरुतेऽनभिज्ञो
मुक्ताफलानामिह कोऽपराधः ॥३६६॥

मुक्ताफल त्वामिभकुम्भसंस्थं
पञ्चाननो मुञ्चतु मांसलोभी ।
किरन्तु गुञ्जाभरणाः किराताः
किं तेन हीयेत महार्घना ते ॥३६७॥

रत्नाकरे परिहृता वसतिः किमन्य-
वङ्गीकृतः कठिनवेधनदुःखभारः ।
वक्षोजकुम्भपरिरम्भणलोलुपेन
किं किं न तेन विहितं वत मौक्तिकेन ॥३६८॥

हरिणखरविमुक्ता रक्तसिक्ता हि मुक्ताः
परिणतबदराणीत्यावरेणोपगृह्य ।
सपदि सरसि धौताः प्रत्यभिज्ञाय मुक्ताः
परिकिरति किराती हन्त कान्तार एव ॥३६९॥

हृष्ये कुरु सञ्चयं गुणानां
यदि रे वाञ्छसि नासिके निवासम् ।
इति मौक्तिक ते ववामि नूनं
गुणहीनोऽहंति नासिके न वासम् ॥३७०॥

मुरली

परिपीड्य करद्वयेन गाढं
परपुंसा परिचुम्बिताननापि ।
मुरली महनीयवंशजाता
मुहुराक्रन्दममन्दमातनोति ॥३७१॥

माधवस्य मुरली मुखलग्ना रागमाधवतु किनु वयस्ये ।
वंशजाऽहमिति मास्तु सगर्वा या विभति बहुशो विधराणि ॥३७२॥

मूर्खः

यासां दृष्ट्वा नयनयुगलं वङ्गवाराङ्गनानां
देशत्यागः परमकृतिभिः कृष्णसारेरकारि ।
तासामेव स्तनयुगजिताः कुम्भिनः सन्ति मत्ताः
प्रायो मूर्खः परिभर्वाविधो नाभिमानं विधत्ते ॥३७३॥

मूषिकः

धान्यागारप्रभृतिषु बिलं मूषिकात्म्यं प्रकुर्वन्
यस्मिन् जीवस्यहह भवते नन् करोष्येव भग्नम् ।
ये दृष्टास्तान् दशसि च नरान् स्वान् परान् वा शिशूस्त्वं
खादम्येवं प्रथितदुरितस्तेन जध्योऽसि सर्वैः ॥३७४॥

मृगतृष्णिका

जलभ्रमोत्पत्तिकृतो गुणौघान्
प्रकाशयन्त्यां मृगतृष्णिकायाम् ।
जलाशय भ्रान्तिरभून् ममेषा
प्रभूतसंतापकरी पिपासा ॥३७५॥

मेघः

अयि मेघ भवानेव कृतघ्नो धरणीतले ।
पुष्पाति यस्त्वामत्यर्थं तमेव त्वं जिघांससि ॥३७६॥
तारतम्यमविज्ञाय गिरिणा योद्धुमिच्छसि ।
मेघ त्वमेव शीर्षस्य बलनेन विनश्यसि ॥३७७॥

यूथी

यूथि यथोचितविधिना विधेयमातिथ्यमेतस्मिन् ।
मालतिकाप्राणेशः प्राघुणिकस्ते घुणाक्षरन्यायात् ॥३७८॥

रङ्गम्

हे रङ्ग हेमतुलया तुलितोऽसि नित्यं
मानं जहोहि किम् पश्यामि नो विशेषम् ।
स्वर्णं सरत्नघटितं नृपशेखरेषु
त्वं पाप पामरवधूचरणेषु लीनः ॥३७९॥

रत्नानि

अविभावित एव केवलं खनिगर्भे मणिरेष जीर्यन्तु ।
न तु सीदन्तु मूल्यहानितो वर्णिगालोकनगोचरीकृतः ॥३८०॥

एणाक्षीणां वरकुचतटे चन्दनामोदरस्ये
यस्यैकान्तं विलमितमभून् मौक्तिकानां कलार्पः ।
सोऽयं गुञ्जाफलशबलितो दैवयोगादिदानो
भिल्लीकण्ठे मरकतमणे कामवस्थां गतोऽसि ॥३८१॥

काचाः काञ्चनभूषिताः कति न वा मुष्णन्ति रत्नश्रियं
मौलौ वा कति नादृहन्त्यर्पाधयस्तानेव रत्नभ्रमात् ।
अक्षणां ये पुनरुन्मृजन्ति तिमिरं येनाम रत्नाकरः
सिन्धुस्ते पृथगेव हन्त मणयस्तेष्वप्यभिज्ञाः पृथक् ॥३८२॥

धन्योऽयं मणिरेकश्छिन्नो भिन्नश्च शाणनिर्घृष्टः ।
युक्तस्तेजोनिचयैर्धन्यो दुःखेऽपि योऽधिकाभासः ॥३८३॥

पयोधेः सर्वस्वं शिरसि धृतवान् यं नृपगणः
पणो यस्य क्षोणोचतुरुदधिसोमावधिरभूत् ।
स एवायं वैवाच् छबरवनितापाणिपतितो
मणिमेषग्रीवाद्विगुणगुणबद्धो विहरति ॥३८४॥

खिरम रत्न मुधा तरलायसे
तव न कश्चिद्विहास्ति परीक्षकः ।
बिधिवशेन परिच्युतमाकरात्
त्वमपि काचमणिकृतमोद्वरैः ॥३८५॥

समुद्रेणान्तस्थस्तटभुवि तरङ्गैरकरुणैः
समुत्क्षिप्तोऽस्मीति त्वमिह परितापं त्यज मणे ।
अवश्यं क्वापि त्वद्गुणपरिचयाकृष्टदृवयो
नरेन्द्रस्त्वां कुर्यान् निजमुकुटकोटिप्रणयिनम् ॥३८६॥

रामचन्द्रः

संग्रामाङ्गणमागते दशमुखे सौमित्रिणा विस्मितं ।
 सुग्रीवेण विवर्तितं हनुमता व्यालोलमालोकितम् ।
 श्रोत्रामेण परन्तु पीनपुलकस्फूर्जत्कपोलश्रिया
 सान्द्रानन्दरसालसा निदधिरे बाणामने दृष्टयः ॥३८७॥

रोहितः

अगाधजलसञ्चारी न गर्व याति रोहितः ।
 अङ्गुष्ठोदकमात्रेण शफरी फर्फरायते ॥३८८॥

लज्जात्यागः

यः कुन्तपाणिरिह भूप इति प्रसिद्धो
 भूखण्डमात्रविभवः परसेनादिव ।
 तस्यात्मजः सन्ततमिच्छति राजशब्दं
 व्रीडे जगज्जननि हन्त निराश्रयासि ॥३८९॥

लता

चित्रं कनकलतायां पल्लव एवामृतं मृतं ।
 कुसुमसमुद्गमसमये नो जाने किं फलं भावि ॥३९०॥

माकन्दे मकरन्दशीधुमधुरे पुन्नागयूनि भ्रमद्-
 भृङ्गोनादविनोदभाजि बकुले पुष्पाङ्गमामोदिनि ।
 अन्येष्वत्र मण्डिषु परितः प्रान्तेषु काञ्चिद् लता
 बाला कण्टाकितं तरुं शिव शिव स्मरं समर्पितङ्गति ॥३९१॥

लवङ्गलता

अयि बुष्कृतकन केन वत्से हलिकद्वारि लवङ्गि पुष्पितासि ।
 स्तम्बकास्तव पांसुभिः पराताः पारितः प्राङ्गणसीम्नि यत् लुठन्ति ॥३९२॥

वनमार्जालः

वनमार्जालबीजन्तु दयभागाय कल्पते ।
 खरस्य वृषणं स्थूलं कस्मै वा किं प्रयोजनम् ॥३९३॥

वनवह्निः

सन्त्यन्येऽपि धरातले वृतभुजश्चुल्लीषु भिल्लीबधू-
 पाणिश्रेणिपुराणशूर्पपवनप्रस्फालविस्तारिताः ।
 ते सर्वे गजकर्णतालयुगलीघात्याबितस्थाहत-
 ज्वालाटङ्कविटङ्कधट्टनबलद्रावा न बाबानलः ॥३९४॥

वराटकः

तुलामारोहयेद्धेम्ना सह काणवराटिकाम् ।
वर्णनिर्णयवेलायां नारोहो निकषस्थले ॥ ३९५॥

वराटक त्वं वरवर्णिनीनां
वर्णन्तिरोत्कर्षगुणस्य पुष्टिम् ।
कर्तुं समर्थो न तथा तुलायां
सुवर्णसाम्यं भजसे न लज्जाम् ॥ ३९६॥

वराहः

सर्वलोकपरितोषकारिणि स्वर्धुनीविमलवारिणि स्थिते ।
पूतिगन्धवति पल्लवलोदके सूकरः सुखमतीव मन्यते ॥ ३९७॥

वल्लयः

गुणानामज्ञानावनुभवतु तावत् प्रतिपदं
मुहुर्बाहुच्छेदव्यतिकरमसौ स्वर्णवल्लयः ।
अपि ज्ञाते तत्त्वे तव गुणममुद्रस्य पुरतः
ममं गुञ्जापुञ्जस्तुलनमतिलज्जाकरमिवम् ॥ ३९८॥

वंशः

छिन्नः सुनिशितः शस्त्रं विद्धि नव सप्तधा ।
तथापि हि सुवंशेन विरसं नापजल्पितम् ॥ ३९९॥

वसन्तः

एकं द्विजं च स्पृहणीयघाचं
मत्तद्विरेफं च मधुः पुषोष ।
सतो गुणानप्यसतोऽपि बोषान्
जास्या बिहीनो न विवेक्तुमीष्टे ॥ ४००॥

जीर्णः पर्णसमूहः फलमपि गलितं निवाधवाहेन ।
माधव तव करुणातः पुनरपि तरुणायते चूतः ॥ ४०१॥

श्रीमन् वसन्त भवदभ्युदये न वृक्षाः
के नाम पुष्पफलपल्लवशालिनः स्युः ।
अस्माकमल्पतपसां बबरीतरूणां
भ्रष्टं फलं चिराशिखापटलं प्रलूनम् ॥ ४०२॥

वायुः

अहह चण्डसमीरण वारुणं
किमिदमाचरितं चरितं त्वया ।
यविह चातकचञ्चुपुटोदरे
पतति वारि तदेव निवारितम् ॥४०३॥

प्रायमिकी घनवृष्टिः प्राप्ता शिखिनो निबाधतप्तस्य ।
आकस्मिकेन सा पुनरपनीता क्वापि पवनेन ॥४०४॥

राजीविनीर्विपिनसोरभमारगन्धो
योऽभूद् वसन्तदिवसेषु जनकबन्धुः ।
रथ्यारजांसि विनुवन् निरुजन् नगेत्रा-
नुन्मत्तवद् भ्रमति पश्यसि सोऽद्य वायुः ॥४०५॥

वायुरेव महाभूतं वदन्तु निखिला जनाः ।
आयुरेवैष भूतानामिति मन्यामहे वयम् ॥४०६॥

सन्ना नाधिकधोरणी निपतिता मध्ये जलं क्षेपणी
पन्थाः पर्वतदुर्गमो घनघनच्छन्नश्च तारापथः ।
भो भो माहूत दुस्तरौ जलनिधिः शोर्णा च नीरद्य न-
स्तां निमज्जय वा तटं गमय वा हस्ते तवास्ते द्वयम् ॥४०७॥

वारिवः

अकूपाराद् वारि प्रचुरतरमावाय जलदः
स वानाध्यक्षोऽपि प्रकिरति जलं नाद्भुतमिदम् ।
स भेधो धन्यो यत् परिकिरति मुक्ताफलतया
यवीयासौ कीर्तिनं टति नृपनारीकुचतटे ॥४०८॥

अन्ये ते विहगाः पयोद परितो धावन्ति तृष्णातुरा
वापीकृपतटाकसागरसरित्तोयेषु बद्धावराः ।
चित्रं पश्य य एष चातकशिशुः शुष्कोष्ठकण्ठोऽपि सन्
नान्यं पश्यति नोपमर्पति न च प्रस्तौति नोद्गायति ॥४०९॥

आश्रयः कियतामेष तदः सम्मार्गमाश्रितः ।
पाथोद सिष्यतां काले नोपेक्ष्यो दूरभावतः ॥४१०॥

आसक्ताः प्रतिकोटरं विषधराः भानोः करा मूर्धनि
ज्वालाजालकरालबावदहनः प्रत्यङ्गमालिङ्गति ।
सर्वानन्धनचारुचन्वनतरोरेतस्य जीवातवे
रे जीमूत विमुञ्च वारि बहुशो युष्मद्यशो जृम्भताम् ॥४११॥

अस्यां प्रादृषि चातकैर्जलकणा लब्धा न चेत् किं ततो
भाविप्रादृषि वास्यते द्विगुणमित्यभ्र त्वया मन्यते ।
एतेऽद्यैव लयं व्रजन्ति पृथुकैरेतत्कुलीनोऽपि चे-
वेकः प्राणिति तावदेतदलमित्यत्रैव नः संशयः ॥४१२॥

आपो विमुक्ताः क्वचिदाप एव
क्वचिन् न किञ्चिद् गरलं क्वचिच्च च ।
यस्मिन् विमुक्ताः प्रभवन्ति मुक्ताः
पयोद तस्मिन् विमुखः कुतस्त्वम् ॥४१३॥

आसन् कणानि यावान्त चातकास्त्राणि तेऽम्बुद ।
तावन्तोऽपि त्वयोदार न मुक्ता जलबिन्दवः ॥४१४॥

कासारेषु सरित्सु सिन्धुषु तथा नीवेषु नीरग्रहं
धिक् तत्रापि शिरोनतिः किमपरं हेयं भवेत् सार्तनाम् ।
इत्यालोच्य विमुच्य चातकयुवा तेषु स्पृहासादरा-
दुद्ध्रीवस्तव वारिवाह कुरुते धाराधरालोकनम् ॥४१५॥

किसलयानि कुतः कुसुमानि वा
क्व च फलानि तथा नववीरुधाम् ।
अयमकारणकारुणिको न चेद्
वितरतीह पर्यासि पर्याधरः ॥४१६॥

गर्जन्नम्बु ददाति तच्च च कणिकारूपेण यत्र क्वचित्
कालपेक्षतया प्रदानसमये नैत्यं विधत्ते मुखं ।
पश्चात् पाण्डुरतामुपैति लघुतामभ्येति भूयस्तरा
वारं श्रीप्रभुरत्नशेखरमणं दाता कियान् वारिवः ॥४१७॥

गर्जन्तापि जलदेन विकीर्णा-
श्चातकैर्जगृहिरे जलरेखाः ।
बातुराश्रितजनाः पुरुषोक्ती-
रप्यनन्यगतिका हि सहन्ते ॥४१८॥

गर्जसि नो धन मुञ्चसि तोयं चातकपक्षी व्याकुलितोऽयम् ।
बैबधशाद् यदि पश्चिमव्रातः क्व त्वं क्वायं क्व च जलपातः ॥४१९॥

ग्रीष्मोष्मा बलितो वनं विकसितं धाराभिषिक्ता धरा
वायग्निः शमितो हरिस्सु रसितेरानातिताः केकिनः ।
प्राप्योच्चैः पदमम्बुदेन विहितं यद् वै थिलाङ्काहितं
तत्कीर्तिं परिर्वातितामिह शरन्मेघान् वदन्ति भ्रमात् ॥४२०॥

जलधर भवतश्चरितं किमिव पूर्णेऽपि पूरयसि ।
चिरयाचकसारङ्गो परिमिततृष्णे न शीकरं किरसि ॥४२१॥

ज्ञाता त्वन्मृदुशब्दता सुविदितं मित्रानुकूल्यं च ते
संत्राताः शबराश्रयाश्च बहवः प्राबल्यकाले तव ।
त्वत्सम्पत्तिधनं दिनं हि सुदिनं पाथोव किं ब्रूमहे
सौजन्यं प्रकटीकृतं हि भवतां हंसमृणालाशनैः ॥४२२॥

तर्बव प्रावीण्यं जलद जगदानन्दकरणं
यदम्भःपालीराहरसि खलसत्त्वाज् जलनिधेः ।
निसर्गात् क्षारास्ता नयसि च कथंचिन् मधुरता—
मथासारंस्तासां युगपदुपकर्तासि जगतः ॥४२३॥

ते ते चातकपोतका धितृषिता दावाग्निमग्नं वनं
संनिर्वापितमुष्णतापितमही निर्वापिता सर्वतः ।
कासाराः परिपूरिताः पृथुपयोधाराभिरम्भोधर
त्वय्येवायमहो महोजितमहादानावदानक्रमः ॥४२४॥

त्यक्ता नद्यः कमलसरसी राजहंसावतंसा
पुण्याश्चेतो हिमगिरिभुवस्त्वत्कृते येन मुक्ताः ।
सम्प्राप्तेऽस्मिन् जलद दहनोच्छ्वण्डवाहे निदाघे
पर्जन्य स्वीकुरु तमधुना चातकं पातकं वा ॥४२५॥

त्वं प्राप्नोषि महोन्नतिं क्षितिभूतां कृत्वा पदं मस्तके
सर्वस्वामुपजीवतीति मुदितस्त्वद्वत्तद्वक् चातकः ।
नान्यानेष जलाशयान् मृगयते नापेक्षते नेक्षते
काले तं समुपेक्षते यवि भवान् किं नाम कुर्यावसौ ॥४२६॥

वयितोऽसि ततस्ततः पृथिव्या—
मयि जीमूत जनस्य जीवने च ।
बिषयावपि गच्छतः किमेतान्
ध्वनिभिर्भोषयसीह राजहंसान् ॥४२७॥

धाराधर धरा वारिधाराभिरभिपूरिता ।
खगत्रोटीपुटद्गोणीपूरणे किं नु ते श्रमः ॥४२८॥

धाराधर विवेकात्मन् मुधा वर्षसि वारिधौ ।
चिरश्रितं कणानुप्तं चातकं किं न लोकसे ॥४२९॥

नवेभ्योऽपि हृदेभ्योऽपि पिबन्त्यन्ये सदा पयः ।
चातकस्य तु जीमूत भवानेवावलम्बनम् ॥४३०॥

नान्धौ स्कन्धनतिः सरस्सु न मनो वापीषु नापीहितं
कर्णेऽप्यर्णवसंकथा न च कृता नाद्यापि नद्यां मनः ।
सारङ्गगेण समुत्तरङ्गरसनादण्डेन चण्डातप-
कलान्तेनापि निरन्तरं जलद हे त्वय्येव दत्तं मनः ॥४३१॥

नायाति चैव भवदम्बुकणभिलाषात्
सारङ्गगडिम्भकवरोऽम्बुधरान्तिकं ते ।
किन्तु त्वदीयघननामरसत्वलील्यान्
नो चेन् न सन्ति कति मारमवन्मरांसि ॥४३२॥

निष्पद्यं शिशिरेण धीवरगर्णेनिर्मत्स्यनिष्कर्मकं
व्याधेनिविहगं निरम्बु रविणा निर्नालकं दन्तिभिः ।
निःशालूरमकारि सूकरगर्णनमैकशेषं मरां
हे पाथोद परोपकारक पयोदानेन तत् पूरय ॥४३३॥

नीरं दूरं तदपि विरसं जङ्गमा नो लताद्याः
तस्मिन् वातयंपि जलनिधौ को लभेताम्बुबिन्दुम् ।
वानाध्यक्षे त्वयि जलधर क्वापि कुत्रापि शैलाः
शालावन्तोऽमृतनिभजलंस्तर्पिताः सर्व एते ॥४३४॥

नैवालबालबलयं भरितं द्रुमाणां
नाद्रीकृतापि बत चातकपोतचञ्चुः ।
दावानलाकुलतः शमितो न शीघ्रं
भाराय वारिधर वारिपदं तवाभूत् ॥४३५॥

पपात पाथःकणिका न भूमौ
समाप शान्ति ककुभां न तापः ।
वृष्ट्येष जीवातुरयं तटित्वान्
कृषीवलानां मुदमुद्वाम ॥४३६॥

पयोद हे वारि ददासि वा न वा
त्वदेकचित्तः पुनरेष चातकः ।
वरं महत्या म्रियते पिपासया
तथापि नान्यस्य करोत्युपासनाम् ॥४३७॥

पानीयमानीय परिश्रमेण
पाथोद पाथोनिधिमध्यतस्त्वम् ।
कल्पद्रुमे सीवति साभिलाषे
महोषरे मुञ्चसि किं निमित्तम् ॥४३८॥

प्रसीदतु पयोद ते हृदयमाश्रिते चातके
 यदस्य तयिमे गुणाः पुनस्तान्यमाधारणाः ।
 न नीचजनयाचनं न शरणान्तरालोचनं
 न गौरवविमोचनं न निजदुर्दशासूचनम् ॥४३९॥

प्रावृषि शैलश्रेणीनितम्बमुज्जन् दिगन्तरं भ्रमसि ।
 चपलान्तर घन किं तव वचनीयं पवनवश्योऽसि ॥४४०॥

भो भो वारिद वारिणा मम मुखं सम्पूरय प्रेनयान्
 दाता त्वं जगदेकरक्षणपरो जानानि मामप्यगम ।
 त्वामेकं शरणागतं नदनदीकूपेषु मुक्तस्पर्हं
 दीनं चातकबालकं निजगृहं त्यक्त्वान्तराले स्थितम् ॥४४१॥

मुञ्च मुञ्च मलिलं दयानिधे
 नास्ति नास्ति समयो विलम्बने ।
 अद्य चातककुले मृते पुन-
 वारि वारिधर किं करिष्यसि ॥४४२॥

मुञ्चस्वम्भः समभनुपमं क्षत्रगर्भे स्थले वा
 साम्यं सम्यग् जलधर गतिश्चन्दने शीतहेतोः ।
 न श्लथ्यं तत् तदपि कृतिनां नेदमन्तर्भूतं म-
 द्योनिः काले भवति भवतो यद् विषं जीवताया ॥४४३॥

यत् पल्लवः समभवत् कुमुमं यदासीत्
 तत् सर्वमस्य भवतः पयसः प्रमादः ।
 यद् भूरुहे फलविधौ न ददामि वारि
 प्राचीनमम्बुद यशो मलिनीकरोषि ॥४४४॥

यद्यपि मन्ति बहूनि मरांसि
 स्वादुमुशीतलसुरभिपयांसि ।
 चातकपोतः तदपि च तानि
 त्यक्त्वा याचति जलदजलानि ॥४४५॥

यावत् तिष्ठति चातकोऽयममुभिः कण्ठस्थलस्थायिभिः
 तावद् देहि पयः पयोद फलतु त्वद्गारिकल्पद्रुमः ।
 नो चेदस्य तृषातिपीडिततनोः प्राणैः प्रयाणे कृते
 कस्मै दास्यसि को ग्रहीष्यति पुनः पापं तु ते स्थास्यति ॥४४६॥

ये तपनकिरणशुष्कास्तवन् च दावानलेन संबन्धाः ।
 जलधर शिखिनोऽप्येते त्वञ्जलमेकेन जीवन्ति ॥४४७॥

रे धाराधर धीर नीरनिकररेषा रमा नीरसा-

शेषा पूषकरोत्करैरतिखरैरापूरि भूरि त्वया ।

एकान्तेन भवन्तामप्यरगतं स्वान्तेन संचिन्तय-

न्नाश्चर्यं परिपीडितोऽभिस्मरते यच्च चातकस्तूष्ण्या ॥४४८॥

वार्तविधूनय विभीषय भीमनादैः

संचूर्णय त्वमथवा कण्कतभिघातैः ।

त्वद्धारिबिन्दुपरिपोषितलोहितस्य

नान्या गतिर्भवति धारिद चातकस्य ॥४४९॥

सर्वत्र त्रयतोऽस्य किञ्चिद्वृक्षं दिष्टया भुङ्क्तं क्वचिच्च

लुक्तीनामुदरेषु मौक्षिकमभूत् काले कदाचित् किल ।

अद्यत्वे च तथा करोतु पटुता यद्यस्ति सा दूरतः

शुष्करेव तु गजितैर्व्यथयति श्रोत्राणि धाराधरः ॥४५०॥

सर्वं वनं तृणाढ्या पिहितं पीताः सिताशुरविताराः ।

प्रध्वस्ताः पन्थानो मलिनेनोद्गम्य मेघेन ॥४५१॥

सेव्यो यदि माधवस्तत्करयं पाथोद पाथोलवैः

अध्याजं परिषिञ्च किं चिरयमे कालः परिक्रामति ।

मूले मुक्तरसे दले विगलिते शुष्के तथा वल्कले

कस्मै वास्यसि को ग्रहीष्यति परीतापात् कथं स्थास्यति ॥४५२॥

स्निग्धाभूदवनी वनी मरकतश्यामा च कल्लोलिनी

नानावर्तविहारिणी जलधर स्वच्छाम्बुपूरं सरः ।

सर्वं साधु तवोदये किमिह तद् दुर्नीतिमालोकये

यद् भेका मुखरीभवन्ति विरलीभूताश्च पुंस्कोकिलाः ॥४५३॥

हर्षं वर्षं विधत्से चिरसमयतृषा शुष्यतां चातकानां

भूमेस्तापोपशान्तिं वितरसि तरसा लोकशोकं धुनोषि ।

अम्भोदंतत तवैकं परममनुचितं यत् पिधत्से सुधांशं

भासामीशं कवि वा बुधमपि बहसि प्रेम खद्योतवर्गे ॥४५४॥

पण्डितः

हंसी न भाति बलिभोजनवृन्दमध्ये

गोमायुमण्डलगतो न विभाति सिंहः ।

जात्यो न भाति तुरगः खरयूथमध्ये

विद्वान् न भाति पुरुषश्च निरक्षरेषु ॥४५५॥

वकः

साधुं समीक्ष्य मृगमस्य जिघांसया त्व-
मीहामृगात्मकुलमिच्छसि नेतुमेनम् ।
एवं भविष्यति यदि प्रबलस्त्वदग्रे
जन्तुस्तदा क्व नु निनीषसि किं च कुर्याः ॥४५६॥

वक्षः

अध्वन्यध्वनि तरवः पथि पथि पथिकरुपास्यते छाया ।
विरलः स कोऽपि विटपी यमध्वगो गृहगतः स्मरति ॥४५७॥

आयान्ति त्वरिता गभीरसरितां कूलेषु भूमोरुहां
मूले यत् पथिका निदाघमथिताः कृत्यं तदेषां परम् ।
सत्पुष्परधिवासनं निबिडया यच्च छायाया पालनं
यन् मन्दैरुपवोजनं च पवनैः कृत्यं तदुर्वीरुहाम् ॥४५८॥

आसीच्च च वारिजनितः स्वयमङ्कुरो यो
जातस्ततो द्विदलितो विटपाश्रयश्च ।
काले यदेव कृतिभिः कुसुमोपगूढः
सोऽयं फली यदि तदा सफलः श्रमस्ते ॥४५९॥

इयं बाला वल्ली मृदुकिसलयं तापविलयं
घनच्छायां मालं नवमतिविशालं परिगता ।
परन्त्वस्याप्यन्तर्गतरललवभस्मीकृतवनं
भुजङ्गं प्रोत्तुङ्गं कथमिव वराकी कलयतु ॥४६०॥

एकस्त्वं मरुभूरुहेन्द्र विततैः शाखाशतैरञ्जितैः
पुण्यत्पुष्पलतान्वितैर्मृदितैर्जीयाः सहस्रं समाः ।
अश्रान्तं श्रमलग्नपान्थजनतासर्वार्थनिर्वाहणं
कस्त्वां मास्त्विकमन्तरेण भुवने निर्मातु धर्माशयः ॥४६१॥

कश्चिन् नवं पल्लवमावदाति
कश्चित् प्रसूनानि फलानि कश्चित् ।
परं करालेऽस्य निदाघकाले
मूले न दाता मलिलस्य कश्चित् ॥४६२॥

छायाभिः प्रथमं ततश्च कुसुमैः पश्चात् फलैः स्वादुभिः
प्रीणात्येव तरुर्महानिति पथि श्रान्तैः समागम्यते ।
को जानाति यदत्र कोटरपुटे प्रत्यग्रहालाहल-
ज्वालाजालकरालभालफलकः क्रूरः फणी वर्तते ॥४६३॥

छायामन्यस्य कुर्वन्ति स्वयं तिष्ठन्ति चातपे ।
फलन्ति च परार्थेषु नात्महेतोर्महाद्भुताः ॥४६४॥

तीव्रोऽयं नितरां निदाघसमयः प्रोद्यत्प्रचण्डद्युति-
मार्गो मारव एष तत्र पथिकाः मञ्चारिणः कोटिशः ।
तेषां कश्चिद्विहाश्रयस्तखरो दैवेन सम्पादितः
सोऽप्येकः मुकुतो करोतु कियतां गन्तापनिर्वापणम् ॥४६५॥

धत्से मूर्धनि दुःसहा दिनमणेरुहामधामच्छटा-
श्छायाभिः पथिकान् निदाघमथितान् प्रीणासि पुष्पैः फलैः ।
धेयं मञ्चसि नैव नैव भवतः शाखाः सुविस्कारिता-
स्तेनाशासु च तन्यते तव यशःस्तोमः समज्जम्भितः ॥४६६॥

वृश्चिकः

विषभारसहस्रेण गर्भं नायाति वासुकिः ।
वृश्चिको बिन्दुमात्रेणाप्यर्ध्वं वहति कण्टकम् ॥४६७॥

वृषभः

जाल्मो गुरुः सुघृष्टो यामेतरचरणभेद उपदेशः ।
ख्यातिर्गुणधवल इति भ्रमसि सुखं वृषभ रय्यामु ॥४६८॥

व्यथनामान

आकाशश्चाम्बराख्यो हरिरिति गहनं दर्वरस्याभिधानं
काकस्यापि द्विजत्वं विषमफणिपतेर्नाम भोगी भुजङ्गः ।
शुद्राश्मा शर्करेति द्विरदमदजलं दानमर्थेन शून्यं
केचिन् नामानि चैवं दधति तनुभूतः सन्ति साङ्गम्बराणि ॥४६९॥

व्याधः

सर्वोद्वेगकरं मृगादनममुं संतप्रज्य हा धिक् त्वया
लोकस्यानपकारिणं गिरिनदीतीराटवीनिर्वृतम् ।
अशनन्तं तूणमेणशावमदयं व्याध घनतामुं वृथा
देवो दुर्बलघातकोऽयमिति सा गाथा यथार्थीकृता ॥४७०॥

शङ्खः

क्व वाम्भौधो जन्म क्व च वपुरिवं कुन्वधवलं
क्व चावासस्थानं कृतमहह विष्णोः करतलम् ।
क्व नीचानामास्ये परिणतिरियं क्षुम्बनविधा-
वितीवायं शङ्खः करुणकरुणं रोविति मुहुः ॥४७१॥

जलनिधौ जननं धवलं वपुः मुररिपोरपि पाणितले स्थितिः ।
इति समस्तगुणान्वित शङ्ख भोः कुटिलता हृदये न निवारिता ॥४७२॥

ध्वनिरतिमधुरः शुचित्वमुच्चै-
र्जनिरपि शङ्ख नदीनतस्तवाभूत् ।
अवगतमखिलं बहिः सितत्वं
कुटिलतरं पुनरन्तरं न विद्यः ॥४७३॥

शम्बूकः

शम्बूकः सिकतिलभूतलानुकाषी
संविन्देच्च चिरमुरसा पदानि गच्छन् ।
द्वित्राणि क्षुभितमहार्णवस्तिमीन्द्रो
द्वे कूले चरति मुदेति लोकवार्ता ॥४७४॥

शरः

कोटिद्वयस्य लाभेऽपि नतं सद्दंशजं धनुः ।
असद्दंश्यः शरः स्तब्धो लक्षलाभाभिकाक्षया ॥४७५॥

शशः

आत्मायपक्षपरपक्षविनाशध्वं
स्वीयान् परानपि शिशून् शश हन्त हंसि ।
पापोऽसि पापमत एव तवावलोकाद्
भिन्वन्ति तावकशिरो मनुजाश्च दण्डैः ॥४७६॥

शारिका

लोकैरतीव गण्यं ते नैपुण्यं भुवि शारिके ।
यः पाठयति यद् वाक्यं तद्वदेव ब्रवीषि तत् ॥४७७॥

शारिका मधुरालापा न रञ्जयति कं जनम् ।
वाक्येनैवाधिको लाभः शरीरे नैत्यमेव हि ॥४७८॥

शादकः

न भूणां स्फुरणं न चञ्चुचलनं नो चूलिकाकम्पनं
न ग्रीवाचलनं मनागपि न यत् पक्षद्वयोत्क्षेपणम् ।
नासाप्रेक्षणमेकपावदमनं कष्टैकनिष्ठं परं
यावत् तिष्ठति हीनमीनवदनस्तावद् बकस्तापसः ॥४७९॥

शाल्मलिः

उरुचैस्त्वाद् वयसा च शाल्मलितरो निःसार मा गा मर्षं
माकन्दस्य नवस्य नास्य विपिने जानासि नूनं गुणान् ।
एतस्यैव वने वने परभृता वादान्यकं कानने
माध्वीकप्लवर्द्धमिका मधुलिहो गायन्ति गाढं यशः ॥४८०॥

उत्तुङ्गमम्भोजसमानपुष्पं
बृहत्फलं शाल्मलिवृक्षमेव ।
द्वारात् समालोक्य विपाककाले
शुकाः समाश्रित्य गता निराशाः ॥४८१॥

दूरे मार्गान् निवससि पुनः कण्टकैरावृतोऽसि
छट्टायाश्न्यः फलमपि च ते वानरैरप्यभक्ष्यम् ।
निर्गन्धस्त्वं मधुपरहितः शाल्मले सारशून्यः
सेवास्माकं भवति विफला तिष्ठ निःश्वस्य यामः ॥४८२॥

शालिश्यामाकौ

एकभूरुहयोरेकदलयोरेककाण्डयोः ।
शालिश्यामाकयोर्भेदः फलेन परिचीयते ॥४८३॥

शिवः

इयं तावल् लीला यदधिरुहे वृद्धवृषभो
यदुन्नेहे रुण्डं यावह चितिभस्मापि ललिते ।
अयं को व्यापारो यदतिलकि भाले हुतवहो
यदग्रैवि व्यालो यदकवलि हालाहलमपि ॥४८४॥

उरसि फणिपतिः शिखी ललाटे
शिरसि विधुः सुरवाहिनी जटायाम् ।
प्रियसखि कथयामि किं रहस्यं
पुरमथनस्य रहोऽपि संसदेव ॥४८५॥

भस्मनि स्मररिपोरनुरागे हीयते न घनसारपरागः ।
भूषणं यदि फणी न मयीनां काचिदप्यपचितिनं च हेम्नः ॥४८६॥

शुनकः

उच्छिष्टपत्रनिचये निजजातिवर्ग—
युद्धं कुरुष्व कलहप्रिय सारमेय ।
पूज्यं विलोक्य नरदेवगृहे करीन्द्रं
मा रोदनं कुरु फलं न हि तेऽस्ति किञ्चित् ॥४८७॥

द्वारं न प्रजहाति जातु नियतं जागर्ति रात्रीरपि
स्वल्पेनापि मुदं प्रयाति किमुत इवा श्वैव तावानपि ।
सम्पाद्यो महता धनेन सततं भोज्यस्तु सान्त्वैरिति
त्यक्त्वा मत्तगजं पदेऽस्य महति स्थाप्यः किमेतावता ॥४८८॥

पञ्चास्यस्य पराभवाय भषको मांसेन गोभूयसा
दध्यन्नेरपि पायसः प्रतिदिनं संवधिनोऽज्ञेन यः ।
सोऽयं सिहरवाद् गुहान्तरगताद् भीत्याकुलः संभ्रमात्
हन्ताशाबलयं गतो हतविधे लाभः परं गोवधः ॥४८९॥

श्वन् ग्रामसिंह इति सिंहपदं दधासि
लज्जां बिहाय महतां परिहासपात्रम् ।
नैच्यं क्व याति तव सा गुरुता कथं नु
कण्ठीरवस्य धृतिरीश्वरता च लभ्या ॥४९०॥

शेषः

युक्तोऽसि भुवनभारे मा वक्रां बितनु कन्धरां शेष ।
त्वय्येकस्मिन् दुःखिनि सुखितानि भवन्ति भुवनानि ॥४९१॥

सङ्गः

छिद्विणां निकटे वासः कर्तव्ये नैव धीमता ।
वारिहारि घटीपात्रं ताड्यते तत्र झल्लरी ॥४९२॥

मलयाचलसंसर्गान् न वेणुश्चन्दनायते
अन्तःसारविहीनानां रसः केनोपजायते ॥४९३॥

सत्सङ्गो यदि लभ्यः पुष्पफलैः पोषणीय एवासी ।
पथि पथि सुलभा वृक्षा न लभ्यते कुत्रचिदपि कल्पतपः ॥४९४॥

समुद्रः

अन्यार्थं कियतीरुवाह महतीर्मन्थाद्रिमर्मव्यथा
मर्यादामतिवर्तते न कतिभिर्वात्याभिरत्याकुलः ।
कुक्षौ क्षोणिभूतो बिभर्ति पयसा पुष्पाति लोकत्रयं
तेनैवाम्बुनिधेर्महत्त्वमधिकं वर्धति सर्वोपरि ॥४९५॥

आस्तां तावबहो समुद्रमहिमा दूरे तु कर्णप्रिय-
स्तीरे यस्य पिपासयैव मरणं प्राप्नोति शीघ्रं जनः ।
तस्मादम्बुनिधेर्वरं लघुसरः कूपोऽथवा वापिका
यत्र स्वीयकरद्वयेन सलिलं पेपीयते स्वेच्छया ॥४९६॥

जलधे श्रयन्ति बहवो बलाहका
 दिश जीवनानि सहसा यथोचितम् ।
 कलशोद्भवेन करपल्लवोदरे
 बलुकीकृतस्त्वमसि केन याचितः ॥४९७॥

तरङ्गमालिकाभील धिक् ते सागर गर्जितम् ।
 यस्य तीरे तृषाक्रान्ताः पान्थाः पृच्छन्ति वापिकाम् ॥४९८॥

निधानं रत्नानां निधिरमृतलक्ष्मीन्दुपयसा-
 मितः प्रीतः शेते हरिरिति भजामो जलनिधिम् ।
 कथं वा जानीमः शठकमठपाठीनमकर-
 ग्रहप्राहात्युग्रक्रकचविकचावान्तरभयम् ॥४९९॥

निष्पीतपीनतिमिराणि मनोहराणि
 रत्नानि सन्ति न किर्यन्ति तवान्तिकेषु ।
 एतस्य कौस्तुभमणेरंजतः परन्तु
 पाथोनिधे स्मरणमान्तरमावहेथाः ॥५००॥

पीत्वा गर्जन्यपस्ते दिशि दिशि जलदास्त्वं शरण्यो गिरीणां
 सुत्रामत्रासभाजां त्रिदशविटपिनां जन्मभूमिस्त्वमेव ।
 गाम्भीर्यं तच्च तादृक् त्वयि सलिलनिधे किन्तु विज्ञाप्यमेतत्
 सर्वोपायेन मंत्रावरुणिमुनिकृपादृष्टयः कांक्षणीयाः ॥५०१॥

पीयूषेण कृतायिता दिविषदो लक्ष्म्या हरिः प्रीणितः
 चन्द्रार्धेन विभूषितः पशुपतिः कल्पद्रुमैर्वासवः ।
 आत्मानं परिमथ्नताप्युदधिना किं किं न तेषां कृतं
 तस्यागस्त्यमुनिप्रपीतपयसो नोच्चैः कृतैकाङ्गुलिः ॥५०२॥

पीयूषेण सुराः श्रिया मुरारिपुर्मर्यादया मेदिनी
 शक्रः कल्परुहः शशाङ्ककलया श्रीशङ्करस्तोषितः ।
 मंनाकादिनगा निजोदरगता यत्नेन संरक्षितः
 मञ्जून्यीकरणे घटोद्भवमुनिः केनापि नो वारितः ॥५०३॥

महद्यं श्रीरिति शार्ङ्गभृत् त्रिदशराट् चिन्तामणिर्महद्यमि-
 त्यञ्जो महद्यमितीश्वरः सुरगणो महद्यं मुधा चास्त्विति ।
 सर्वे सन्त्यपहर्तुमेव जलधेः सर्वस्वमेनं रुषा
 हन्ताचामति तापसे न गबितुं कोऽप्यस्ति तन् मास्त्विति ॥५०४॥

मा कुरु गुरुतागर्वं लघुरन्यो नास्ति सागर त्वत्तः ।
 जलसंग्रहमन्यस्मात् त्वयि सति कुर्वन्ति पीतस्थाः ॥५०५॥

लक्ष्म्या श्रीपुरुषोत्तमो हिमरुचा गौरीप्रियोऽलंकृतो
 बेवेन्द्रोऽपि विमानवारणहृयस्त्रीरत्नकल्पद्रुमः ।
 पोषूषेरमितेस्त्वया दिविषदश्चान्ये कृतार्थीकृताः
 श्रीमन् वारिनिधे त्ववीयमहिमा नूनं न वाग्गोचरः ॥५०६॥

शेते यत्र हरिर्वसन्ति गिरयो मज्जन्ति विगदन्तिनो
 मत्स्याः सन्ति तिमिगिलप्रभृतयो गर्भं दधात्यम्बुबः ।
 पर्यायेण खरांशुशीतकिरणावुन्मज्जतो मज्जतः
 पाथस्तत्र न संपिबन्ति यदि ते किं दूषणं वारिधेः ॥५०७॥

हंहो वारिनिधे विधेः समुचितं येनासि रत्नाकरो
 रत्नं चेदवमन्यसे वद विभो नैतत् पवं विन्दसि ।
 पश्यालङ्करणं पुरन्वरपुरे चिन्तामणिः कौस्तुभो
 विष्णोर्वक्षसि मीनकेतनरिपोः शीर्षे कलानां निधिः ॥५०८॥

सरः

कासारवर्यं कलिताम्बुरुहावतंस
 मुक्तासमानजलबिन्दुतरङ्गरङ्ग ।
 किं भूषणं तव बकंबहुभिः कुरावं-
 हंसंविना कलरवंनरदेवपूज्यं ॥५०९॥

छायाभिनिबिडाभिराभिरभितः पुण्यत्प्रसूनोदरा-
 दुन्मीलद्भिरनुत्तमैः परिमलैः स्निग्धैश्च मुग्धैर्वलैः ।
 मन्दस्पन्दवता शिवेन मरुता संशीलिताश्चैवह
 बलान्ति पान्थजनास्त्यजन्ति सरसस्तोरेऽप्यलं मज्जनैः ॥५१०॥

भो भोः सरस्वदुदरान्तरवर्तितस्य
 त्वत्पूर्णतातिपरितोषितचित्तवृत्तेः ।
 त्वज्जीवनेन सह जीवनमस्य नश्येन्
 मीनः क्व जीवति कमाश्रयतेऽतिवीनः ॥५११॥

सर्पः

जानामि नागेन्द्र तव प्रभावं
 कण्ठे स्थितो गर्जसि शङ्करस्य ।
 स्थानं प्रधानं न बलं प्रधानं
 स्थानस्थितः कापुरुषोऽपि सिंहः ॥५१२॥

तावद् गर्जन्ति मण्डूकाः कूपमाश्रित्य निर्भयाः ।
 यावत् करिकराकारः कृष्णसर्पो न दृश्यते ॥५१३॥

सुजनानामपि हृदयं पिशुनपरिष्वङ्गमलिनमिह भवति ।
पवनः परागवाही रथ्यासङ्गे रजस्वलो भवति ॥५१४॥

सिंहः

अन्तर्बलान्यहममुष्य मृगाधिपस्य
वाचा निवेद्य कथमद्य लघूकरोमि ।
जानन्ति किन्तु करजक्षतकुम्भिकुम्भ-
निर्मुक्तमौक्तिकमयानि वनान्तराणि ॥५१५॥

अप्यकुर्वन् सटाटोपमगर्जन्नपि केसरी ।
भूभूतः कुरुते शोभां गर्जन्नपि न कुञ्जरः ॥५१६॥

उत्तुङ्गमत्तमातङ्गमस्तकन्यस्तलोचनः ।
आसन्नेऽपि न सारङ्गे करोत्याशां मृगाधिपः ॥५१७॥

उत्प्लुत्य यः शिखारिणं मदकुम्भिकुम्भ-
मृद्वभिद्य सानुशतमायतमुल्लङ्घये ।
पञ्चानने नियतया जरयाभिभूतः
सोयं करी विलति बृंहति लोहिताक्षः ॥५१८॥

एणालं संभ्रमेण त्यज गवय भयं सैरिभ स्वरमास्व
शोभं मा गास्तरक्षो विहर गिरिभुवि स्वेच्छप्रवाच्छभल्ल ।
पारीन्द्रः पारवृश्वा निखिलवनभुवः केवलं मोदतेऽसौ
माद्यत्कुम्भीन्द्रकुम्भस्थलविपुलतटीमुक्तमुक्ताकलार्पः ॥५१९॥

काकः पक्षबलेन भूपतिगृहे प्रासं यदि प्राप्तवान्
किं वा तस्य महस्त्वमस्य लघुता पञ्चाननस्यागता ।
येनाक्रम्य करीन्द्रगण्डयुगलं निर्भिद्य हेलालबाल्
लब्ध्वा प्रासवरं वराटकधिया मुक्तागणस्त्यज्यते ॥५२०॥

किं पुष्पासि मृगान् मृगावनकुलात् किं वापरं त्रायसे
त्वद्भाग्येन तथाप्यमी वनभुवि स्वरं चरित्वा तृणम् ।
त्वां राजानमुपासितुं यदि किल श्रद्धां निबध्नन्ति ते
हे ह्यंश गुहागृहावपि विनिर्गन्तुं तवाद्य श्रमः ॥५२१॥

कुरङ्गीणां यथं निभृतमिदमङ्गीकृतमयं
निरातङ्गको यन् निर्दयहृदयभावोऽव्ययतु तत् ।
निवेद्यो वा कस्मिन्नयमविनयः केसरियुवा
हठान् मत्तेभानां युवतिषु विधत्ते नखपदम् ॥५२२॥

कोलः केलिमलंकरोतु करिणः क्रीडन्तु कान्तासखाः
कासारे वनकासराः सरभसं मज्जन्तिवह स्नेच्छया ।
अभ्यस्यन्तिवभयोषितश्च हरिणा भूयोऽनुरूपां गतिं
कान्तारान्तरसञ्चरिष्णुरधुना पञ्चाननां वर्तते ॥५२३॥

चिरं शासित्वायं मृगपतिरशेषं मृगकुलं
जराजीर्णा यातः परिभवपदत्वं विधिवशात् ।
उदासीनस्तिष्ठेयं तदणकण्ठीरव गति-
स्तवाप्येवंरूपा किमु न भविता जम्बुकवृकैः ॥५२४॥

जातः स्तन्यं न जग्राह कण्ठीरवकिशोरकः ।
चक्षुर्व्यापारयामास कुञ्जे कुञ्जरशालिनि ॥५२५॥

जित्वानेकान्यरण्यान्यतिविषमलतागुल्मदुर्गाण्यदूरा-
दायान्तं मां विलज्जा भक्षकतातिरयं बुक्कनैर्धक्करोति ।
लज्जन्ते हन्तुमेनां मदकराटघटाकुम्भनिर्देशक-
क्रीडाधौरेयधारा मम खरनखराः किं करामि वव यामि ॥५२६॥

विड्ढनगाः प्रतिपेदिरे प्रथमना जात्यैव जेतव्यतां
सम्भाव्यस्फुटविक्रमोऽथ ध्रुवभा गौरेव गोरीपतः ।
विक्रान्ते निकषं करागु कलमं नाम त्रिलोकीतले
कण्ठकालकुटुम्बनीकरुणया सिक्तः स कण्ठीरवः ॥५२७॥

पारीन्द्रशाखक न तावकरोतिरेधा
वेषान्तरैर्विहरसि श्वशृगालशावः ।
कुम्भीन्द्रकुम्भदलनोत्पतनक्रमेच्छां
वशोचितां न खलु रीतिपुरीकरांश ॥५२८॥

प्रकटय सहजं मृगेन्द्र धीर्यं
ननु विपिने न तथा करोषि चेत् त्वम् ।
विदधति ननु जम्बुका वृकाश्च
स्ववशमिदं तव जीवनं वनं च ॥५२९॥

भिनत्ति भीमं करिराजकुम्भं
बिभर्ति वेगं पवनादतीव ।
करोति बासं गिरिगृहवरेषु
तथापि सिंहः पुनरेव नान्यः ॥५३०॥

यद्यपि च बंधयोगात् सिंहः पतितोऽतिबुस्तरे कूपे ।
तदापि च वाञ्छति सततं करिकुम्भविदारणं मनसि ॥५३१॥

यद्यपि रटति सरोषं मृगपतिपुरतोऽपि मत्तगोमायुः ।
तदपि न कुप्यति सिंहोऽप्यसदृशगुरुषु कः कोपः ॥५३२॥

यस्मिन् जीवति सिंहे वनमिदमासीद् दुरामवं द्विरदैः ।
घटयन्ते कटिसूत्रं तस्य सटाभिः शबरशिशवः ॥५३३॥

यूना येन विभिन्नवारणघटाकुम्भोच्चलन्मौक्तिक-
श्रेणीभिः परिपूरितास्तटभुवो भूमीभूतां कोटिशः ।
तस्मैवाद्य निवासमीप्सि कलभाः क्रीडन्ति निःमाध्वसं
पारीन्द्रस्य जरातुरस्य तदहो सन्नो जिगीषारसः ॥५३४॥

वयोर्ऽभमानादवमानना चेद्
विधीयते फेरुजरत्तरेण ।
हेलाहतानेककरीन्द्रयूनो
हरीन्द्रसूनोर्नाह कापि हानिः ॥५३५॥

वरमुन्नतलाङ्गूलात् सटाधूननभीषणान् ।
सिंहात् पावप्रहारोऽपि न शृगालार्धरोहणम् ॥५३६॥

श्वानः सन्त्यभितोऽपि दन्तमुकुलव्यावर्तनोत्पाटित-
स्वरोत्तानितविड्वराहपृथुकाः किं तैः स्थितैर्वा मृतैः ।
यस्तव्यं गिरिराजमोलिषु विहर्तव्यं पुनः स्वेच्छया
हन्तव्याः कारणो मृगेन्द्र इति च प्राप्तव्यमुच्चैः प्रशः ॥५३७॥

स्वरं संरिभयूथपरिह सरः शृङ्गणेन विक्षोभितं
तावन् न्यङ्कुलं च हुंकृतिशतैर्विद्रावितं द्वीपिभिः ।
हेलाक्षिप्तपदे पराक्रमनिधावुज्जृम्भमाणं हरी
चित्रं भव तथैव चित्रार्त्तलिखितेवासीदरण्यस्थली ॥५३८॥

हेलाविवलितकरिकुल कण्ठीरव कीदृशः प्रकोपोऽयम् ।
लोले बालशृगाले केवलकोलाहलाधारे ॥५३९॥

हे हयंभ सहस्र संप्रति लघुगोमायुरग्रे सतां
यत् साधारणवन्यजन्तुमनसा गुंगारवं संग्यधात् ।
नीचानां प्रकृतिभ्रमो मुखरता चातः कथं खिद्यसे
शार्बूले द्विरवे मृगे शशकुले कस्ते बिषभज्वरः ॥५४०॥

सुवर्णम्

आदौ त्वं निक्षेपेण किं च तुलया वक्त्रेण बहून्नेर्भवेः
शुद्धात्मापि सुवर्णं खण्डनविधौ नातिस्त्वयि श्रीमति ।

कण्ठालिङ्गिनि कर्णचुम्बिनि कुचग्राहिण्यहो सुभ्रूवां
पाणिग्राहिणि मेखलास्पृशि सुखं लोकः कथं पश्यति ॥५४१॥

हेम्नः खेदो न दाहेन छेदेन कषणेन वा ।
तदेव हि परं दुःखं यद् गुञ्जासमतोलनम् ॥५४२॥

सूर्यः

अजस्रं लसत्पद्मिनीवृन्दसङ्गं
मधूनि प्रकामं पिबन्तं मिलिन्दम् ।
रविर्मोचयत्यङ्गकारागृहेभ्यो
दयालुहि नो दुष्टवद् दोषदर्शी ॥५४३॥

करस्फोटोऽम्बरत्यागः तेजोहानिः सरागता ।
वारुणीसङ्गजावस्था भानुनाप्यनुभूयते ॥५४४॥

दूरं यान्तु निशाचराः शशिकराः क्लेशं लभन्तांतरा-
मुद्योतं कलयन्तु हन्त न चिरं खद्योतका द्योतले ।
ध्वान्तं ध्वंसमुपैतु हंसनिवहः पद्माकरे शाम्यतु
प्राचीपर्वतमौलिमण्डनमणिः सूर्यः समुज्जृम्भते ॥५४५॥

धिक् छीतमोहतिजगज्जनरञ्जनावि
सर्वं भविष्यति रवेरिव चन्द्रतोऽपि ।
किं त्वस्तगामिनि रवी भविता न जाने
राजीवजीवनविधौ कतमः प्रकारः ॥५४६॥

पततु नभसो गच्छत्वस्तं निमज्जतु वारिधौ
व्रजतु वरुणागारद्वारं प्रभाभिरनावृतः ।
तदपि तरणिर्वत्स्वा पादं शिरस्सु महीभूतां
दलिततिमिरव्रातः प्रातः पुनः सकृदेष्यति ॥५४७॥

पूर्वाह्णे प्रतिबोध्य पङ्कजवनान्युत्सार्य नेशं तमः
कृत्वा चन्द्रमसं प्रकाशरहितं निस्तेजसं तेजसा ।
मध्याह्ने सरितां पयः प्रक्षिततरापीय दीप्तैः करैः
सायाह्ने रविरस्तमेति विवशः किं नानुशील्यं भवेत् ॥५४८॥

हंसः

एकेन राजहंसेन या शोभा सरसो भवेत् ।
न सा वकसहस्रेण परितस्तीरवासिना ॥५४९॥

एषा पुष्करिणी सराल वनैश्छाया कुवीयीजलै-
 र्यस्यामजतया विपरकृपाया वेद वस्तुमाकाङ्क्षमे ।
 विरम्भो यक्रमण्डलेषु विनयो भेकेषु संबन्धिता
 राध्यन्धेषु विधीयतां कृपगता कोयष्टिकश्रेणिषु ॥५५०॥

कञ्चिदेव समयं समागमात्
 त्वां न विस्मरति शश्वदम्बुजम् ।
 मानसे विहर हंस मानसे
 भा विमुञ्च पुनःस्य सौहृदम् ॥५५१॥

काके काण्यमलौकिकं धवलता हंस निसर्गस्थिता
 गाम्भीर्यं महदन्तरं वक्षसि यो भेदः स किं कथ्यते ।
 एतावन्मु विशेषणेष्वपि सखे यत्रेदमालोक्यते
 के काकः खलु के च हंसशिशवो देशाय तस्मै नमः ॥५५२॥

पीतं येन पुरा पुरन्दरपुरे रम्भोरुकेलिस्खलन्-
 मन्दाराङ्कुरकर्णपूरसुरभि स्वर्गापगायाः पयः ।
 सोऽयं मारववार्ता पामरवधूपादार्यणप्रोच्चलत्-
 पङ्कातङ्कितभेकभिन्नमघृणो हंसः समाशंसते ॥५५३॥

बककोयष्टिभिर्जुष्टे पञ्चले मानसं कुतः ।
 मोदते हि मगलस्य सन्मानसविहारिणः ॥५५४॥

धर्त्रापि कुत्रापि भवन्ति हंसा
 हंसा महीमण्डलभण्डनानि ।
 हानिस्तु तेषां हि सरोवराणां
 येषां मरालैः सह विप्रयोगः ॥५५५॥

ये वर्धिताः कनकपङ्कजरेणुमध्ये
 मन्वाकिनीविमलनीरतरङ्गमध्ये ।
 ते साम्प्रतं प्रतिविनं खलु राजहंसाः
 शवालजालजटिलं जलमाश्रयन्ते ॥५५६॥

सानन्वं बिसिनीवले विहरसे भुङ्क्ष्वे मृणालीलताः
 शश्वन् निन्दसि राजहंस तवपि त्वं किं नु राजीविनीम् ।
 एतान् देववशादुपागतवतो वृष्ट्वैव माध्वीलिहो
 माध्वीलाभजुषो महेच्छ मनसि द्वेषो न संयुज्यते ॥५५७॥

सैव सैव सरसी रमणीया यत्र यत्र वलते तव रागः ।
 राजहंस रसिक स्मरणीया श्रीमता तवपि मानसकलः ॥५५८॥

हा हन्त मानससरःसलिलावतंस
 रे राजहंस पयसोः प्रविवेचनाय ।
 यच् छक्तिमान् खलु भवान् न तथा किमु स्यात्
 किं वा कपोत उत वा कलविड्कपोतः ॥५५९॥

हंसी वेत्ति परागपिञ्जरतनुः कुत्रापि पद्माकरे
 प्रेयान् मे बिसकन्दलीकिसलयं भुङ्क्ते हृद्यं निबन्तः ।
 नो जानाति तपस्विनी यदनिशं जम्बालमालोडयन्
 शंवालाङ्कुरमप्यसौ न लभते हंसो विशीर्णच्छदः ॥५६०॥

हंसोऽध्वगश्रममपोहयितुं दिनान्ते
 कारण्डकाकबककडककुलं प्रविष्टः ।
 मूकोऽयमित्युपहसन्ति लुनन्ति पक्षान्
 नीचाश्रयो हि महतामवमानहेतुः ॥५६१॥

हंसः श्वेतो बकः श्वेतः को भेदो बकहंसयोः ।
 क्षीरनीरविभागेन हंसो हंसो बको बकः ॥५६२॥

हे हंस पक्षिप पयः सजलं विवेक्तुं
 शक्तस्य सम्प्रति मतिः क्व नु ते प्रयाता ।
 कासारवःरिणि कलां पतितं यद्विन्दो—
 रावातुमिच्छासि बिसाङ्कुरवाञ्छया त्वम् ॥५६३॥

हारः

गुणवतस्तव हार न युज्यते
 परकलत्रकुचेषु विलुण्ठनम् ।
 स्पृशति शीतकरो जघनस्थली—
 मुचितमस्ति तदेव कलङ्काकनः ॥५६४॥

मुक्ताहार गुणीभूय नोपसर्प्यः स्तनस्त्वया ।
 विभवे यस्य काठिन्यं व्यर्थं तदुपसर्पणम् ॥५६५॥

हेमकारः

साधो कुण्डलघटनापरिश्रमावलम्विद्धकर्णा पूः ।
 वसति दिगम्बरनगरे रजकश्चतुरोऽपि किं कुर्वते ॥५६६॥

हे हेमकार परबुःखविहारवक्ष
 किं मां प्रतापयसि वारशतानि बह्वनौ ।
 आतापितेन मम याति गुणातिरेको
 भूमस्तवं ववने किल भस्मपातः ॥५६७॥

(मुद्रितग्रन्थ उपक्रमांशगताः श्लोकाः)

सरस्वतीप्रार्थना

त्वया कृत्ता युद्धे कुपितमनसो मित्रमपि मां
विभिन्दन्तो यान्तीत्यरिगृहमितीनाव दयया ।
पदप्राप्तावित्यः परिवृष्ट इवानेन हसता
धरानापेन ब्राह्म्यवतु रथपन् मामधिरतम् ॥५६८॥

देवीप्रार्थना

उषसि मागधमङ्गलगायकैर्भट्टिति जागृहि जागृहि जागृहि ।
अतिबयाद्रकटाक्षनिरीक्षणं जगदम्ब सुखीकुरु ॥५६९॥

शिवप्रार्थना

उदरद्वयभरणभयावर्धाङ्गाहितदारः ।
यदि नैवं तस्यैकसुतः कथमद्यापि कुमारः ॥५७०॥
किरीटे निशेशो ललाटे हृताशो भुजे भोगिराजो गले कालिमा च ।
तनो कामिनी यस्य तत्तुल्यदेवं न जाने न जाने न जाने न जाने ॥५७१॥

हरिप्रार्थना

चित्तभूचित्तभूमत्तभूपालकोपासनावासनायासनादन्वहम् ।
साधुता सा धृता साधिता साधिता किं तया चिन्तया चिन्तयामो हरिम् ॥५७२॥
अधहरणचणचरणदल गलगहनदलनसरलशर ।
अतरलनतरतनय जय जय दशरथतनय जलजबलनयन ॥५७३॥

कविप्रशंसा

व्यासतु स तु गौतमतु व्यालेन्द्रतु यो न वेत्ति साहित्यम् ।
तं प्रति सम्प्रति कम्प्रति शिरो मदीयं पुरश्च न तिरश्च ॥५७४॥
अनाराध्य कालीमनास्वाद्य गौडीं विना मन्त्रतन्त्रं विना शब्दचौर्यम् ।
प्रबन्धं प्रवक्तुं प्रयोक्तुं प्रशस्तं विरिञ्चिप्रपञ्चे मदन्यः कविः कः ॥५७५॥
कवयति पण्डितराजे कवयन्त्यन्येऽपि विद्वांसः ।
नृत्यति पिनाकपाणौ नृत्यन्त्यन्येऽपि भूतवेतालाः ॥५७६॥

कविताप्रशंसा

परिच्छिन्नः स्वादोऽमृतगुडमधुक्षौद्रपयसां
कदाचिच्च चाभ्यासाद् भजति ननु वरस्यमधिकम् ।

प्रियाबिम्बोष्ठे वा रुचिरकविवाक्येऽप्यनवधि-

नैवानन्दः कोऽपि स्फुरति तु रसोऽसौ निरुपमः ॥५७७॥

तथापि क्रियते ग्रन्थः सन्ति यद्यपि दुर्जनाः ॥

न हि वस्युभयाल् लोको दैन्यवानेव वर्तते ॥५७८॥

नृपतिप्रशंसा

बिल्लीश्वरो वा जगदीश्वरो वा मनोरथं पूरयितुं समर्थः ।

अन्यैर्नृपालैः परिदीयमानं शाकाय वा स्याल् लवणाय वा स्यात् ॥७९॥

स्थितः स्वर्णपीठे नुतः पण्डितौघैः श्रितः सत्कवीन्द्रै रतः सत्कथासु ।

स तु क्रूरबुद्ध्या युतः क्षमापतिश्चेत् ततः किं ततः किं ततः किं ततः किम् ॥५८०॥

न याचे हिन्दूकं पर्वणि दत्तकताम्रडब्बकम् ।

याचे मुगल्मुलूकं तृणीकृतस्वर्णचन्दूकम् ॥५८१॥

लवङ्गीप्रशंसा

न याचे गजार्जि न वा वाजिरार्जि न वित्तेषु चित्रं मदीयं कदापि ।

इयं सुस्तनी हस्तविन्यस्तकुम्भा लवङ्गी कुरङ्गीदृगङ्गीकरोतु ॥५८२॥

इयं सुस्तनी मस्तकन्यस्तहस्ता कुसुम्भारुणं चारु वामो वसाना ।

अरं भासमानापि रम्भासमाना लवङ्गी कुरङ्गीदृगङ्गीकरोतु ॥५८३॥

इयं सुस्तनी मस्तकन्यस्तकुम्भा कुसुम्भारुणं चारु वामो दधाना ।

समस्तस्य लोकस्य चेतःप्रवृत्तिं गृहीत्वा घटे न्यस्य यातीव भाति ॥५८४॥

यवनी नवनीतकोमलाङ्गी शयनीयं यदि नीयते कदाचित् ।

अवनीतलमेव साधु मन्ये न वनी माघवनी विनोदहेतुः ॥५८५॥

यवनी रमणी विपदः शमनी कमनीयतमा नवनीतसमा ।

उहिऊहिवचोऽमृतपूर्णमुखी स मुखी जगतीह यत्रङ्कगता ॥५८६॥

मुखं पङ्कजं लोचने खञ्जरीटौ कुञ्जी श्रीफले विद्युदेवाङ्गयष्टिः ।

यदि प्राणनाथेन हीना मुक्तेशी ततः किं ततः किं ततः किं ततः किम् ॥५८७॥

कालपीमन्दिरे बालपीनस्तनी जातु पीतासवा लालपीति प्रिया ।

नागराजीमदामोदमेदस्विनी मागरं मा गमः शाहजिल्लाहजी ॥५८८॥

(१४) रसगङ्गाधरमात्रस्थपद्यानि
(अवशिष्टांशः)

(१४) रसगङ्गाधरमात्रस्थपद्यानि

(अयंशिष्टांशः)

अधरं बिम्बमाज्ञाय मुखमन्जं च तन्वि ते ।
कीराश्च चञ्चरीकाश्च विन्दन्ति परमां सुदम् ॥१॥

अनल्पजाम्बूनददानवर्षं
तथैव हर्षं जनयञ्ज् जनेषु ।
वारिद्विघर्मक्षपणक्षमोऽयं
धाराधरो नैव धराधिनाथः ॥२॥

अनल्पतापाः कृतकोटिपापा
गदकशीर्णा भवदुःखजीर्णाः ।
विलोक्य गङ्गां विचलत्तरङ्गा-
ममी समस्ताः सुखिनो भवन्ति ॥३॥

अनुकूलभावमथवा पराङ्मुखत्वं सहैव नरलोके ।
अन्योऽन्यविहितमन्त्रौ विधिदिल्लीवल्लभौ बहतः ॥४॥

अन्धेन पातभीत्या सञ्चरता विषमविषयेषु ।
बृढमिह मया गृहीता हिमगिरिश्रृङ्गादुपागता गङ्गा ॥५॥

अपकुर्वद्भिरनिशं धृतराष्ट्रं तत्रात्मजैः ।
उप्यन्ते मृत्युबीजानि पाण्डुपुत्रेषु निश्चितम् ॥६॥

अलं हिमानीपरिदीर्णगात्रः
समापितः फाल्गुनसङ्गमेन ।
अत्यन्तमाकाङ्क्षितकृष्णवर्त्मा
भीष्मो महात्माजनि मावतुल्यः ॥७॥

अवाप्य भङ्गं खलु सङ्गराङ्गणे नितान्तमङ्गाधिपतेरमङ्गलम् ।
परप्रभावं मम गाण्डिवं धनुर्विनिन्दतस्ते हृदयं न कम्पते ॥८॥

अविरतचिन्तो लोके वृक इव पिशुनोऽत्र पिशुन इव च वृकः ।
भारतमिव सच्चित्तं सच्चित्तमिवाथ भारतं सकृपम् ॥९॥

अविरलविगलद्दानोदकधारासारसिक्तधरणितलः ।
अनवाग्रमहितमूर्तिर्जयतितरां सार्वभौमोऽयम् ॥१०॥

अशीतलोम्रश्चण्डांशुरनुग्रशिशिरः शशी ।
उग्रशीतस्त्वमेकोऽसि राजन् कोपप्रसादयोः ॥११॥

अस्थिमालामयीं दत्त्वा मुण्डमालामयीं तनुम् ।
गृह्णतां त्वत्पुरस्थानां को लाभः स्मरशासन ॥१२॥

अहं लतायाः सदृशीत्यखर्वं गौराङ्गि गर्वं न कदापि यायाः ।
गवेषणेनालमिहापरेषामेषापि तुल्या तव तावदस्ति ॥१३॥

अहन्नेको रणे रामो यातुधानाननेकशः ।
असहाया महात्मानो यान्ति काञ्चन वीरताम् ॥१४॥

अहितव्रत पापात्मन् मेवं मे दर्शयाननम् ।
आत्मानं हन्तुमिच्छामि येन त्वमसि भावितः ॥१५॥

अहीनचन्द्रा लसताननन
ज्योत्स्नावती चापि शुचिस्मितेन ।
एषा हि योषा सितपक्षदोषा
तोषाय केषां न महीतले स्यात् ॥१६॥

आखण्डलेन नाकः कुण्डलिकुलकुण्डलेन पातालम् ।
नरमण्डन रिपुखण्डन भवता भूमण्डलं विभातितमाम् ॥१७॥

आज्ञा सुमेषोरविलङ्घनीया
किं वा तदीया नवचापयष्टिः ।
वनस्थिता किं वनदेवता वा
शकुन्तला वा मुनिकन्यकेयम् ॥१८॥

आताम्रा सिन्धुकन्याधवचरणनखोल्लासिकान्तिच्छटाभि-
ज्योत्स्नाजालैर्जटानां त्रिपुरविजयिनो जातजाम्बूनदश्रीः ।
स्वाभाव्यादच्छमुक्ताफलरचितलसद्गुच्छसच्छायकाया
पायाद्यासजालादमरसरिदघव्रातजातश्रमान् नः ॥१९॥

आत्मनोऽस्य तपोदानैर्निर्मलीकरणं हि यत् ।
क्षालनं भास्करस्येवं सारसैः सलिलोत्करैः ॥२०॥

आनन्दनेन लोकानामातापहरणेन च ।
कलाधरतया चापि राजश्रिन्धूपमो भवान् ॥२१॥

कलाधरस्येव कलावशिष्टा विलूनमाला लवलीलतेषु ।
अशोकमूलं परिपूर्णशोका सा रामयोषा चिरमध्युवास ॥२२॥

कलेष सूर्यादमला नवेन्दोः कृशानुपुञ्जात् प्रतिमेव हैमी ।
विनिर्गता यातुनिवासमध्यादध्याबभौ राघवधर्मपत्नी ॥२३॥

काव्यं सुधा रसज्ञानां कामिनां कामिनी सुधा ।
धनं सुधा सलोभानां शान्तिः संन्यासिनां सुधा ॥२४॥

खञ्जनदृशा निकुञ्जं गतवत्या गां गवेषयितुम् ।
अपहारिताः समस्ता गावो हरिवदनपङ्कजालोकात् ॥२५॥

गाढमालिङ्गघ सकलां यामिनीं सहतस्थुषीम् ।
निद्रां विहाय स प्रातरालिलिङ्गाय चेतनाम् ॥२६॥

चराचरजगज्जालमदनं वदनं तव ।
गलद्गगनगाम्भीर्यं वीक्ष्यास्मि हृतचेतना ॥२७॥

चराचरोभयाकारजगत्कारणविग्रहम् ।
कल्पातन्तकालसंक्रुद्धं हरं सर्वहरं नुमः ॥२८॥

चूडामणिपदे धत्ते योऽम्बरे रविमागतम् ।
सतां कार्यातियेयीति बोधयन् गृहमेधिनः ॥२९॥

तं दृष्टवान् प्रथममद्भुतधैर्यवीर्य-
गाम्भीर्यमक्षणविमुक्तसमीपजानिम् ।
वीक्ष्याथ दीनमबलाविरहव्यथा
रामो न वायमिति संशयमाप लोकः ॥३०॥

तद्दर्शनोपायविमर्शनार्थं
मया तदालीसदनं गतेन ।
तत्रैव सालक्ष्यत पक्ष्मलाक्षी
दाक्षायणीमर्चयितुं प्रायाता ॥३१॥

तपस्यतो मुनेर्वक्त्राद् वेदार्थमधिगत्य सः ।
वासुदेवनिविष्टात्मा विवेश परमं पदम् ॥३२॥

तपोनिधे कौशिक रामचन्द्रं
निनीषसे चेन् नय किं विकल्पैः ।
निरन्तरालोकनपुण्यधन्या
भवन्तु वन्या अपि जीवभाजः ॥३३॥

तवाग्रे यदि दारिद्र्यं स्थितं भूप द्विजन्मनाम् ।
शनैः सवितुरप्यग्रे तमः स्थास्यत्यसंशयम् ॥३४॥

तस्मिन् मणिघातहृतान्धकारे
पुरे निशालोपविधानदक्षे ।
सद्यो वियुक्ता दिवसावसानं
कोकाः सशोकाः कथयन्ति नित्यम् ॥३५॥

तुषारास्तापसत्राते तामसेषु च तापिनः ।
दृगन्तास्ताडकाशत्रोर्भूयासुर्मम भूतये ॥३६॥

त्रासेर्विना विराजन्ते शूराः सन्मणयो यथा ।
न दानेन विना भान्ति नृपा लोके द्विपा इव ॥३७॥

त्वयि दृष्टे त्वया दृष्टे भवन्ति जगतीतले ।
महान्तोऽप्यणवो राजन्नणवश्च महत्तराः ॥३८॥

त्वामवश्यं सिसृक्षन् यः सृजति स्म कलाधरम् ।
किं वाक्यं तस्य वेदुष्यं पुराणस्य महामुनेः ॥३९॥

दिवि सूर्यो भुवि त्वं च पाताले पद्मगाग्रणीः ।
विष्णु विष्णुपालवर्गश्च राजपुङ्गव राजते ॥४०॥

दीनद्रुमान् वचोभिः खलनिकरैरनुदिनं दलितान् ।
पल्लवयन्त्युल्लसिता नित्यं तैरेव सज्जनधुरीणाः ॥४१॥

वृश्यतेऽनुदिते यस्मिन्नुदिते नैव वृश्यते ।
जगदेतन् नमस्तस्मै कस्मैचिद् बोधभानवे ॥४२॥

धनुर्विबलनध्वनिश्रवणतत्क्षणाविर्भवन्-
महागुरुवधस्मृतिः श्वसनवेगधूताधरः ।
विलोचनविनिःसरद्वहलविस्फुलिङ्गव्रजो
रघुप्रवरमाक्षिपञ्च जयति जामदग्न्यो मुनिः ॥४३॥

धर्मस्यात्मा भागधेयं क्षमायाः सारः सृष्टेर्जीवितं शारदायाः ।
आज्ञा साक्षाद् ब्रह्मणो वेदमूर्तेराकल्पान्तं राजतामेष राजा ॥४४॥

धर्मेण बुद्धिस्तव देव शुद्धा
बुद्ध्या निबद्धा सहसैव लक्ष्मीः ।
लक्ष्म्या च तुष्टा भुवि सर्वलोका
लोकेऽथ नीता भुवनेषु कीर्तिः ॥४५॥

न कपोतकपोतकं तव स्पृशतु श्येन मनागपि स्पृहा ।
इदमद्य मया समर्पितं भवते चारुतरं कलेवरम् ॥४६॥

न कपोत भवन्तमण्वपि स्पृशतु श्येनसमुद्भवं भयम् ।
इवमद्य मया तृणीकृतं भवदायुःकुशलं कलेवरम् ॥४७॥

नखकिरणपरम्पराभिरामं किमपि पदाम्बुरुहद्वयं मुरारेः ।
अभिनवसुरदोघिकाप्रवाहप्रकरपरीतमिव स्फुटं चकासे ॥४८॥

नखैर्विवारितान्त्राणां शवानां पूयशोणितम् ।
आननेष्वनुलिम्पन्ति हृष्टा वेतालयोषितः ॥४९॥

न भवानिह मे लक्ष्यः क्षत्रवर्णविलोपनः ।
के वा विटपिनो राम कुलाचलभिवः पवेः ॥५०॥

न भाति रमणीयोऽपि वैराग्येण विना यतिः ।
वैदुष्येण विना विप्रो नरलोकस्त्वया विना ॥५१॥

नरैर्वरगतिप्रदेत्यथ सुरैः स्वकीयापगे-
त्युदारतरसिद्धिदेत्यखिलसिद्धसंघैरपि ।
हरेस्तनुरिति श्रिता मुनिभिरस्तसङ्गैरियं
तनोतु मम शं तनोः सपदि शन्तनोरङ्गना ॥५२॥

न वयं कवयस्तव स्तवं
नृप कुर्वीमहि यन् मृषाक्षरम् ।
रणसीम्नि तवावलोकने
तरुणाकौ विनकौशिकायते ॥५३॥

नान्यास्ति किं भूमितले सुरूपा
सीतैव वा किं भवतोऽनुरूपा ।
आकर्षता चन्वनशाखिशाखां
प्रबोधितोऽयं भवता फणीन्द्रः ॥५४॥

नार्यः स यो न स्वहितं समीक्षते
न तद्धितं यन् न परानुतोषणम् ।
न ते परे यैर्नहि साधुताश्रिता
न साधुता सा नहि यत्र माधवः ॥५५॥

न्यञ्चति बाल्ये सुबुधः समुदञ्चति गण्डसीम्नि पाण्डमनि ।
मालिन्यमाबिरासीद् राकाधिपलबलिकनकानाम् ॥५६॥

परिहरतु धरां फणिप्रवीरः सुखमयतां कमठोऽपि तां विहाय ।
अहमिह पुरुहूत पक्षकोणे निखिलमिवं जगदक्लमं वहामि ॥५७॥

पाण्डित्येन प्रचण्डेन येन माद्यन्ति दुर्जनाः ।
तेनेव सज्जना रुढा यान्ति शान्तिमनुत्तमाम् ॥५८॥

पूर्णमसुरै रसातलममरैः स्वर्गो वसुन्धरा च नरैः ।
रघुवंशवीरतुलना तथापि खलु जगति निरवकाशैव ॥५९॥

प्राणानर्पय सीतां वा गृध्रास्तर्पय वा द्विजान् ।
यमं भजस्व रामं वा यथेच्छसि तथा चर ॥६०॥

प्रियो हृदयवर्ती मे न मां मुञ्चति जातुचित् ।
उत्तरे नावकाशोऽस्ति दूरतस्ते मनोरथः ॥६१॥

भगवद्बदनाम्भोजं पश्यन्त्या अप्यहर्निशम् ।
तृष्णाधिकमुदेति स्म गोपसीमन्तिनीदृशः ॥६२॥

भवद्द्वारि क्रुध्यज्जयविजयदण्डाहतिदलत्-
किरीटास्ते कीटा इव विधिमहेन्द्रप्रभृतयः ।
वितिष्ठन्ते युष्मन्नयनपरिपातोत्कलिकया
वराकाः के तत्र क्षपितमुर नाकाधिपतयः ॥६३॥

भाग्यं ते शाल्मलितरो वद किं परिकथ्यते ।
द्विजैः फलाशया युक्तैः सेव्यसे यदहर्दिवम् ॥६४॥

भास्करसूनावस्तं याते जाते च पाण्डवोत्कर्षे ।
दुर्योधनस्य जीवित कथमिव नाद्यापि निर्यासि ॥६५॥

भुजो भगवतो भाति चञ्चंश्चाणूरचूर्णने ।
जगन्मण्डलसंहारे वेगवानिव धूर्जटिः ॥६६॥

महर्षेर्व्यासपुत्रस्य श्रावं श्रावं वचःसुधाम् ।
अभिमन्युसुतो राजा परां मुदमवाप्तवान् ॥६७॥

महीभृतां खलु गणे रत्नसानुरिव स्थितः ।
त्वं काव्ये वसुधाधीश वृषपर्वेव राजसे ॥६८॥

मुनिः श्ववदयं भाति सततं पर्यटन् महीम् ।
विनिवृत्तक्रियाजातः श्वापि लोके शुकायते ॥६९॥

यथा तवाननं चन्द्रस्तथा हासोऽपि चन्द्रिका ।
यथा चन्द्रसमश्चन्द्रस्तथा त्वं सदृशी तव ॥७०॥

यदि ते चरणाम्बुजं हृदा
वहतो मे न हतो विपद्गणः ।
अथ चण्डकरेण मण्डिते
दिनमध्येऽपि जितं तमोगणैः ॥७१॥

यदि सा मिथिलेन्द्रनन्दिनी नितरामेव न विद्यते भुवि ।
अथ मे कथमस्ति जीवितं न विनालम्बनमाश्रितस्थितिः ॥७२॥

यद्यनुष्णो भवेद् वह्निर्यद्यशीतं भवेज् जलम् ।
मन्ये दृढव्रतो रामस्तदा स्यावप्यसत्यवाक् ॥७३॥

यश्चरणत्राणीकृतकमलासनपद्मगेन्द्रलोकयुगः ।
सर्वाङ्गावरणपटीकृतकनकाण्डः स वामनो जयति ॥७४॥

ये त्वां ध्यायन्ति सततं त एव कृतिनां वराः ।
मुधा गतं पुराराते भवदन्यधियां जनुः ॥७५॥

रणाङ्गणे रावणवैरिणो विभोः शराः समन्ताद् वलिता विरेजिरे ।
निदाघमध्यन्दिनवर्तिनोऽम्बरे सहस्रभानोः प्रखराः करा इव ॥७६॥

रणे दीनान् देवान् दशवदन विद्राव्य वहति
प्रभावप्रागल्भ्यं त्वयि तु मम कोऽयं परिकरः ।
ललाटोद्यज्ज्वालाकवलितजगज्जालविभवो
भवो मे कोदण्डच्युतविशिखवेगं कलयतु ॥७७॥

रराज राजराजस्य राजहंसः करस्थितः ।
हृस्तनक्षत्रसंसक्त इव पूर्णो निशाकरः ॥७८॥

राघवविरहज्वालासन्तापितसहृद्यशैलशिखरेषु ।
शिशिरे सुखं शयानाः कपयः कुप्यन्ति पवनतनयाय ॥७९॥

राजा दुर्योधनो नाम्ना सर्वसत्त्वभयङ्करः ।
दीपानामिव साधूनां क्षञ्ज्वावात इवाभवत् ॥८०॥

राजा युधिष्ठिरो नाम्ना सर्वधर्मसमाश्रयः ।
ब्रूमाणामिव लोकानां मधुमास इवाभवत् ॥८१॥

राजेव सम्भृतं कोषं केदारमिव कर्षकः ।
भवन्तं त्रायतां नित्यं भयेभ्यो भगवान् भवः ॥८२॥

रामं स्निग्धतरश्यामं विलोक्य वनमण्डले ।
षाराधरधिया धीरं नृत्यन्ति स्म शिखावलाः ॥८३॥

रामं स्निग्धतरश्यामं विलोक्य वनमण्डले ।
प्राप्यो धाराधरोऽयं स्यादिति नृत्यन्ति केकिनः ॥८४॥

रामायमाणः श्रीरामः सीता सीतामनोहरा ।
ममान्तःकरणे नित्यं विहरेतां जगद्गुरु ॥८५॥

रामो विजयते यस्य क्षणात् सामर्षवीक्षणात् ।
दावाग्निदग्धकान्तारलीलां लङ्कापुरी दधौ ॥८६॥

रूपवत्यपि च क्रूरा कामिनी दुःखदायिनी ।
अन्तःकाटवसम्पूर्णा सुपक्वेवेन्द्रवारुणी ॥८७॥

रोगस्य ते चिकित्सां निदानमालोच्य सुन्दरि करिष्ये ।
मा हन्त कातरा भूः रसक्रियायां नितान्तनिपुणोऽस्मि ॥८८॥

लीलाया विहितसिन्धुबन्धनः सोऽयमेति रघुवंशनन्दनः ।
दर्पदुर्विलसितो दशाननः कुत्र यामि निकटे कुलक्षयः ॥८९॥

वासयति हीनसत्त्वानतिसत्त्वानुद्धतान् विवासयति ।
त्रासयति सकलशत्रून् नीतिविदामग्रणीर्नराधिपतिः ॥९०॥

विचारिते महिम्नि त्वदीये नित्यनिर्मले ।
परमात्मन् गगनमप्याधत्ते परमाणुताम् ॥९१॥

वृन्दापितृगहनचरौ कुसुमायुधजननहननशक्तिधरौ ।
अरिशूललाञ्छितकरो भोति मे हरिहरौ हरताम् ॥९२॥

व्यानम्राश्चलिताश्चैव स्फारिताः परमाकुलाः ।
पाण्डुपुत्रेषु पाञ्चाल्याः पतन्ति प्रथमा वृशः ॥९३॥

शशशृङ्गाधनुलसत्करा
गगनाम्भोरुहमालिकाधराः ।
तनयैः सह भाविजन्मनां
तव खेलन्ति नरेन्द्र वैरिणः ॥९४॥

श्यामं यज्ञोपवीतं तव किमिति मणीसङ्गमात् कुत्र जातः
सोऽयं शीतांशुकन्यापयसि कथमभूत् तज्जलं कज्जलाक्तम् ।
व्याकुप्यभूरदीनक्षितिर्मणरिपुक्षोणिभूत्पक्ष्मलाक्षी-
ललाक्षीणाभुधारासमुदितसरितां सर्वतः सङ्गमेन ॥९५॥

सदा जयानुषङ्गाणामङ्गानां सङ्गरस्थलम् ।
रङ्गाङ्गणमिवाभाति तत्तत्तुरगताण्डवैः ॥९६॥

सरोजतामथ सतां शिशिरर्तवताधुना ।
वर्भतां सर्वधर्माणां राज्ञानेन विदर्भितम् ॥९७॥

साग्धिद्वीपकुलाचलां वसुमतीमाक्रम्य सप्तान्तरां
सर्वां द्यामपि सस्मितेन हरिणा मन्दं समालोकितः ।
प्रादुर्भूतपरप्रभोवविदलद्रोमाञ्चितस्तत्क्षणं
व्यानम्रीकृतकन्धरोऽसुरवरो मौलिं पुरो न्यस्तवान् ॥९८॥

सिन्दूरैः परिपूरितं किमथवा लाक्षारसैः क्षालितं
लिप्तं वा किमु कुङ्कुमद्रवभररेतन् महीमण्डलम् ।
सन्देहं जनयन् नृणामिति परित्रातत्रिलोकस्त्विषां
त्रातः प्रातरूपातनोतु भवतां भव्यानि भासां निधेः ॥९९॥

सुधेव वाणी वसुधेव मूर्तिः सुधाकरश्रीसदृशी च कीर्तिः ।
पयोधिकल्पा मतिरासफेन्दोर्महीतलेऽन्यस्य नहीति मन्ये ॥१००॥

स्थितेऽपि सूर्ये पद्मिन्यो वर्तन्ते मधुपैः सह ।
अस्तं गते तु सुतरां स्त्रीणां कः प्रत्ययो भुवि ॥१०१॥

स्पृशति त्वयि यदि चापं स्वापं प्रापन् न केऽपि नरपालाः ।
शोणे तु नयनकोणे को नेपालेन्द्र तव सुखं स्वपितु ॥१०२॥

हालाहलसमो मन्युरनुकम्पा सुधोपमा ।
कीर्तिस्ते चन्द्रसदृशी भटास्तु मकरोद्भटाः ॥१०३॥

INDEX OF VERSES
AND
PROSE PASSAGES

INDEX OF VERSES AND PROSE PASSAGES

[The References are to pages and verses]

अ

अकरुण मृषाभाषा ५३-२०
 अकरुणहृदय प्रियतम ५४-३९
 अकूपाराद्धारि प्रचुर १७०-४०८
 अगण्यैरिन्द्राद्यैः २३-५
 अगाधं परितः पूर्णम् ९०-१
 अगाधजलसञ्चारी १६८-३८८
 अघहरणचणचरण १८९-५७३
 अङ्कायमानमलिके ६२-१२१
 अङ्कितान्यक्षसंघातैः ९०-२
 अङ्गानि दत्त्वा ५९-९२
 अङ्गानि ब्राह्मणानां ३३-२२
 अङ्गैः सुकुमारतरैः ५८-८०
 अजस्रं लसत् १८६-५४३
 अज्ञतया प्रेम्णा वा १३३-९४
 अतिपरुषरवाणां १३५-१०६
 अतिमात्रबलेषु चापलं ९०-३
 अत्युच्चेनाविरुद्धेन १६५-३६४
 अथ कोकिल कुरु १३८-१३२
 अथ तत्र सकलसामन्त पृ. ८४
 अथ सकललोकनिस्तार पृ. ८५
 अथ सर्वमिदं मया १९-३९
 अद्वितीयं रुचात्मानं ६२-१२६
 अधरं बिम्बमाज्ञाय १९३-१
 अधरद्युतिरस्तपल्लवा ५७-६८
 अधरेण समागमाद् ६०-९८
 अधिरजनि प्रियसविधे ५५-५१
 अधिरोप्य हरस्य ५४-३६
 अधि श्रीरुद्याने १५०-२४६
 अध्वन्यध्वनि तरवः १७६-४५७
 अनल्पं जल्पन्तु २६-२६
 अनल्पजाम्बूनद १९३-२
 अनल्पतापाः कृत १९३-३

अनल्पैर्वादीन्द्रैः २५-१८
 अनाथः स्नेहाद्राम् ५-२४
 अनाराध्य कालीम् १८९-५७५
 अनिशं नयनाभि ५८-७९
 अनुकूलभावमथवा १९३-४
 अनेकब्रह्माण्ड २५-२३
 अन्तर्द्यावापृथिव्योः ३२-१५
 अन्तर्नीरं नदीनाम् ३२-१३
 अन्तर्बलान्यहममुष्य १८३-५१५
 अन्तर्माँ क्तिकपुञ्ज १३-४
 अन्तर्वसति मार्जारी १४१-१६२
 अन्धेन पातभीत्या १९३-५
 अन्या जगद्धितमयी ४३-६७
 अन्यार्थं कियतीरुवाह १८०-४९५
 अन्ये ते विहगाः पयोद १७०-४०९
 अपकुर्वद्भिरनिशं १९३-६
 अपनीतपरिमलान्तर ३८-२०
 अपहाय सकलबांधव ९०-४
 अपारः पाथोधिः १३४-९८
 अपारे खलु संसारे ११९-४४
 अपारे संसारे विषम ७८-३६
 अपि घन्तो विप्रान् ७-३४
 अपि त्वया कैरविणि १२९-५९
 अपि दलन्मुकुले १२३-३
 अपि प्राज्यं राज्यं ३-६
 अपि बहलदहनजालं ७९-४४
 अपि वक्ति गिरां पतिः ९०-५
 अपि शर्वपिता १९-३८
 अप्यकुर्वन् सटाटोपं १८३-५१६
 अबलानां श्रियं हृत्वा ९०-६
 अभिरामतासदन ९०-७
 अभूदप्रत्यूहः कुसुम ६४-१५८

अभूदप्रत्यूहः सकल २६-३०
 अमरतरुकुसुम ३९-२६
 अमितगुणोऽपि पदार्थः ४४-७६
 अमुना मरुकूपेन १३६-११४
 अमुष्मिन्नारामे १३४-९९
 अमृतद्रवमाधुरीभूतः ९०-८
 अमृतलहरीचन्द्र १२०-५२
 अमृतस्य चन्द्रिकायाः ९०-९
 अम्बरत्यम्बरं यद्वत् ९०-१०
 अम्भोजप्रकरोऽथ १३८-१३३
 अम्भोजिनीबान्धव ९०-११
 अम्लायन् यदराति ११३-१२
 अयं पण्डितराजेन १४-११
 अयं सज्जनकार्पास ९०-१२
 अयमत्यधमोऽपि १८-१७
 अयाचितः सुखं दत्ते ४८-१२१
 अयि किं गुणवति १६४-३५७
 अयि कुरङ्गि तपोवन १३६-१२१
 अयि कुरङ्गि तुरङ्गम १३६-१२०
 अयि कोकिलपाक १३८-१३४
 अयि गर्तमुखे गतः १८-२६
 अयि डम्बरमारकूट १२८-४९
 अयि दलदरविन्द ३७-४
 अयि दीनतरं दयानिधे १७-१३
 अयि दुष्कृतकेन १६८-३९२
 अयि पवनरयाणां ९०-१३
 अयि बत गुरुगर्व ४७-११५
 अयि मकरन्दस्यन्दिनि १३०-६०
 अयि मन्दस्मितमधुरं ६५-१७०
 अयि मलयज ३८-१०
 अयि मालति सौरभ १६४-३५८
 अयि मेष भवानेव १६६-३७६
 अयि रोषमुरीकरोषि ४१-४२
 अयि लावण्यजलाशय ९०-१४
 अयि वहसि ललाटे १४०-१५८
 अयि शैशवलालितः १८-३२
 अये कीरश्रेणी १३४-१००

अये जलधिनन्दिनी ७५-२
 अये तालव्रीडां व्रज १५६-२९०
 अये मातर्लक्ष्मि २७-४०
 अये राजन्नाकर्णय ९१-१५
 अये राजन्नाकर्णय कुतुक ९१-१६
 अये लीलाभग्नत्रिपुर ९१-१७
 अरविन्देषु कुन्देषु १५०-२४७
 अरिगीर्णगजेन्द्र २०-५०
 अरुणमपि विद्रुमद्रुं ५९-८७
 अरे खड्ग पादाः १४०-१५९
 अर्जुनस्य गुरुमर्या ९१-१८
 अर्थिनां दातुमेवेति ९१-१९
 अर्थिभिश्छिद्यमानोऽपि ९१-२०
 अलं कर्तुं कर्णौ ५५-५३
 अलंकुर्वाणानां २६-२८
 अलं हिमानीपरिदीर्णं १९३-७
 अलकाः फणिशाव ९१-२१
 अलभ्यं सौरभ्यं कविकुल २५-२५
 अलभ्यं सौरभ्यं हरति ७-३५
 अलिरसी नलिनी १२३-४
 अलिर्मृगो वा नेत्रं ५८-७७
 अवधौ दिवसावसान ५२-१५
 अवाप्य भङ्गं खलु १९३-८
 अविचिन्त्यशक्तिविभवेन ६३-१३२
 अविभावित एव केवलं १६७-३८०
 अविरतचिन्तो लोके १९३-९
 अविरतपरोपकरण ४८-११७
 अविरतं परकार्यं ४७-१०८
 अविरलविगलद्दानोदक १९३-१०
 अविश्रान्तं जन्मावधि ८-४५
 अव्याख्येयां वितरति ७६-१०
 अशीतलोप्रश्चण्डांशुः १९४-११
 असन्निधाने हे ताराः १५५-२८८
 अस्ति समस्तप्रशस्तभूपाल पृ. ८३
 अस्ति स्वादु फलं १२७-४५
 अस्थिमालामयीं १९४-१२
 अस्मानवेहि कलमान् १३१-७६

अस्मिन् केलिवने १६३-३४६
 अस्यां प्रावृषि चातकैः १७१-४१२ः
 अहंयुवरवर्णिनी १३८-१३५
 अहं लतायाः सदृशी १९४-१३
 अहंशेको रणे रामः १९४-१४
 अहमस्मि नीलकण्ठः १६३-३४७
 अहमेव हि दोष १९-३३

अहह चण्डसमीरण १७०-४०३
 अहितव्रत पापात्मन् १९४-१५
 अहितापकरणभेषज ११८-४१
 अहिरहिरिति सम्भ्रम १४३-१७९
 अहीनचन्द्रा लसता १९४-१६
 अहोरात्रं कूजन् १३८-१३६
 अहिन् क्रीडोचितानां ३१-६

आ

आकर्ण्यग्रफलस्तुति १५१-२४९
 आकलिकोदयमाशा १३८-१३७
 आकस्मिककणैः प्राणान् १४९-२३२
 आकाशश्चाम्बराख्यः १७७-४६९
 आखण्डलेन नाकः १९४-१७
 आगतः पतिरितीरितं ५२-१४
 आजन्मकल्पतरु १२३-५
 आजानेय चरित्रं १२७-४३
 आज्ञा सुमेषोः १९४-१८
 आताम्रा सिन्धुकन्या १९४-१९
 आत्मनोऽस्य तपोदानैः १९४-२०
 आत्मन्यथाम्भोनिधिः १४९-२३३
 आत्मीयपक्षपरपक्ष १७८-४७६
 आदौ त्वं निकषेण १८५-५४१
 आननं मृगशावाश्याः ६४-१५३
 आनन्दनेन लोकानां १९४-२१
 आनन्दमृगदावाग्निः ४७-१०४
 आनम्य वल्गुवचनैः ६४-१५७
 आनम्राः स्तवकभरेण १२३-६
 आपद्गतः खलु ४३-६८
 आपातालगभीरे १४१-१६३
 आपाथोजासनायुः ३३-२१
 आपेदिरेऽम्बरपथं ३८-१६
 आपो विमुक्ताः क्वचिद् १७१-४१३
 आबध्नास्यलकान् ११२-७
 आमूलाग्रनिबद्ध १६१-३३५
 आमूलादुन्मूलय १६४-३५९

आमूलाद्रत्नसानोः ७७-२६
 आम्र यद्यपि गता १५१-२५१
 आयाता कमलासनस्य ११४-१६
 आयातैव निशा निशापति ५६-५४
 आयातैव निशा मनः ५६-५८
 आयान्ति त्वरिताः १७६-४५८
 आयान्ति निर्यान्ति १५१-२५२
 आरामाधिपतिः ३९-२९
 आलानबन्धनमथाङ्कुश १४१-१६४
 आलिङ्गसे चारुलतां १२३-७
 आलिङ्गितो जलधि ७९-३७
 आलीषु केलीरभसेन ५२-११
 आलेपा हिङ्गुलीनां ३१-७
 आलोक्य सुन्दरि मुखं ५८-७३
 आविर्भूता यदवधि ५७-६३
 आश्रयः कियतामेव १७०-४१०
 आसक्ताः प्रतिकोटरं १७०-४११
 आसन् कणानि यावन्ति १७१-४१४
 आसाद्याम्रवनीमिमां १३८-१३८
 आसायं सलिलान्तः ६५-१६९
 आसीच्च वारिजनितः १७६-४५९
 आसीत्पूर्वं विमलजलधौ १६३-३५१
 आस्तां गाढतरानुशीलन १५१-२५०
 आस्तां तावदहो समुद्र १८०-४९६
 आस्ते विधुः परम १४५-१९४
 आस्वादेन रसो रसेन ११३-११
 आह्लादिनी नयनयोः ९१-२२

इ

इत एव निजालयं ५३-२६
 इदं लताभिः स्तबकानताभिः ६२-१३०
 इदं हि ब्रह्माण्डं ६-२७
 इदमप्रतिमं पश्य ५७-७१
 इदमुदधेरुदरं वा ९१-२३
 इन्दुं निन्दतु नाम १४५-१९५
 इन्दुना परसौन्दर्यं ९१-२४
 इन्दुस्तु परमोत्कृष्टः ९१-२५
 इन्द्रो यमोऽसि वरुणोऽसि १६५-३६३
 इमां पीयूषलहरीं ९-५३

इयं तावल्लीला १७९-४८४
 इयं बाला वल्ली मृदु १७६-४६०
 इयं सुस्तनी १९०-५८३
 इयं सुस्तनी मस्तक १९०-५८४
 इयति प्रपञ्चविषये ९१-२६
 इयत्यां सम्पत्तावपि ४०-४१
 इयत्येतस्मिन् वा १२८-४७
 इयमुल्लसिता मुखस्य ६५-१६८
 इह नगरे प्रतिरध्यं १५९-३१५

ई

ईश्वरेण समो ब्रह्मा ९२-२७

उ

उच्चैरेष तरुः फलं च १३४-१०१
 उच्चैस्त्वाद् वयसा १७९-४८०
 उच्छिष्टपत्रनिचये १७९-४८७
 उत्क्षिप्ताः कबरीभरं ११३-१३
 उत्तंसाय सखे मयूर १६३-३४८
 उत्तमानामपि स्त्रीणां ४८-१२०
 उत्तुङ्गमत्तमातङ्ग १८३-५१७
 उत्तुङ्गमम्भोज १७९-४८१
 उत्तलुत्य यः शिखरिणं १८३-५१८
 उत्फुल्लरम्य सहकार १५१-२५३
 उत्सङ्गे तव गङ्गे ९२-२८
 उदञ्चन्मार्तण्ड ३-३
 उदरद्युतिनिम्न १९-४८
 उदरद्वयभरणभयात् १८९-५७०
 उदितं मण्डलमिन्दोः ५७-७०
 उदुम्बरफलातीव ९२-२९

उद्दामाम्बुद वर्धमान १५५-२८२
 उद्यानपाल कलशाम्बु १४८-२२५
 उन्मीलद्रमबिन्दुगन्ध १५१-२५४
 उन्मूलितः सह मदेन ९२-३०
 उपकारमस्य माधोः ९२-३१
 उपकारमेव तनुते ४४-७७
 उपनदि पुलिने १६०-३२५
 उपनिषदः परिपीताः ५४-३८
 उपरि करवालधारा ३८-१३
 उरसि फणिपतिः १७९-४८५
 उरस्यस्य भ्रश्यद् २३-३
 उर्वी शामति मय्युपद्रव ९२-३२
 उल्लासः फुल्लपङ्केरुह ३१-१
 उल्लीवनसमूहेषु १५४-२७८
 उषसि प्रतिपक्षकामिनी ६१-१०९
 उषसि मागध १८९-५६९

ऊ

ऊर्ध्वीकृतप्रीवमहो १४९-२३४

ऊर्ध्वं पापावलिभ्यः ३४-३०

क्र

ऋतुराजं भ्रमरहितं ९२-३३

ए

एकं द्विजञ्च १६९-४००
 एकभूरुहयोः १७९-४८३
 एकः कर्णमहीपतिः १५७-२९६
 एकस्त्वं गहने ३९-२३
 एकस्त्वं मरुभूरुहेन्द्र १७६-४६१
 एकीभवत्प्रलयकाल ९२-३४
 एके तुम्बा व्रतिकरगताः १५६-२९२
 एकेन चेत् परिहृतः १३७-१२९
 एकेन राजहंसेन १८६-५४९
 एको विश्वसतां ४३-६५

एणाक्षीणां वरकुचनटे १६७-३८१
 एणाद्याः पशवः १२३-२
 एणात्वं संभ्रमेण १८३-५१९
 एणीगणेषु गुरुगर्व ४१-४७
 एतावति प्रपञ्चे ९२-३५
 एतावति प्रपञ्चेऽस्मिन् ९२-३६
 एतावति महीपाल ९२-३७
 एतावत् सरमिज १३०-६१
 एषा पुष्करिणी १८७-५५०

औ

औत्सुक्यात् परिमिलतां ५५-४३

औदार्यं भुवनत्रयेऽपि ४३-६४

क

कञ्चिदेव समयं १८७-५५१
 कटु जल्पति कश्चि ९२-३८
 कटुजल्पनमल्प कस्य १९-३५
 कति कति न लताः १२४-८
 कति कति न वसन्ते १५१-२५५
 कति न सन्ति महीषु १४४-१८९
 कतिपयदिवसविलासं ९३-३९
 कतिपयैर्निरणायि ११७-३३
 कति सन्ति लवङ्गलताः १६४-३६०
 कथय कथमिवाशा ५३-२७
 कदाचित् कुतुकाकुलतया पृ० ८४
 कनकद्रवकान्तिकान्तया ६३-१३८
 कनकद्रवगौर १९-४९
 कपर्दादुल्लस्य प्रणय ७-४०
 कपोलपाणिं तव ५२-९
 कपोलावन्मीलत्पुलक ५६-६१

कपोले ते दोलायित २६-३३
 कमलति वदनं ९३-४०
 कमलावासकासारः ११९-४८
 कमलिनि मलिनीकरोपि ३७-८
 करकलितचक्रघटनः ९३-४१
 करतलनिर्गलदविरल ९३-४२
 करस्फोटोऽम्बरत्यागः १८६-५४४
 करिकुम्भतुलामुरोजयोः ६०-९५
 करो वरीभरीति चेद् १२४-९
 करुणाकर दुर्दशाकुलं १९-३४
 करोतु करटः शब्दं १३२-८६
 कर्पूरधूलोरचिताल बालः १६०-३२४
 कर्पूरवतिरिव ७०-१६
 कलकण्ठ यथा शोभा १३८-१३९
 कलक्वाणां काञ्चीं २४-१६
 कलभ तवान्तिक ३९-२५

कलाधरस्येव कला १९४-२२
 कलास्तास्ताः सम्यग् १४५-१९६
 कलितकुलिशघाताः ९३-४३
 कलिन्दगिरिनन्दिनी ७५-४
 कलिन्दजानीरभरे ६३-१४२
 कलिन्दशैलादियमाप्रयागं ९३-४४
 कलेव सूर्यादमला १९५-२३
 कल्लोलसञ्चल १४३-१८०
 कवयति पण्डितराजे १८९-५७६
 कवित्वे वादित्वं कनक १५८-३०७
 कश्चिन् नवं पल्लव १७६-४६२
 कस्तूरिकां तृणभुजां १५७-३०४
 कस्तूरिकातिलक ५१-४
 कस्तूर्येन्मार्मिकः ९३-४५
 कस्त्वं भोः कविरस्मि १३२-८२
 कस्मै हन्त फलाय ४६-९८
 काकः पक्षबलेन १८३-५२०
 काकस्य चञ्चुर्यदि १३३-८७
 काकाः प्रभुप्रणिहिताः १३३-८८
 काका वृका घूका १३८-१४०
 काके काष्ण्यमलौकिकं १८७-५५२
 काचाः काञ्चनभूषिताः १६७-३८२
 कातराः परदुःखेषु ९३-४६
 कान्तारे विलपन्तीनां ९३-४७
 कान्तिस्ते कनकाचल १५४-२७६
 कान्तोऽसि नित्यमधुरः १२८-५०
 कान्त्या सुवर्णवरया ७०-१५
 कामं सुधाकरकरामृत १३३-८९
 कारुण्यकुसुमाकाशः ९३-४८
 कालक्रमकमनीय १३७-१३०
 कालपीमन्दिरे बाल १९०-५८८
 कालागुरुद्रवं सा ६१-११४
 कालागुरौ सुरभि १४४-१९०
 कालिन्दीति कदापि १३-६
 काले तरोरनुपकारि १२९-५४
 काव्यं सुधा रसज्ञानां १९५-२४
 काव्यात्मनामसि ७०-१०

कासारवर्य कलिताम्बु १८२-५०९
 कासारेषु सरित्सु १७१-४१५
 किं कीरवत् तव वचः १६२-३३७
 किं कुप्यसि कस्मै १३०-६२
 किं कुर्वते दरिद्राः ९३-४९
 किं केतकीपरिमलोत्थित १२४-१०
 किं केतकी फलति १२९-५५
 किं कोमलैः पिकरवैः १३९-१४१
 किं खलु रत्नैरेतैः ४०-४०
 किं जल्पसि मुग्धतया ५५-४२
 किं तीर्थं हरिपाद ४५-८१
 किं नाम तेन न कृतं ९३-५०
 किं निःशङ्कं शेषे ७७-१९
 किं पुष्पासि मृगान् १८३-५२१
 किं बान्धवेन रविणा १३०-६३
 किं ब्रूमस्तव वीरतां १११-४
 किं मालति म्लायसि १६४-३६१
 किं वीरधो भुवि १५५-२८७
 किंशुक किं शुकमुख १६०-३२७
 किंशुके किंशुकाः १६०-३२६
 किमहं कथयामि ९३-५१
 किमहं वदामि खल ४७-१०२
 किमिति कृशासि ६०-१०१
 कियदिदमधिकं मे ९३-५२
 कियन्तः सन्त्येके ७-३६
 किरति प्रकरं गवां १४५-१९७
 किरीटे निशेशः १८९-५७१
 किसलयानि कुतः १७१-४१६
 कीर नीरसकीरी १३४-१०२
 कीलालैः कुङ्कुमानां ३१-८
 कुङ्कुमद्रवलिप्ताङ्गः ९४-५३
 कुचकलशयुगान्तः ५३-३०
 कुचकलशेषबलानां ९४-५४
 कुचाभ्यामालीढं ९४-५५
 कुचौ ते दुग्धाम्भो २५-२१
 कुण्डलीकृतकोदण्ड, ९४-५६
 कुत्र शैवं धनुर्दि ९४-५७

कुन्देऽरविन्दे कुमुदे १५१-२५६
 कुम्भः परिमितमम्भः १६१-३३०
 कुरङ्गीणां यूथं १८३-५२२
 कुलिशमिव कठिनमसतां ९४-५८
 कुलिशाङ्कुकशकम्बु २०-५१
 कुलैः कस्तूरीणां २६-३२
 कुवलयलक्ष्मीं हरते ११८-४२
 कुसुमानि लिखन्तु १५०-२४५
 कुसुमानि शरा मृणाल ९४-५९
 कुस्तुम्भरी समायाति १३६-११३
 कृतं त्वयोन्नतं ४७-१०७
 कृतक्षुद्राघाधानथ ५-१७
 कृतमपि महोपकारं ९४-६०
 कृत्वा सूत्रैः सुगृह्यार्थैः ९४-६१
 कृत्वोत्तानं चरणयुगलं १५४-२८१
 कृष्णपक्षाधिकरश्चिः ९४-६३
 कृपया सुधया सिञ्च ९४-६२
 केतक्यः कटुकण्टकाः १२४-११
 केनापि मे विलसितेन ७०-९
 केऽपि स्मरन्त्यनुसरन्ति ९४-६४
 केलीमन्दिरमागतस्य ५९-८३
 के वा न सन्ति भुवि १४९-२३५
 के वामी प्रभवन्ति १४९-२३६

केशैर्वधूनामथ सर्वकोषैः ११७-३०
 कैशोरे वयसि क्रमेण ५७-६५
 कोटिद्वयस्य लाभेऽपि १७८-४७५
 कोदण्डच्युतकाण्ड ९४-६५
 कोपं चम्पक मुञ्च १८८-२२६
 कोपेऽपि तदनं तन्वि ९५-६६
 कोमलानपशोणाग्र ९५-६७
 काकः केलिमलङ्करोतु १८४-५२३
 कोमुदीव भवती ९५-६८
 क्रीडावगारि तटाक १८१-१६५
 क्रूरमत्वाकुलः ९५-६९
 क्वचित् क्वचिदयं १२४-१२
 क्वचिदपि कार्यं मृदुलं ९५-७०
 क्व वाम्भोधौ जन्म १७७-४७१
 क्व वा रामः ९५-७१
 क्व शुक्तयः क्व वा मुक्ताः ९५-७२
 क्व सा कुसुमसाराङ्गी ९५-७३
 क्षमापणैकपदयोः ६१-११०
 क्षारं वारि न चिन्तितं १६२-३४४
 क्षीरोदधेश्च गाम्भीर्यं १६२-३४०
 क्षुधितस्य नहि १८-१८
 क्षाणीं शासति ११३-१०

ख

खञ्जनदृशा निकुञ्जं १९५-२५
 खण्डितानेत्रकञ्जालि ४८-१२२
 खद्योतास्तरलाः १३०-६४
 खर्वीकृतेन्द्रगर्वं त्वरया ९५-७४
 खलः करोति दौरात्म्यं १५८-३०५

खलः कापट्यदोषेण ९५-७५
 खलः सज्जन ४५-८६
 खलानामुक्तयो हन्त ९५-७६
 खलास्तु कुशलाः ४७-१०५
 खिद्यति सा पथि ५८-८१

ग

गगनचरं जलबिम्बं ९५-७७
 गगनाद् गलितो गभस्तिमान् ९५-७८
 गगने चन्द्रिकायन्ते ११९-४९
 गङ्गादीनां सकलसरितां १६२-३४२

गङ्गाप्रवाह गिरि १५९-३१६
 गङ्गा हृद्या यया ९६-७९
 गजस्य पङ्ककमग्नस्य १४१-१६६
 गणिकाजामिलमुख्यान् ७९-३९

गतास्ते दिवसा यत्र १५७-२९८
 गतोऽस्मि तीरं १२३-१
 गन्धाढ्यासौ जगति १२४-१३
 गभीरामुद्वेलां २५-२०
 गरिमाणमर्पयित्वा ५५-४४
 गर्जतापि जलदेन १७१-४१८
 गर्जन्म्वु ददाति १७१-४१७
 गर्जसि नो घन मुञ्चसि १७१-४१९
 गर्जितमाकर्ण्य मनाक् ४७-१०१
 गर्वं मा कुरु शर्करे १५२-२५७
 गलितानि मधूनि १२४-१४
 गाढमालिङ्गघ सकलां १९५-२६
 गाम्भीर्येणातिमात्रेण ९६-८०
 गाहितमखिलं विपिनं ९६-८१
 गिरं समाकर्णयितुं ९६-८२
 गिरयो गुरवस्तेभ्यः ४६-९२
 गिरां देवी वीणागुण ७७-२७
 गिरामविषयो राजन् ९६-८३
 गिरिगह्वरेषु गुरु ४२-५१
 गिलितगरलकण्ठः १३२-८१

घोष्ठा कुण्डलिनी १४०-१५७

चकोरनयनानन्दि ९६-८६
 चन्द्रं समाश्रयतु नाम १४५-१९८
 चन्द्रांशुनिर्मलं वारि ९६-८७
 चपला जलदाच्च्युता ७७-२४
 चरणाब्जनखाव १९-४५
 चराचरजगज्जाल १९५-२७
 चराचरोभयाकार १९५-२८
 चलद्भृङ्गमिवाम्भोजं ६२-१२३
 चाञ्चल्ययोगि नयनं ९६-८८

छायाभिः प्रथमं १७६-४६३
 छायाभिर्निबिडाभिः १८२-५१०

गीर्भिर्गुरुणां ४४-७१
 गीर्वाणग्रामणीभिः ३३-१७
 गीष्पतिरण्याङ्गिरसः ९६-८४
 गुञ्जति मञ्जु मिलिन्दे ३८-१८
 गुञ्जन्ति मञ्जु परितः ६६-१७४
 गुञ्जारञ्जितकवरी १६५-३६५
 गुणवतस्तव हार १८८-५६४
 गुणवृद्धी परे ९६-८५
 गुणानामज्ञानात् १६९-३९७
 गुणैरुनुङ्गतां याति १४४-१८५
 गुणैरुनुङ्गतां याति न तु १४३-१८४
 गुरुजनभयमद्विलोकनान्तः ५१-७
 गुरुभिः परिवेल्लितापि ५२-१७
 गुरुमध्यगता मया ५२-१८
 गुरुमध्ये हरिणाक्षी ५५-४७
 गुरुषु मिलितेषु १५६-२९३
 ग्रीष्मचण्डकरमण्डल ७८-३५
 ग्रीष्मे भीष्मतरैः ४०-३३
 ग्रीष्मोष्मा दलितः १७१-४२०

घ

च

चातक धावसि किं १४९-२३७
 चातकेन तृपितेन १४९-२३८
 चित्रं कनकलतायां १६८-३९०
 चिन्तामीलितमानसः ५५-५२
 चिन्ता शशाम सकलापि ६९-७
 चिरं शासित्वायं १८४-५२४
 चिरश्रान्तो दूरात् १५२-२५८
 चूडामणिपदे धत्ते १९५-२९
 चेलाञ्चलेनानन ६०-९७

छ

छायामन्यस्य कुर्वन्ति १७७-४६४
 छाया रम्या नु शाकं १५२-२५९

छिद्रिणां निकटे वासः १८०-४९२
छिन्नः सुनिशितैः १६९-३९९

छेद्यं चन्दनचूत १५८-३०८

ज

जगज्जालं ज्योत्स्ना ७८-३४
जगति नरजन्म तस्मिन् ९६-८९
जगत्त्रयत्राणधृत ९६-९०
जगत्त्रयत्राणविधौ १७-५
जगत्प्राणे प्रौढे १५६-२९१
जगदन्तरममृतमयैः ६४-१४९
जगन् मिथ्याभूतं २५-१७
जठरज्वलनज्वलता ४१-४८
जडानन्धान् पङ्गून् ४-१५
जनकः सानुविशेषः ४६-९७
जनमोहकरं तवालि मन्ये ६३-१४४
जनयन्ति परप्रीतिं ९६-९१
जनिः सरोज्झकात् १३०-६५
जन्म क्षीरनिधौ १४५-१९९
जन्म क्षीरमहार्णवे १४५-२००
जन्मस्थली वारण १६५-३६६
जन्माभूदुदधौ १३१-७८
जम्बीरश्रियमतिलङ्घ्य ५९-९१
जलकुम्भमुम्भितरसं ६५-१६५
जलधर भवतश्चरितं १७२-४२१

जलधे श्रयन्ति बहवः १८१-४९७
जलनिधौ जननं १७८-४७२
जलभ्रमोत्पत्तिकृती १६६-३७५
जहीहि गुरुर्गर्जितं १४१-१६७
जातं प्राभवमद्य ते १५४-२८०
जातः केलिकलावती १४४-१९१
जातः स्तन्यं न जग्राह १८४-५२५
जानन्त्येव सदा १४५-२०१
जानामि नागेन्द्र १८२-५१२
जाल्मो गुरुः मुघृष्टः १७७-४६८
जिनरत्नरुचां सदा ६०-९३
जित्वानेकान्यरण्यानि १८४-५२६
जीर्णः पर्णसमूहः १६९-४०१
जीर्णा तरिः मरिदियं १३१-७५
जीवानुर्जाड्यजाला ३३-१८
जीवितं मृत्युना लीढं ९६-९२
ज्ञाता त्वन्मदृशदता १७२-४२२
ज्येष्ठादेवि नमस्तुभ्यं १५४-२७९
ज्योत्स्नाभमञ्जुहसिता ९७-९३

त

तं च गुणानां परस्पर पृ. ८४
तं दृष्टवान् प्रथम १९५-३०
तटिनि चिराय ३८-२१
तत् काक त्वयि १३३-९०
तत्किं स्मरसि न भुक्तं १३९-१४२
तत्त्वं किमपि काव्यानां ४७-१११
तथापि क्रियते ग्रन्थः १९०-५७८
तदवधि कुशली ५२-१३
तद्दर्शनोपायविमर्शं १९५-३१
तन्मञ्जु मन्दहसितं ५१-५
तपस्तेपे तीव्रं २६-२९

तपस्यतो मुनेर्वक्त्राद् १९५-३२
तर्पान्ध्रे कौशिक १९५-३३
तया तिलोत्तमीयन्त्या ६२-१२०
तरङ्गमालिकाभील १८१-४९८
तरणितनया किं स्यादेषा ७७-२३
तरणोपायमपश्यन्नपि ७७-१७
तरुकुलसुषमापहरां ३९-२४
तल्पगतापि च सुतनुः ९७-९४
तव श्रोत्रे फुल्लोत्पल २७-३६
तवाग्रे यदि दारिद्र्यं १९५-३४
तवालम्बादम्ब ३-४

तवैव प्रावीण्यं १७२-४२३
 तस्मिन् मणिब्रात १९६-३५
 तापत्रयं खलु नृणां ९७-९५
 तारतम्यमविज्ञाय १६६-३७७
 तारागणाश्चन्द्रमसं १४५-२०२
 तारा हिमांशोर्यत् १५६-२८९
 तावच्चकोरचरणायुध १३९-१४३
 तावत् कोकिल विरसान् ३७-६
 तावत् पापकदम्ब १३-५
 तावद् गर्जन्ति मण्डूकाः १८२-५१३
 तावन् मौनेन नीयन्ते १३९-१४४
 तिमिरं हरन्ति ५३-२९
 तिमिरशारदचन्द्रि ६४-१५०
 तिरस्कृतो रोपवशात् ६०-९६
 तीरे तरुण्या वदनं ५३-२१
 तीर्थं गङ्गा तदितर ९७-९६
 तीव्रोऽयं नितरां १७७-४६५
 तुलामनालोक्य निजां ६५-१६७
 तुलामारोहयेद् धेम्ना १६९-३९५
 तुषारास्तापसव्राते १९६-३६
 तृणमुखमपि न खलु १३७-१२२
 तृणालोलविलाचने ३७-३
 तेजांसि यस्य प्रशमं १६१-३३४
 ते ते चातकपोतकाः १७२-४२४
 तैलङ्गान्वयमङ्गलालय १२०-५३
 तोयैरल्पैरपि ३९-२८
 त्यक्ता नद्यः कमल १७२-४२५

त्यक्तो विन्ध्यगिरिः १४१-१६८
 त्यज किशुक पुष्पिता १६०-३२८
 त्यज चक्रवाकि शोकं १४४-१८८
 त्रपन्ते तीर्थानि ६-२८
 त्रपाश्यामा जम्बूः १५२-२६०
 त्राणं त्रैविष्टपानां ३२-१६
 त्रातामीवार्तलक्षाः ३१-३
 त्रासैर्विना विराजन्ते १९६-३७
 त्रोटिपुटं कण्ट १३३-९१
 त्वं जामदग्न्य १६०-३२३
 त्वं प्राप्नोषि महोन्नतिं १७२-४२६
 त्वं भोः शम्भोनिवससि १४६-२०३
 त्वं सायान्यतरुभ्रमेण १५२-२६१
 त्वत्तो जन्म मितंशु ११२-६
 त्वत्प्रतापमहादीप ९७-९७
 त्वदङ्गणसमुद्भूता ९७-९८
 त्वदङ्गिध्रिपुल्लाम्बुज १७-४
 त्वद्विपक्षमहीपालाः ९७-९९
 त्वमिव पथिकः प्रियो मे ६५-१६६
 त्वया कृत्ता युद्धे १८९-५६८
 त्वयि कुपिते रिपु ९७-१००
 त्वयि दृष्टे त्वया १९६-३८
 त्वयि पाकशासनममे ११८-४०
 त्वां गोर्वाणगुहं ९७-१०१
 त्वामन्तरातर्मान ९७-१०२
 त्वामवश्यं सिसृक्षन् १९६-३९
 त्वां मुन्दरीनिवह ११६-२७

द

दधानः प्रेमाणं ३९-३१
 दधीचिबलिकर्णेषु ११९-४५
 दन्तप्रभापुष्पचिता ९७-१०३
 दन्तांशुकान्तमरविन्द ६६-१७८
 दयितस्य गुणाननु ७१-१८
 दयिते रदनत्विषां ५८-७८
 दयितोऽसि ततः १७२-४२७
 दरपाण्डुरगण्ड १९-४३

दरस्मितममुल्लसत् ९-४९
 दरानमत्कन्धर ५३-२३
 दरिद्राणां दैन्यं ३-२
 दलानि मुकुलीकृत्य १३०-६६
 दवदहनजटाल ४०-३४
 दशाननेन दृष्टेन ९७-१०४
 दानान्धीकृतगन्ध १३-३
 दामोदरमुदराहित १४३-१७८

दारिद्र्यं भजते कलानिधि ५६-५६
 दारिद्र्यं शोचामि १५७-२९७
 दासेरको रसत्येषः १२८-५२
 दिगन्ते श्रूयन्ते ३७-१
 दिङ्मनागाः प्रतिपेदिरे १८४-५२७
 दिङ्मण्डलं परिमलैः १५२-२६२
 दिल्लीश्वरो वा १९०-५७९
 दिवानिशं वारिणि ६३-१४५
 दिवि सूर्यो भुवि त्वं १९६-४०
 दिव्यं चूतरसं पीत्वा १६२-३४३
 दीनद्रुमान् वचोभिः १९६-४१
 दीनव्राते दयाद्री ११६-२४
 दीनानामिह परिहाय ४६-९१
 दुरापा दुर्वृत्तैः २७-३५
 दुर्लीलपल्लीपति १३२-८३
 दुर्वृत्तसङ्गतिरनर्थ १५८-३०६
 दुर्वृत्ता जारजन्मानः ७८-३३
 दूरं यान्तु निशाचराः १८६-५४५
 दूरीकरोति कुर्मति ४८-११६
 दूरीकर्तुं प्रियं बाला ९७-१०५
 दूरे मार्गान्निवससि १७९-४८२
 दृश्यतेऽनुदिते १९६-४२

धत्ते भरं कुसुमपत्र ४५-८९
 धत्से मूर्धनि दुःमहाः १७७-४६६
 धनुर्विदलनध्वनि १९६-४३
 धन्योऽयं मणिरैक १६७-३८३
 धर्मस्यात्मा भागधेयं १९६-४४
 धर्मेण बुद्धिस्तव १९६-४५
 धान्यागारप्रभृतिषु १६६-३७४
 धाराधर घरा १७२-४२८
 धाराधर विवेकात्मन् १७२-४२९
 धिक् छ्रीतमोहति १८६-५४६

दृष्टः सदसि चेदुग्राः ११९-४३
 दृष्टिर्मृगीदृशोऽत्यन्तं ९८-१०६
 दृष्टिः सम्भृतमङ्गला ११४-१७
 दृष्ट्वा शाखावकीर्णं १३४-१०३
 दृष्ट्वा हृष्टोऽभवत् १२४-१५
 देव त्वद्दर्शनादेव ९८-१०७
 देव त्वां परितः स्तुवन्तु ११२-८
 देवाः के पूर्वदेवाः ११६-२५
 दैवे पराग्वदनशालिनि ६९-१
 दोदण्डद्वयकुण्डलीकृत ११४-१४
 दोपाकरोऽपि कुटिलः १४६-२०४
 द्यूते नागेन्द्रकृत्ति ९-५१
 द्राक्षां प्रदेहि मधु १३५-१०४
 द्राक्षेव मधुरं वाक्यं ९८-१०८
 द्रागद्वैतं वितन्वन् ३४-२५
 द्रागाहत्य प्रभाते ३३-२४
 द्रुमपङ्कजविद्वांसः ९८-१०९
 द्रोहो निरागसां लोके ९८-११०
 द्वारं न प्रजहाति १८०-४८८
 द्वारान्दोलन्मदान्ध ८३-२
 द्विजकुलपते मेधा १३५-१०५
 द्विनेत्र उव वासवः ११५-२३

ध

धीरध्वनिभिरलं ४३-५९
 धुतूर कण्टकफल १५८-३११
 धुतूर धूर्तं तरुणेन्दु १५९-३१२
 धुर्यैरपि माधुर्यैः ७८-३१
 धूमायिता दश दिशः ४६-९९
 धृत्वा पदस्खलन ६९-५
 धमाता फालतलानलैः १४६-२०५
 ध्यायन्नञ्जनतोय १३९-१४५
 ध्वनिरतिमधुरः १७८-४७३

न

न कपोतकपोतकं १९६-४६

न कपोत भवन्त १९७-४७

न कुर्याः प्राख्यं १८२-१६९
 न कोऽप्येतावन्तं ६-३०
 नक्षत्राणि बहूनि १४६-२०६
 नखकिरणपरम्परा १९७-४८
 नखैर्विदारितान्त्राणां १९७-४९
 नगरान्तर्महीन्द्रस्य ९८-१११
 नगेभ्यो यान्तीतां ५-२२
 न च गन्धवहेन १६४-३५३
 न जाग्रता स्वप्नगतेन १७-१२
 नदन्ति मददन्तिनः ११५-१९
 नदेभ्योऽपि हृदेभ्योऽपि १७२-४३०
 न द्वारि द्विरदावली १३२-७९
 न धनं न च राज्य १८-१६
 न नगाः काननगाः ९८-११२
 नन्दनजन्मा मधुपः १२४-१६
 न भवानिह मे लक्ष्यः १९७-५०
 न भाति रमणीयोऽपि १९७-५१
 न भ्रूणां स्फुरणं १७८-८७९
 न मणेरितोऽधिका १५७-२९९
 न मनागपि राह् ५१-१
 नमन्मौलिश्रेणि २३-६
 न मया रचितं १३२-८०
 न मिश्रयति लावने ६५-१६१
 न यत्र स्थेमानं ३९-३०
 न यत् साक्षाद् वेदैः ४-१०
 नयनाञ्चलावमर्श ५५-४८
 नयनानन्दसन्दोह ७९-३८
 नयनानि वहन्तु ९८-११३
 नयनेर्दिन्दिरानन्द ९८-११८
 नयने वहतां नु ५९-८८
 नयने सुदृशां पुरः ९८-११५
 न याचे गजालि १९०-५८२
 न याचे हिन्दूकं १९०-५८१
 नरके निजकर्म १८-२०
 नरान् मूढान् ८-४३
 नरैर्वरगतिप्रदा १९७-५२

न वदामि न दुष्कृतं १९-३७
 नवनीरदनीलिम २०-५४
 नवप्रसङ्गं दयितस्य ९८-११६
 न वयं कवयः १९७-५३
 नवाङ्गनेवाङ्गणेऽपि ९८-११७
 न वारयामो भवतीं ४१-४३
 नवोच्छलितयौवन ९८-११८
 नष्टे वारिजविपिने १२४-१७
 नात्र व्याधशराः १३७-१२३
 नानन्दि कैरवमवर्धि १४६-२०७
 नाधौ स्कन्धनतिः १७३-४३१
 नान्यास्ति किं भूमि १९७-५४
 नापेक्षा न च ४०-३७
 नायाति चैव भवदम्बु १७३-४३२
 नायः म यो न १९७-५५
 नासत्ययोगो वचनेषु ११७-२८
 निखिलं जगदेव नश्वरं ७९-४१
 निखिलजगन्महनीया ९८-११९
 निखिलां रजनीं ६१-१०४
 निखिले निगमकदम्बे ९९-१२०
 निजत्रोटीकोटी १४३-१७७
 नितरां धनमाप्नु ९९-१२१
 नितरां नरकंऽपि १८-१९
 नितरां नीचोऽस्मीनि ३७-७
 नितरां परुषा ५१-२
 नितरां विनयेन १७-१५
 नितरां हितयाद्य ९९-१२२
 नितान्तं यौवनोन्मत्ताः ९९-१२३
 नितान्तरमणीयानि ९९-१२४
 नित्यं पातकभङ्ग १३-२
 निदानं शृङ्गार २५-१९
 निधानं धर्माणां ५-१८
 निधानं स्तनानां १८१-४९९
 निर्धि लावण्यानां ६४-१४७
 निपतद्वाष्पसंरोध ६१-१०५
 निभाल्य भूयो निज ६०-९४
 निमग्नेन क्लेशैः ८९-४

निरपायं सुधापायं ९९-१२५
 निरुध्य यान्तीं तरसा ५३-२८
 निरुपाधिजनार्ति १८-२२
 निर्गुणः शोभते ४७-१०९
 निर्दूषणा गुणवती ६९-६
 निर्भिद्य क्षमारुहाणां ३१-५
 निर्मलाम्बररम्यश्रीः ९९-१२६
 निर्माणे यदि मामिकोऽसि ७८-३०
 निर्माय नूतनमुदा ८९-६
 निर्वाणमङ्गलपदं ६९-४
 निर्वासयन्तीं धृति ६१-१११
 निवासो मुक्तानां २७-३८
 निःशङ्कं गजपतिगण्ड १२५-१९
 निशाकरादालि ९९-१२७
 निशाचरोऽपि दीनोऽपि १४६-२०८
 निषीदतु शिरीषके १२५-१८
 निषेवन्तामेते वृष १४२-१७०
 निष्कलङ्क निरातङ्क ९९-१२८
 निष्णातोऽपि च वेदान्ते ४५-८२
 निष्पद्यं शिशिरेण १७३-४३३
 निष्पीडितो यद्यपि १४६-२०९
 निष्पीतपीनतिमिराणि १८१-५००
 निसर्गादारामे ४२-५२

निःसीमशोभासौभाग्यं ५५-४६
 नीतं जन्म नवीन १२५-२०
 नीतो नासान्तिकं ९९-१२९
 नीरं दूरं तदपि विरसं १७३-४३४
 नीरक्षीरविवेके ३८-१२
 नीरसान्यपि रोचन्ते १३३-९५
 नीरान् निर्मलतो जनिः ४३-६१
 नीलतया स्थूलतया १६४-३५५
 नीलाञ्जलेन संवृत ६२-१२७
 नीलोत्पलस्य मत्स्यस्य १४२-१७६
 नीवीं नियम्य ५२-१०
 नीहारं निम्नगाभ्यः ३४-२७
 नीहारैर्नीरजानां ३२-१०
 नृणामीधामात्रात् ४-१२
 नृत्यनृत्तवद्वाजिराजि ९९-१३०
 नेत्राभिरामं रामायाः ६३-१३७
 नैर्गुण्यमेव साधीयः ४५-८३
 नैर्मल्यं वपुस्तवास्ति १६१-३३३
 नैवालवालवल्यं १७३-४३५
 नो वा कियन्तः १६४-३५६
 नौकां वै भजते तावद् १३४-९७
 न्यञ्चति वाल्ये सुदृशः १९७-५६
 न्यञ्चति वयसि प्रथमे ५५-४५

प

पङ्कजैर्विना सरो भाति ४७-११०
 पञ्चशाखः प्रभो यस्ते ९९-१३१
 पञ्चास्यस्य पराभवाय १८०-४८९
 पततु नभसः १८६-५४७
 पतितोऽप्यति १८-३०
 पत्रफलपुष्पलक्ष्म्या ३९-२२
 पद्मद्रोहोद्गराणां ३१-२
 पद्मपत्रैर्नृणां नेत्रैः ९९-१३२
 पद्मासनप्रमुख १००-१३३
 पद्मिनि किमिति क्रीडसि १३०-६७
 पपात पाथःकणिका १७३-४३६
 पयः पीत्वा मातः ८-४६

पयोद हे वारि १७३-४३७
 पयोधेः सर्वस्वं १६७-३८४
 परगृह्यगुप्तिनिपुणं ४५-८७
 परपूरुषदृष्टिपात ५९-९०
 परस्परसङ्गमुखान् ६३-१४३
 परार्थव्यासङ्गाद् ४४-७४
 परिच्छिन्नः स्वादः १८९-५७७
 परिपीडय करद्वयेन १६६-३७१
 परिफुल्लाब्जनयना १००-१३४
 परिष्कुर्वन्त्वर्थान् ८९-५
 परिहरतु धरां १९७-५७
 परोपसर्पणानन्त ४५-८४

पवनापनीतसौरभ १२५-२१
 पश्यानुरूपमिन्द्रिन्दरेण १६०-३२०
 पाटीर तव पटीयान् ३८-११
 पाटीरद्रुभुजङ्ग ५६-५७
 पाणौ कृतः पाणिः ५९-८६
 पाण्डित्यं परिहृत्य १००-१३५
 पाण्डित्येन प्रचण्डेन १९८-५८
 पातालं ब्रज याहि ७५-६
 पानीयमानीय १७३-४३८
 पान्थ मन्दमते किं वा ६३-१३४
 पापं हन्त मया हतेन ६१-१०८
 पायं पायमपाय १४-८
 पारीन्द्रशावक १८४-५२८
 पारीन्द्राणां धुरीणैः ८३-१
 पारीन्द्राणां धुरीणैः १११-३
 पाशक्षुण्णखुरस्य १३७-१२४
 पाषाणादपि पीयूषं ८९-३
 पास्यन्ति कस्य कुसुमे १५५-२८५
 पिपासाक्षामकण्ठेन १५०-२३९
 पिब स्तन्यं पोत ४२-५८
 पिष्टोऽपि दष्टोऽपि च १४४-१९२
 पीतं पङ्कजकानने १२५-२२
 पीतं येन पुरा १८७-५५३
 पीत्वा गर्जन्यपस्ते १८१-५०१
 पीयूषयूषकल्पाम् ११८-३७
 पीयूषेण कृतार्थिता १८१-५०२
 पीयूषेण सुराः १८१-५०३
 पुत्रिण्यः कति नात्र १३६-११८
 पुरः पुरस्तादरि ११८-३५
 पुरन्दरपुरे पुरा १२५-२३
 पुरातनानां वचसाम् १७-११
 पुरा सरसि मानसे ३७-२
 पुरो गीर्वाणानां ४५-७९
 पुरो धावं धावं ५-१९
 पूर्णः पङ्कजलोचना १४६-२१०
 पूर्णमसुरै रसातल १९८-५९

पूर्वं कल्पतरुप्रसून १२५-२४
 पूर्वं नयनयोर्लम्भा १००-१३६
 पूर्वाहणे प्रतिबोध्य १८६-५४८
 पृथुवर्तुलमौक्तिक १९-४४
 पृष्ठाः खलु परपृष्ठाः ३९-२७
 पौलोमीपपतिकानने ४१-४४
 प्रकटय सदृशं १८४-५२९
 प्रकुर्वता सङ्गतिमिन्दुता १४६-२११
 प्रणिपत्य विधे भवन्त २०-५५
 प्रतिपलमखिलान् ७९-४२
 प्रत्यग्रोढाः प्रगल्भाः ३२-१४
 प्रत्युद्गता सविनयं ६९-२
 प्रथमं चुम्बितचरणा ७६-१६
 प्रथमं श्रितकञ्जकोरकाभौ १००-१३७
 प्रदीप किमु कुप्यसि १५७-३००
 प्रदोषान्तर्नृत्यत्पुर ७-३८
 प्रपद्यन्ते लोकाः ८-४१
 प्रफुल्लकल्हारनिभा १००-१३८
 प्रबन्धनं पद्मवने १२५-२५
 प्रभाजालैः प्राभातिक २७-३७
 प्रभातप्रोन्मीलत्कमल २३-८
 प्रभातसमयप्रभां ५६-५९
 प्रभाते स्नान्तीनां ३-७
 प्रभुरपि याचितुकामः ६५-१६४
 प्रमोदभरतुन्दिलप्रमथ १००-१३९
 प्रवालानां दीक्षा २३-७
 प्रसङ्गे गोपानां ५७-६४
 प्रसादो यस्यायं २६-३४
 प्रसिद्धिहेतुभूतानां १६१-३३२
 प्रसीदतु पयोद ते १७४-४३९
 प्राचीसन्ध्यासमुद्यन् ११६-२६
 प्राणानर्पय सीतां वा १९८-६०
 प्राणापहरणेनासि १००-१४०
 प्राणेशविरहकलान्तः १००-१४१
 प्रातर्निर्गत्य गोभिः ३३-१९
 प्रातस्तत्रां प्रणमने ५१-६
 प्राथमिकी घनवृष्टिः १७०-४०४

प्रादुर्भवति पयोदे ६१-११६
 प्रायः पतेद् द्यौः १००-१४२
 प्रारम्भे कुसुमाकरस्य ४१-४६
 प्रालेयानां करालाः ३१-४

प्रावृषि शैलश्रेणी १७४-४४०
 प्रियं विषादं जहिहीति ६४-१५१
 प्रियो हृदयवर्ती मे १९८-६१
 प्रोषितवति रजनिकरे १४७-२१३

फ

फलानां च दलानां च १२५-२६

फलितस्य रसाल १५२-२६३

ब

बककोयष्टिभिर्जुष्टे १८७-५५४
 बदरामलकाम् ५१-८
 बधान द्रागेव ८-४७
 बन्धं लब्धवतः १३३-९२
 बन्धनान्यपि हि सन्ति १२६-२७
 बन्धोन्मुक्त्यै खलु ७६-१५
 बहवः फणिनः सन्ति १२८-४८
 बहिरतिनिर्मलरूपं १५७-३०१

बहु मन्यामहे राजन् १००-१४३
 बाहुजानां समस्तानां १०१-१४४
 बिडालभक्षिते दुःखं १६२-३४१
 बुद्धिरब्धिर्महीपाल १०१-१४५
 बुद्धिर्दीपकला लोके १०१-१४६
 ब्रह्माण्डं मण्डयन्तः ३४-२९
 ब्रह्माण्डमण्डले भान्ति १०१-१४७

भ

भगवद्बदनाम्भोजं १९८-६२
 भद्रं भद्रं कृतं मौनं १३९-१४६
 भवग्रीष्मप्रौढातप ७६-१४
 भवत्या हि ब्रात्या ७-३७
 भवद्द्वारि क्रुध्यत् १९८-६३
 भवनं करुणावती विशन्ती ६१-१०७
 भवानलज्वाल १७-२
 भस्मनि स्मररिपोरनु १७९-४८६
 भाग्यं ते शाल्मलितरो १९८-६४
 भाग्येन सह रिपूणां ११८-३९
 भानुरग्निर्यमो वायं ११९-४७
 भासयति व्योमस्थान् ११८-३८
 भास्करसूनावस्तं १९८-६५
 भिनन्ति भीमं १८४-५३०
 भिन्ना महागिरिशिलाः ४६-१००
 भीतो वाडववासतः १४७-२१४

भुक्ता मृणालपटली ४१-४५
 भुक्त्वा भव्यतृणानि १३७-१२५
 भुजगाहितकल्पित १९-३६
 भुजगाहितप्रकृतयः १०१-१४८
 भुजपञ्जरे गृहीता ५४-३७
 भुजभ्रमितपट्टिशः ११५-२१
 भुजो भगवतो भाति १९८-६६
 भुवनत्रितयेऽपि ११८-३६
 भूतिर्नीचगृहेषु ७७-२५
 भूधरा इव मत्तेभाः १०१-१४९
 भूमीनाथ शहाबदीन १०१-१५०
 भूमौ स्थिता रमण ७०-१३
 भूरिशोऽपि च वसन्ति १५२-२६४
 भूषितानि हरेर्भक्तैः १०१-१५१
 भृङ्गः क्षुधालुरपि १२६-२९
 भृङ्गपुङ्गव मरन्द १२६-२८

भो नारिकेल तव १५९-३१८
 भो भो वारिद १७४-४४१
 भो भोश्चूत चिरादयं १५२-२६५
 भो भो सरस्त्वदुदरा १८२-५११
 भ्रमति गिरिराट् १३६-११९

भ्रम भ्रमर यूधासु १२६-३०
 भ्रमर मरणभीति १२६-३१
 भ्रातः काञ्चनलेप १३१-७७
 भ्रातश्चातक नीत एव १५०-२४०

म

मकरप्रतिमैर्महाभटैः ११७-३४
 मणिकङ्कणकान्ति १९-४६
 मणिज्योत्स्नाजालैः २८-१४
 मथुरागमनोन्मुखे ५९-८२
 मदकामविमोह १८-२५
 मद्वाणि मा कुरु ७८-२८
 मधुद्राक्षा साक्षादमृतमथ ७८-२९
 मधुप इव मारुतेऽस्मिन् ३८-१७
 मधुपे मालतीपुष्पं १२६-३२
 मधुरतरं स्मयमानः ६६-१७१
 मधुरसान्मधुरं हि ६६-१७२
 मध्ये गलं विहरतां १०१-१५२
 मध्ये सुधासमुद्रस्य ११९-५१
 मननतरितीर्णविद्यार्णवः ८९-७
 मनस्वी म्रियते वापि १६४-३५४
 मनुष्य इति मूढेन १०१-१५३
 मन्त्रार्पितहविर्दीप्त १०१-१५४
 मन्त्रैर्मीलितमौषधैः ९-५०
 मन्थाचलभ्रमणवेग ११७-२९
 मन्दस्मितेन मुधया ७०-१२
 मन्दारमेदुरमरन्द १२६-३३
 मन्मथामात्यमायान्तं १०१-१५५
 मयि जीवति बीजादये १५६-२९५
 मयि त्वदुपमाविधौ ११५-२०
 मरकतमणिमेदिनीधरः ७७-२२
 मरुलीलालोल ५-२०
 मर्यादानिलयो महोदधि १५४-२७५
 मलयस्य गिरेरपत्य १५५-२८६
 मलयाचलसंसर्गात् १८०-४९३
 मलयानिलकालकृतयोः ७९-४०

मलयानिलमनलीयति ६१-११३
 मलिनात्मना विरागः १३९-१४७
 मलिनेऽपि रागपूर्णा ४६-९५
 महर्षेर्व्यासपुत्रस्य १९८-६७
 महाजवाश्छिन्नविवेक १७-१०
 महादानैर्ध्यानैर्वहु ४-११
 महीभृतां खलु गणे १९८-६८
 महेन्द्रतुल्यं कवयः ११७-३१
 मह्यं श्रीरिति शाङ्कगंभूत् १८१-५०४
 मां पाहीति विधिः १०२-१५९
 माकन्दे मकरन्द १६८-३९१
 माकन्दे मधुपान १२६-३४
 मा किंशुक प्रकटय १६०-३२९
 मा कुरु कशां कराब्जे १०१-१५६
 मा कुरु गुस्तागर्व १८१-५०५
 मा गर्वमुद्रह विडाल १६२-३३८
 मातः पातकपात १३-१
 मातर्वारिणि पाप १४-९
 माधवस्य मुरली मुखलग्ना १६६-३७२
 माधुर्यपरमसीमा १०२-१५७
 माधुर्यसाराधरिता १५९-३१३
 मानपराग्वदनापि ५५-४९
 मान्थर्यमाप गमनं ५९-८४
 मामनुरक्तां हित्वा १०२-१५८
 मारस्य मित्रमसि १४७-२१५
 मार्जारो लभते १४३-१८१
 मालतीमुकुला याताः १३०-६८
 माहात्म्यस्य परोऽवधिः ११२-५
 मित्रात्रिपुत्रनेत्राय १०२-१६०
 मिषान् माणिक्यानां २४-१३

मीनवती नयनाभ्यां ६३-१३३
 मुकुलितनयनं करिणः १०२-१६१
 मुक्ताफल त्वामिभ १६५-३६७
 मुक्ताहार गुणीभूय १८८-५६५
 मुखं पङ्कजं लोचने १९०-५८७
 मुखाम्भोजे मन्द २६-३१
 मुञ्च मुञ्च सलिलं १७४-४४२
 मुञ्चसि नाद्यापि रुषं ५८-७२
 मुञ्चस्यम्भः सम १७४-४४३
 मुधैव मन्तुं परिकल्प्य ५२-१२
 मूनिः श्ववदयं भाति १९८-६९

मुहुरर्धितयाद्य ५४-३२
 मूलं स्थूलमतीव ३९-३२
 मृगतां हरयन् मध्ये ११९-५०
 मृगदन्तिमुग्वान् १८-२१
 मृगमद मा कुरु गर्वं १३२-८४
 मृणालमन्दानिल ६४-१५५
 मृणालीनां लीलाः २५-२४
 मृतस्य लिप्ता कृपणम्य ४८-११९
 मृद्वीका रसिता मिता ७५-७
 मोघं भ्रमेण हि १२९-५८

य

यः कुन्तपाणिरिह १६८-३८९
 यजन्त्येके देवान् ८-४४
 यत् पल्लवः समभवत् १७४-४४४
 यत्रापि कुत्रापि १८७-५५५
 यथा तवाननं चन्द्रः १९८-७०
 यथा तानं विना रागः ४७-११३
 यथा यथा तामरसेक्षणा ६६-१७५
 यथा लतायाः स्तम्बकानतायाः ६२-१२९
 यदन्तः खेलन्तः ४-९
 यदपि भेकगणेन १२६-३५
 यदवधि दयितः ६०-१०३
 यदवधि विलासभवनं ६५-१६०
 यदि ते चरणाम्बुजं १९९-७१
 यदि लक्ष्मण सा ६१-१०६
 यदि वीक्ष्य ददासि १८-२९
 यदि सा मिथिलेन्द्र १९९-७२
 यदेकस्मिन् वर्षे १५३-२६६
 यद्यध्वनीन चिर १५३-२६७
 यद्यनुष्णो भवेत् १९९-७३
 यद्यपि का नो हानिः १४२-१७४
 यद्यपि खदिरारण्ये १४८-२२७
 यद्यपि च दैवयोगात् १८४-५३१
 यद्यपि चातकपक्षी १५०-२४१
 यद्यपि तरणेः किरणैः १४४-१८७

यद्यपि दिशि दिशि १५०-२४८
 यद्यपि दैवाललब्धा १३२-८५
 यद्यपि न भवति हानिः १५८-३०९
 यद्यपि बहुगुणगम्यं १३६-११५
 यद्यपि रटति सरोपं १८५-५३२
 यद्यपि मन्ति बहूनि १७४-४४५
 यद् वाञ्छन्ति चकोरकाः १४७-२१२
 यन्नादृतस्त्वमलिना १८८-२२८
 यन्मूले भगवान् १२८-४६
 यमः प्रतिमहीभूतां ११५-२२
 यवनी नवनीतकोमलाङ्गी १९०-५८५
 यवनी रमणी विपदः १९०-५८६
 यशः सौरभ्यलशुनः ४५-८८
 यश्चरणत्राणीकृत १९९-७४
 यस्तोषं न गतः १२६-३६
 यस्मिन् खेलति सर्वतः ४२-५३
 यस्मिन् जीवति सिंहे १८५-५३३
 यस्मिन्ननवरतपरिमित पृ. ८३
 यस्य तुलामधिरोहसि १०२-१६२
 यस्योदयेनैव दिशां १४७-२१६
 यस्योद्दामदिवा ८३-३
 यां कान्तिं वहसि १५७-३०२
 या तावकीनमधुर ७०-११
 याते मय्यचिरान् ३८-१५

यातेयं भवता सहैव १४७-२१७
 याते यातमथ स्थिते १५३-२७४
 यान्ती गुरुजनैः साकं ६४-१५४
 यावत्तिष्ठति चातकः १७४-४४६
 यावदेनं न जानाति १२६-३७
 यावन् न मुञ्चसि १२७-४४
 यासां दृष्ट्वा नयन १६६-३७३
 या सूते सर्वभूते ३२-९
 यास्यति जलधरसमयः १५९-३१७
 युक्तं तु याते दिव १०२-१६३
 युक्तं सभायां खलु ४५-८०
 युक्तोऽसि भुवनभारे १८०-४९१
 यूथान्यग्रे गतानि १४२-१७१

यूथि यथोचितविधिना १६६-३७८
 यूना येन विभिन्न १८५-५३४
 ये तपनकिरणशुष्काः १७४-४४७
 ये त्वां ध्यायन्ति १९९-७५
 येन भिन्नकरिकुम्भ ४१-४९
 येनामन्दमरन्दे ३७-९
 येनोषितं रुचिर १३९-१४८
 येऽमी आमकुलोद्गमात् १५३-२६८
 ये वर्धिताः कनक १८७-५५६
 ये शिरसा निहिताः १६१-३३६
 यैस्त्वं गुणगण ३८-१९
 योजनानां सहस्राणि १६१-३३१
 यौवनोद्गमनितान्त ५४-३५

र

रणाङ्गणे रावण १९९-७६
 रणे दीनान् देवान् १९९-७७
 रत्नाकरे परिहृता १६५-३६८
 रमणीयस्तबकयुताः १०२-१६४
 रमामुखाम्भोज १७-६
 रमे पद्मे लक्ष्मि २७-४१
 रम्यहासा रसोल्लासा १०२-१६५
 रराज राजराजस्य १९९-७८
 रवितुरगदिग्गजेषु १०२-१६६
 रसगङ्गाधरनामा ८९-८
 रसाल तव माधुरी १३९-१४९
 रागं विना विराजन्ते १०२-१६७
 राघवविरहज्वाला १९९-७९
 राजन् प्रचण्डमार्तण्ड १०२-१६८
 राजा दुर्योधनः १९९-८०
 राजानं जनयांबभूव ५७-६२
 राजानः कति वा न सन्ति १४७-२१८
 राजा युधिष्ठिरः १९९-८१
 राजीविनीविपिन १७०-४०५
 राजेव सम्भृतं १९९-८२
 राज्ञो मत्प्रतिकूलान्मे ६१-११२
 राज्याभिषेकमाज्ञाय ६४-१५२

रामं स्निग्धतर १९९-८३
 रामं स्निग्धतरश्यामं २००-८४
 रामायमाणः श्रीरामः २००-८५
 रामो विजयते यस्य २००-८६
 रीतिं गिराममृत ७१-१९
 रुदतो निशि शैशवेन ८३-४
 रूपजला चलनयना ६२-११८
 रूपवत्यपि च क्रूरा २००-८७
 रूपसौरभसमृद्धि १४८-२२९
 रूपार्चिं निरसितुं ५५-४१
 रे कूप जीवनागार १३६-११६
 रे खल तव खलु ४७-१०३
 रे चाञ्चल्यजुषः ४२-५७
 रे चेतः कथयामि ७६-९
 रे घाराधर नीर १७५-४४८
 रे रे कोकिल मा भज १३९-१५०
 रे रे दीप तिरस्कृताखिल १५७-३०३
 रे रे धुत्तूर भित्तेः १५९-३१४
 रे रे विडाल परिगर्जसि १६२-३३९
 रे रे मनो मम ७७-२१
 रे रे रसालतरुसार १५३-२६९
 रे रे रासभ वस्त्रभार १४२-१७५

रे रे शिखावल १६३-३४९
रोगस्य ते चिकित्सां २००-८८

रोषावेशान्निर्गतं ५३-२४

ल

लक्ष्मीः स्वयं निवसति १३०-७०
लक्ष्मीसम्पर्कजातोऽयं १३०-६९
लक्ष्म्या निवास इति १३१-७१
लक्ष्म्या श्रीपुरुषोत्तमः १८२-५०६
लङ्कापुरादतितरां १०२-१६९
लता कुमुमभारेण १०२-१७०
लतास्तास्ताः १२७-३८
लभ्येत पुण्यगृहिणी ६५-१६३
ललाटे या लोकैः ८-४२
लवलीं तव लीलया ५४-३४
लावण्यमूज्वल ७०-१४

लावण्येन प्रमदा १०३-१७१
लीलया विहितसिन्धु २००-८९
लीलामुकुलित ४३-६२
लीलालुण्ठितशारदा ४४-७०
लूनं मत्तगजैः कियत् ४२-५४
लोकानां विपदं धुनोषि ११३-९
लोकैरनीव गण्यं ते १७८-४७७
लोचनफुल्लाम्भोज ५५-५०
लोभाद् वराटिकानां ५४-४०
लोचालकावलिचलत् ६६-१७७
लोहितपीनैः कुसुमैः १०३-१७२

व

वंशभवो गुणवानपि ४८-७५
वक्त्रे विधातरि कथं १६३-३४५
वक्रोऽस्तु बाल्ये तदनु १४७-२१९
वक्षोजाग्रं पाणिना ५२-१६
वचने तव यत्र माधुरी १०३-१७३
वचनैः परुषैरिह १८-२८
वच्चं पापमहीभृतां ७५-८
वडवानलकालकूटवत् ६५-१६२
वदनं विना मुकवितां १०३-१७४
वदनकमलेन बाले ६३-१४१
वदनारविन्दसौगभ ६०-१०२
वदने विनिवेशिता ४७-१०६
वद प्रादुर्भावावधि १५६-२९४
वनमार्जलिबीजन्तु १६८-३९३
वनान्ते खेलन्ती ४४-७८
वनितेति वदन्त्येतां ६३-१३९
वपुर्मलिनमीदृशं १४०-१५१
वयं काका वयं १३३-९३
वयोऽभिमानादव १८५-५३५
वरमुन्नतलाङ्गूलात् १८५-५३६

वररत्नमयाङ्गुलीयका १९-४७
वराका यं राकारमण १०३-१७५
वराटकं त्वं वरवर्णिनीनां १६९-३९६
वमु दातुं यशो धातुं १०३-१७६
वमुधावलयपुग्न्दर १०३-१७७
वहति विषधरान् ४४-७२
वागिव मधुरा मूर्तिः १०३-१७८
वाचा निर्मलया ७५-५
वाचो माङ्गलिकीः प्रयाण ५६-५५
वातैर्विधूनय विभीषय १७५-४४९
वानराणां विवाहेषु १२९-५७
वापी स्वल्पजला १५०-२४२
वामाकल्पितवामाङ्गः १०३-१७९
वायुरेव महाभूतं १७०-४०६
वारिधिराकाशसमः १०३-१८०
वासः काञ्चनपञ्जरे १३५-१०७
वासयति हीनसत्त्वान् २००-९०
विकचसहकारवाटी १२७-३९
विचारिते महिमनि २००-९१
विजित्वं विदुषां गणे १०३-१८१

वित्तभूचित्तभूमत् १८९-५७२
 विदुषां वदनाद् ४३-६३
 विदूरादाश्चर्येस्तिमित ५६-६०
 विद्धा मर्मणि वाग्बाणैः १०३-१८२
 विद्धा मृगी व्याध १३७-१२६
 विद्योतन्ते कति न गिरयः १६३-३५२
 विद्राणैव गुणज्ञता १११-२
 विद्वत्सु विमलज्ञानाः १०३-१८३
 विद्वद्दैन्यतमस्त्रिमूर्ति ११४-१८
 विद्वांसो वसुधातले १११-१
 विधत्तां निःशङ्कं ५-२३
 विधाय सा मद्बदनात् ५४-३१
 विधिवच्चित्तया मया ६१-११५
 विधिशर्वमुखामर २०-५२
 विनये नयनारुण ५२-१९
 विना खदिरसारेण १४१-१६०
 विनिन्द्यान्युन्मत्तैः ४-१३
 विनैव शस्त्रं हृदयानि ६५-१५९
 विपिने घोरतरेऽस्मिन् १४०-१५२
 विप्रेभ्यः साधुदानं १३४-९६
 विबोधयन् करस्पर्शैः ६४-१५६
 विभूषितानङ्ग ९-५२
 विमलतरदलैरपि १६०-३२१
 विमलतरमतिगभीरं १०४-१८८
 विमलमना विधुमाश्रिताः १४७-२२०
 विमानैः स्वच्छन्दं ७-३३
 विमुञ्चसि यदि प्रिय १०४-१८५
 विद्योगवहिनकुण्डेस्मिन् ६८-१४६
 विरम रत्न मुधा १६७-३८५
 विरहेण विकलहृदया ५७-६७

विलग्नौ ते पार्श्व २७-३९
 विलसत्याननं तस्याः ६६-१८०
 विलससि मनोज्ञमनसा १६५-३६२
 विलीनो वै वैवस्वत ६-२५
 विशालविषयाटवी ७५-१
 विशालाभ्यामाभ्यां ६-३२
 विश्रान्ति ब्राह्मणानां ३३-२३
 विश्वाभिरामगुण ४४-६९
 विश्वाम्य मधुरवचनैः ४३-६६
 विषभारसहस्रेण १७७-४६७
 विषीदता नाथ १७-१
 विष्णुवक्षःस्थितो भाति १०४-१८६
 विष्वद्रीच्या भुवनमभितः ७६-१२
 विहगैर्गतं मधुकरैः १५५-२८३
 विहाय संसार १७-३
 वीक्ष्य वक्षसि विपक्ष ५३-२२
 वीणाप्येकगुणेन १४३-१८३
 वृकस्ते मायावी १३७-१२७
 वृक्षान्दोलनमद्य ते १२९-५६
 वृथा मुदा धावसि १५०-२४३
 वृन्दापितृगहन २००-९२
 वृन्दैर्वृन्दारकाणां ३३-२०
 वेतण्डगण्डकण्डूनि ४३-६०
 वेत्ता कोकिल एव १५३-२७०
 व्यत्यस्तं लपति क्षणं ५७-६९
 व्यागुञ्जन्मधुकर ४८-११८
 व्यानम्राश्चलिताः २००-९३
 व्यासतु स तु गीतमनु १८९-५७४
 व्योमनि वीजाकुरुते ४६-९३
 व्योमाङ्गणे सरसि १०४-१८७

श

शक्यते येन केनाऽपि १५०-२४४
 शङ्करशिरसि निवेशित १४८-२२१
 शतकोटिकठिनचित्तः ६२-१२४
 शतेनोपायानां कथमपि ६६-१७३
 शम्बूकः सिकतिल १७८-४७४

शयिता शैवलशयने ५७-६६
 शयिता सविधे ६०-१००
 शरच्चन्द्रश्वेतान् ८-४८
 शरदिन्दुरिवाह्लाद १०४-१८८
 शरदिन्दुसहोदराननं १९-४२

शरीरं ज्ञानजननं १०४-१८९
 शरी मायाबीजौ २४-१०
 शर्कराशतभारेण १६०-३२२
 शशश्रृङ्गधनुः २००-९४
 शान्ता घर्मकणाः श्रमः १५३-२७१
 शान्तिमिच्छसि चेदाशु १०४-१९०
 शारिका मधुरालापा १७८-४७८
 शासति त्वयि हे राजन् ११९-४६
 शास्त्राण्याकलितानि ७८-३२
 शिखिपिच्छमहा १९-४१
 शिशिरेण यथा ६२-१२२
 शीते शोकं शशाङ्के ३२-११
 शीलभारवती कान्ता १०४-१९१
 शुक तव पठनं १३५-१०८
 शुद्धं ब्रह्मालवालं ३४-२६
 शून्येऽपि च गुण ४५-८५
 शृगालशशशार्दूल १४०-१५३
 शृण्वन् पुरः परुष ४०-३५
 शेते यत्र हरिर्वसन्ति १८२-५०७

शैत्यं विना न चन्द्रश्रीः १०४-१९२
 शोणाघरांशुसंभिन्नाः ६२-११९
 श्यामं यज्ञोपवीतं २००-९५
 श्यामं मितं च मुदुशः ५८-७६
 श्यामलेनाङ्कितं बाले ६२-१२५
 श्येनमम्बरतलादुपागतं १०४-१९३
 श्रियो मे मा सन्तु ७७-१८
 श्रीतातपादैर्विहिते १०४-१९४
 श्रीमच्चन्दनवृक्ष १४४-१९३
 श्रीमज्ज्ञानेन्द्रभिक्षोः ८९-२
 श्रीमता कथय कञ्चुक १२९-५३
 श्रीमन् वसन्त भवदभ्युदये १६९-४०२
 श्रीमाहेश्वरमौलि १४८-२२२
 श्रुतिशतमपि भूयः ५४-३३
 श्वन् ग्रामसिंह १८०-४९०
 श्वपाकानां व्रातैः ६-२९
 श्ववृत्तिव्यासङ्गः ६-३१
 श्वानः सन्त्यभितोऽपि १८५-५३७
 श्वासोऽनुमानवेद्यः ५९-८५

स

संग्रामाङ्गणमागते १६८-३८७
 संग्रामाङ्गणसंमुखा ५८-७५
 संज्ञाकान्तमुते १४-१०
 संसारे चेतनास्तत्र १०५-२०४
 संहृत्य द्राग् बहिस्थं ३४-२८
 स कदाचिद्विपुलबल पृ. ८३
 सकलगुणनिधानं १४८-२३०
 स किमु सहेत सुधांशुः १४१-१६१
 सततं निगमेषु १८-२३
 स तु वर्षतु वारि ११७-३२
 सतां धनं साधुभिरेव १५८-३१०
 सत्पूरुषः खलु ४४-७३
 सत्सङ्गो यदि लभ्यः १८०-४९४
 सदम्भोजाम्भोजं १२७-४०
 सदसद्विवेकरसिकैः १०४-१९५
 सदा जयानुषङ्गाणां २००-९६

सदुशी तव तन्वि १०४-१९६
 सदैव त्वय्येवापित ७-३९
 सदैव स्नेहाद्रौ सुरतटिनि १०५-१९७
 सन्तः स्वतः प्रकाशन्ते ४७-११४
 सन्तापयामि किमहं ७७-२०
 सन्त्यज्य कोकिल १४०-१५४
 सन्त्यन्येऽपि घरातले १६८-३९४
 सन्त्येकेऽपि महीरुहाः १४९-२३१
 सन्त्येवास्मिन् जगति ७६-११
 सन्दूषितोऽसि पूर्णेन्दो १४८-२२३
 सन्ना नाविकधोरणी १७०-४०७
 स पण्डितो यः स्वहितार्थं १०५-१९८
 सपदि विलयमेतु ७९-४३
 सपल्लवा किं नु विभाति ६३-१३६
 समन्तादाक्रान्ताः १६३-३५०
 समाहारः श्रीणां २६-२७

समीपे सङ्गीतस्वर २३-४
 समुत्पत्तिः पद्मा ५-२१
 समुत्पत्तिः स्वच्छे ४०-३८
 समुद्रेणान्तस्थः १६७-३८६
 समुन्मीलत्वन्तः २३-२
 समुन्मीलनीलाम्बुज २३-१
 समुपागतवति ३७-५
 समृद्धं सौभाग्यं ३-१
 सम्पदा सम्परिष्वक्तः १०५-१९९
 सम्पश्यतां तामति ६३-१३५
 सम्भूतिस्तव मानसे १३१-७२
 सम्भूत्यर्थं सकल १०५-२०१
 सर्जस्वां पाण्डु ४७-११२
 सरतः सरणौ सतः २०-५३
 सरसिजवनबन्धु १०५-२००
 सरसि प्लवदाभाति १०५-२०२
 सरसिरुहोदरसुर ६०-९९
 सरोजतामय सतां २०१-९७
 सर्प इव शान्तमूर्तिः १७५-२०३
 सर्वं वनं तृणाल्या १७५-८५१
 सर्वत्र स्रवतोऽस्य १७५-८५०
 सर्वलोकपरितोष १६९-३९७
 सर्वेऽपि विस्मृतिपथं ६९-३
 सर्वोद्वेगकरं मृगादन १७७-८७०
 सहकारे चिरं स्थित्वा १४०-१५५
 साकं प्रावगणैः ४०-३९
 साधुं समीक्ष्य १७६-४५६
 साधुत्वमपि दोषाय १५३-२७३
 साधो कुण्डलघटना १८८-५६६
 सानन्दं बिसिनीदले १८७-५५७
 सानन्दमेष मकरन्द १२७-८१
 सानुकम्पाः सानुरागाः ६६-१७९
 सान्द्रामोदवतीः १४२-१७२
 साब्धिद्वीपकुलाचलां २०१-९८
 सा मदागमनबृंहित ६२-१३१
 साम्राज्यलक्ष्मीरिय १०५-२०५
 साहंकारसुरासुराबलि १०५-२०६

सिन्दूरारुणवपुषः १०५-२०७
 सिन्दूरैः परिपूरितं २०१-९९
 सुकृतं न कृतं १८-२४
 सुकृतप्रकृतौ जने १८-३१
 सुकृतप्रिय मान्य १८-२७
 सुखयति कीरकिशोर १३५-१०९
 मुजनाः परोपकारं १०६-२०८
 मुजनानामपि हृदयं १८३-५१४
 मुजनाऽपि हि कृष्यति १२८-५१
 मुद्गो जितरत्न ५९-८९
 मुधायारवान्द्रिकायाश्च १०६-२०९
 मुधासमुद्रं तव रम्यवाणी १०६-२१०
 मुधेव वाणी वमुधेव २०१-१००
 मुभापितम्याध्ययन १३५-१११
 मुभापित्वे मुष्पत्वं १३५-११०
 मुमहन्ति जगन्ति १७-१४
 मुयीवनापाण्डुर १७-८
 मुराङ्गनाभिराश्लिष्टाः १०६-२११
 मुराणामारामादिह १०६-२१२
 मुरापगानुङ्गततरङ्ग १७-९
 मुरामुरस्वान्तचकार १७-७
 गुवर्णसदृशं पुष्पं १८४-१८६
 गुवर्णस्य कृते तन्वि १०६-२१३
 मुविगलमोक्तकतारे ६१-११७
 मृशमीभूय स्वयमपि १४३-१८२
 सूर्याचन्द्रमसौ यस्य १०६-२१४
 मृष्टः सृष्टिभुवा ११४-१५
 मेक्तव्यो यदि माधवः १७५-८५२
 सेवायां यदि साभिलाष ७६-१३
 सेव सेव सरसौ १८७-५५८
 मोपानानि तिरोहितानि १५५-२८४
 सौदामिनीविलसित ६९-८
 सौरभ्यं भुवनत्रये ४०-३६
 सौरभ्यगर्भमकरन्द १५३-२७२
 सौरभ्येण त्रिभुवन १३७-१२८
 स्खलन्ती स्वर्लोकात् ४-१४
 स्तनान्तर्गतमाणिक्य १०६-२१५

स्तनान्तर्गतमाणिक्य ६४-१४८
 स्तनाभोगे पतन् भाति ६२-१२८
 स्थितः स्वर्णपीठे १९०-५८०
 स्थिति नो रे दध्याः ४१-५०
 स्थितेऽपि सूर्ये २०१-१०१
 स्निग्धाभूदवनी १७५-४५३
 स्पर्धन्तां सुखमेव १४२-१७३
 स्पृशति त्वयि यदि २०१-१००
 स्फुरत्कामक्रोध ६-२६
 समयमानाननां तत्र ६३-१८०
 स्मरदीपदीप्तदृष्टे १०६-२१६
 स्मरो नामं नामं २८-११
 स्मितं नैतत् किन्तु ५८-७४
 स्मितज्योत्स्नामज्जत् २८-५
 स्मृतं मयः स्वान्तं ३-८

स्मृतापि तरुणातपं ७५-३
 स्मृतापि तरुणातपं ८९-१
 स्मृति याता पुंसां ३-५
 स्वच्छन्दं दलदरविन्द ३८-१४
 स्वप्नान्तरेऽपि खलु ७१-१७
 स्वभावस्वच्छानां ५-१६
 स्वर्गनिर्गतनिरर्गल १०६-२१७
 स्वर्गास्वर्गौ खलु दान १०६-२१८
 स्वर्णस्नेयपरानपेय १३-७
 स्वर्लोकस्य शिखामणिः ४२-५५
 स्वस्वव्यापृतिमग्नमानस ४२-५६
 स्वापं स्वापाकुल्यानां ३२-१२
 स्वार्थं धनानि धनिकान् ४६-९६
 स्वेदाम्बुमान्द्रकण ५१-३
 स्वैरं मेरिभयधैः १८५-५३८

ह

हंसः श्वेतो वक्रः श्वेतः १८८-५६०
 हंसाः सर्वाङ्गधवलाः १३१-७४
 हंसी वेत्ति पराग १८८-५६०
 हंसोऽध्वगश्चम १८८-५६१
 हंसो न भाति १७५-८५५
 हंहो वारिनिधे विधेः १८२-५०८
 हतकेन मया वनान्तरे १०६-२१९
 हरक्रोधत्रस्यत् २५-२२
 हरद् गर्वं सर्वं २४-१५
 हरन्तो निःशङ्कं २४-१२
 हरिः पिता हरिर्माता १०६-२२०
 हरिकरसंगादधिकं १०६-२२१
 हरिचरणकमलनख १०७-२२२
 हरिचरणनखर १०७-२२३
 हरिणीप्रेक्षणा यत्र ६६-१७६
 हरिनखरविमुक्ताः १६५-३६९
 हरिनीलमयावनी १९-८०
 हरिमागतमाकर्ष्य १०७-२२४
 हरिश्चन्द्रेण संज्ञप्ताः १०७-२२५

हर्षं वर्षं विद्यत्से १७५-४५४
 हर्षयन्ति क्षणादेव १०७-२२६
 हारं वक्षसि ४६-९४
 हारस्यापि दुराप १५९-३१९
 हालाहलं खलु ४५-९०
 हालाहल कालानल १०७-२२७
 हालाहलसमो मन्युः २०१-१०३
 हा हन्त मानस १८८-५५९
 हिंसाप्रधानैः खलु १०७-२२८
 हिमकर परभागं १४८-२२४
 हीरस्फुरद्भवन १०७-२२९
 हुताशज्वालाभे १२७-४२
 हृदये कुरु सञ्चयं १६५-३७०
 हृदये कृतशैवला ५३-२५
 हे कीर कीरव १३५-११२
 हे कूप त्वं चिरं जीव १३६-११७
 हे कोकिलाखिललतामु १४०-१५६
 हे नीरबिन्दुक सरोज १५४-२७७
 हे मल्लि हे मालति १३१-७३

हेम्नः खेदो न दाहेन १८६-५४२
 हे रङ्गा हेमलतया १६७-३७९
 हेलाविदलितकरिकुल १८५-५३९
 हे हंस पक्षिप पयः १८८-५६३

हे हर्यक्ष सहस्व १८५-५४०
 हे हेमकार परदुःख १८८-५६७
 हे हेमकेतकि कथं १३८-१३१

ERRATA

Page, Verse and Line	For	read
24.15 c	- तरणि-	- सरणि-
53.21	२२ (No. of the verse)	२१
53.22	२३ (No. of the verse)	२२
114.17 (Commentary, beginning)	विशेषणीभूतानां . . .	अत्रोत्प्रेक्ष्यमाणस्य सर्वग्रहालम्बनत्वस्य समानाधिकरणेषु धर्मेषु तत्तदग्रहाश्चि- ताङ्गकत्वेषु विशेषणीभूतैस्तत्तद्ग्रहैः सह विषयस्य राज्ञः कल्याणाश्रयत्वा- दिषु विशेषणीभूतानां . . . . .
128.52 b	उत्तार्यमाणोऽपि	उत्तार्यमाणेऽपि
137.130 b	वृद्धिर्यथा	वृद्धिर्यथा
174.443 a	क्षत्रगर्भे	क्षेत्रगर्भे
177.469	५६९ (No. of the verse)	४६९

SANSKRIT ACADEMY SERIES

General Editor

Dr. ARYENDRA SHARMA, M.A., D.Phil.,
Professor of Sanskrit, Osmania University,
and Director of the Sanskrit Academy.

PUBLISHED

- No. 1. JÑĀNACATURVIMŚI of Naracandropādhyāya
(An early work on Astronomy-Astrology, published for the first time)—Price Rs. 1.50
- No. 2. PAṆḌITARĀJA-KĀVYA-SAṄGRAHA
(Complete Poetical Works of Paṇḍitarāja Jagannātha, published for the first time in a single volume)—Price Rs. 6.00, bound Rs. 8.00

IN PRESS

- No. 3. SAṂSKṚTA-KAVI-JĪVITAM
(Lives of Sanskrit Poets and Authors, in Sanskrit),
by Pt. Malladi Suryanarayana Shastri.
- No. 4. A DESCRIPTIVE CATALOGUE OF SANSKRIT MANUSCRIPTS IN THE OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY, Vol. I (Vedic Literature).
Compiled by Shri K. Sitaramaiya, M.A.
- No. 5. KRIYĀSVARALAKṢAṆAM—YOHI-BHĀṢYAM (A treatise on Vedic Accent, published for the first time). Edited by Dr. Aryendra Sharma and Shri K. Sitaramaiya.
- No. 6. ṚGARTHASĀRA
(An unpublished commentary on selected verses of the Ṛgveda) Part I—Mantras and Commentary; Part II—English Translation with Grammatical and Exegetical Notes.

UNDER PREPARATION

- No. 7. A DESCRIPTIVE CATALOGUE OF SANSKRIT MANUSCRIPTS IN THE OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY, Vol. II (Jyautiṣa, Vaidyaka, Kāvya, Alankāra etc.). Compiled by Shri K. Sitaramaiya, M.A.
- No. 8. A HISTORICAL GRAMMAR OF SANSKRIT, by Dr. Aryendra Sharma.
- No. 9. A COMPANION TO CLASSICAL SANSKRIT LITERATURE (A comprehensive reference book, containing all necessary information concerning works, authors, allusions etc.)
- No. 10. MADANARATNAPRADĪPA—DĀNODYOTA (An important and extensive digest on Dharmaśāstra).

POPULAR SERIES (in Press)

- No. 11. STORIES FROM SANSKRIT LITERATURE (in English, in several parts.)
- No. 12. GEMS FROM SANSKRIT LITERATURE (An Anthology of Sanskrit Gnostic Poetry, with translation in English).

लाल बहादुर शास्त्री राष्ट्रीय प्रशासन अकादमी, पुस्तकालय
Lal Bahadur Shastri National Academy of Administration Library

मुसूरी
MUSSOORIE

अवाप्ति सं०

Acc. No.....

कृपया इस पुस्तक को निम्नलिखित दिनांक या उससे पहले वापस
कर दें।

Please return this book on or before the date last stamped
below.

दिनांक Date	उधारकर्ता की संख्या Borrower's No.	दिनांक Date	उधारकर्ता की संख्या Borrower's No.

GL SANS 891.21
JAG

125633
LBSNAA

Sams

891.21
जगन्ना

अवधि सं० ~~14372~~
ACC. No.....

वर्ग सं.

पुस्तक सं.

Class No..... Book No.....

लेखक

जगन्नाथ

Author.....

शीर्षक

बण्डितराज-काव्य-संग्रह ।

Title.....

Sams

891.21

जगन्ना

LIBRARY

LAL BHADUR SHASTRI

National Academy of Administration
MUSSOORIE

Accession No. 125633

1. Books are issued for 15 days only but may have to be recalled earlier if urgently required.
2. An over-due charge of 25 Paise per day per volume will be charged.
3. Books may be renewed on request, at the discretion of the Librarian.
4. Periodicals, Rare and Reference books may not be issued and may be consulted only in the Library.
5. Books lost, defaced or injured in any way shall have to be replaced or its double price shall be paid by the borrower.

Help to keep this book fresh, clean & moving